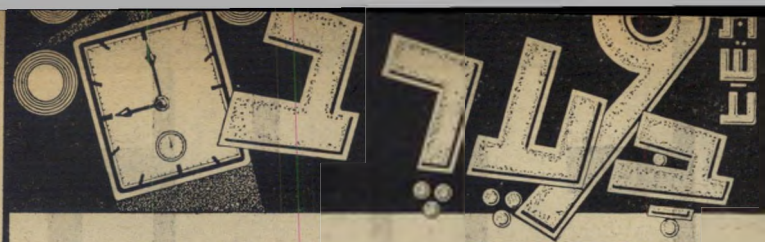

העולם הזה

צה"ל יכבוש את עמאן?

הבמות והחיים • דעה חפשיה, הומור וספירה • השעשועים והלחם

בגליון זה:
נח אלתרמן
מנשה לוי
אריה נבון
ש. מאגז
י. סערני
אורי קיסרי
צבי קרול
יעקב רוניק
ורדינה שלונסקי
שלי

איטוריו עם
א. שלונסקי
דיסה של
אנדרה מורואה
18 קריסטור

תכנית-הגנה ב"בית הלאומי" נוסח טבריה
אספר 1 11 ארץ 1937 24 עמודים התחיל 10 איל

הגליון הראשון שהיה היסטורי: לראשונה הופיע מגזין שהיה אמור להיות כמו עיתון נים צרפתיים של אותה תקופה: התאריך, 11 במרס 1937. בעיתונים הראשונים השתתפו טובי הסופרים, וסיסמתו היתה: "הבמות והחיים, דעה חפשיה, הומור וספירה, השעשועים והלחם", עתידה היתה להתחלף יותר מאוחר בסיסמה: "דופק החיים... ריתמוס הזמן".

שנת 1936: "אכן — רוסיה אוהבת את השלום!" (טיימס 14 יולי 1934). בקיצור — לא רציני, צירציר, וגם חוויות מסעירות יש, מפי הרפורטר טננבאום, שנסע מורשא באוירון אמיתי: ב"1.05 אנחנו מתנשאים. שלום לאדמה ויחי האחיר! האחירון, טיפוס דוגלאס אנגלי השייך לחברת התעופה הפולנית לוס מתנשא ונושא אותנו באלגנטיות של ציפורת-כרמית. מהירותו המקסימלית מגיעה ל-3400 קילומטר לשעה! באחת בצהריים היינו בחארשה, ולמחרת ב"5 ורבע דרכה רגלנו על אדמת ארץ-ישראל! ואין לשכוח 12 שעות חניה בבוכרשט — ששם שוטרי המכס הרומנים חיפשו במוודותינו בארגניה יוצאת מהכלל!

היו פוליטיות. בעיקר אודות דברים שהתרחשו בישוב היהודי של הארץ בשנות ה-30, אבל היתר היו תוצרת-חוק. כל מיני קאריקטורות שהועתקו מעיתונים צרפתיים של אותה תקופה ושנחשבו לנועזות ביותר. שתיים מתוך רבות מאוד אפשר לראות בעמודים אלה.

חוק מזה, היו בכלל המון מאמרים מעניינים. שלונסקי הסביר במאמר ארוך למה תרגם את ייבני אוניגין... יש ביקורת על גז שקוראים לו דזא... ואין ש' שידרו ברדאו קאהיר תוכנית באידיש, אג' דות עבריות. איך כשנולד חונא, המיילדת נבהלה מרגליו הענקיות... וגם מודעות של טוכן רדיו טונגסטראם: נחלת בנימין 30, 43.

וגם לעג סרקסטי, איך צירציל משנה כל חמש-עשרה שנה את דעתו ביחס לרוסים: **טשרטשיי אתמול — והיום...** בשנת 1921: "מאושר אהיה לעזור בכל האמצעים לפעולה של מיגור ממשלת הפשע של הסובייטים" (טיימס 16 דצמבר 1921).

אתם רואים את התמונה הזאת? יודעים מי זה? זהו לא אחר מאשר המשורר אברהם שלונסקי. זה שהיום יש לו קרחת עם שער רות מתנפנפות מטביב, אבל אז היתה לו בלוזית. אז למה בתמונה אין לו בלוזית? זה משום מעשה נורא שקרה לו. על כך מספר הסיפור איזוהי דלילה שגילחה בלוזיתו של המשורר? (בסוד השמאלי בעמוד זה).

של אותו שבועון. המספר של ה' גליון הזה — 1956 — מתייחס ל' גליון ראשון זה, שנשא את ה' מיספר 1.

דווקא עכשיו, כששנות השל' שים ומיגנונון שוב חזרו לאופנה — זהו מסע נוסטלגי מקסים לרפרה שוב בגליונות הראשונים של ה' שבועון-הסבא, משנת 1937:

גם נחשע. בערב היה קורא יקר. אבל אז, בימים היפים ההם, כתבו אחרת. עם רגש והתרגשות. בפרט הקורא היקר הראשון, ש' השתרע על עמוד שלם. רק שאז קראו לזה מתשע עד תשע, וחתום היה, כמובן, אורי קיסרי.

וכן. מתחיל העמוד הראשון, של החוברת הראשונה, של הכרך הראשון: לאמיתו של דבר הקיצוני עוד לפני השעה התשיעית. על משכבנו, בלילות, חיבקה אותנו השכנה בורעותיה חיבוק קופים.

לא כי סבורים היינו, חסיושלום, כי בגים נבחרים אנו, שמצלעותיו של יופיסר או אדם הראשון קורצנו. אולם הביקוש בנפשותנו היה רב, ולא שבענו רצון לא מזולתנו, ולא מעצמינו ובשרינו.

ביקוש החיים — הם החיים. וכן, למשל, מסביר הוא, מה שנקרא היום "בלי מורא" — בלי משוא פנים:

והדיעה התפשית הרי זה הפרינציפיון לא רק כלפי חוץ אלא גם כלפי פנים בביתנו זה... דיקטטורה מרכזית, הפוסקת וחורצת משפט אינה בנמצא פה. צנוורת לא תזכר בביתנו. אנו חוזרים כאן על דבריו של חברינו אביגדור המאירי: "חופש הדיבור אינו רשות — אלא חובה".

מי לא כתב בחוברות הראשונות! כל מי שהוא משהו, מאז ועד היום, היה לו מה להגיד. הנה, למשל, מה שכתב נתן אלתרמן בחוברת א' על נשף ספרותי אמנותי:

הספרות העברית הצעירה ישבה באוטו ונסעה אל ההמונים הצמאים לה. הספרות העברית מנתה הפעם שני בעלי פרוזה

ספה וקונדיטוריה
נגה ע"י מוגרבי
טלפון 3063

מקום הפגישה של האינטליגנציה

האולמות, הגינה, הגוזזטראות — אי של אירופה בלב המזרח!

המשקאות — ישר מן המעיין! הקונדיטוריה — ישר מן התנור!

השערות-ברוח המסורות של כרכי העולם!

חצי דקה מהתיאטרות המרכזיים של הע"

בכל ימות החול: מוסיקה סלונית בשעות 12 - 8⁰⁰ בלילה

היום יושבים בנוגה אמנים המחפשים חאלטורות, אבל פעם זה היה מקום אחר, מפואר, (אגב, השלט נשאר עד היום בנוסח שנות השלושים!) ובו ניגנו "מוסיקה סלו נית" עד חצות! כדי להפוך את המקום ל"אי של אירופה — בלב המזרח!" כמו ש' התגאו בעלי המקום. אבל עוד יותר מצחיי קה ההכרזה: "המשקאות ישר מן המעיין".

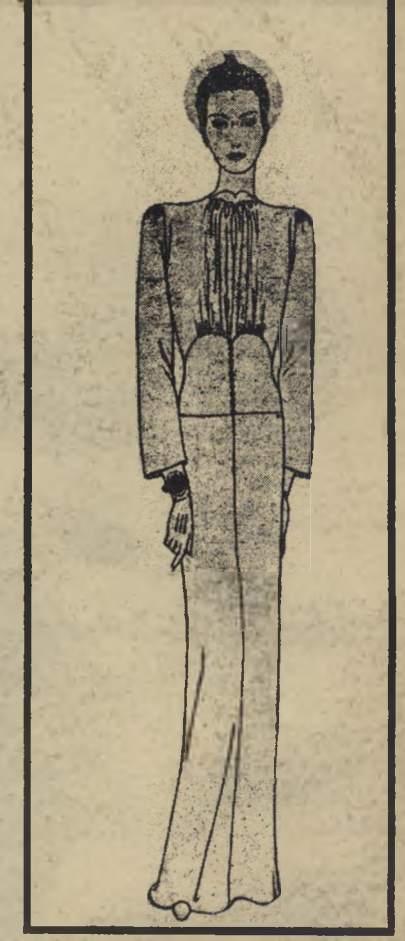
וחמישה משוררים. ביניהם אחד ליריקן זר ולוחם לאמת הסהורה בשירה. הסופרים מתחו ביקורת נגד "מאונים" וחילקו תפוח זהב לשישה חלקים. הליריקן לא בא בחשבון. הוא קנה יום אחד לפני זה זוג נעליים והיה אדם אבוד לגמרי...

אם יש כאלה שטוענים נגד תמונות מגרות בהעולם הזה — תנוח דעתם. בי 9 בערב אומנם כימעט ולא היו צילומים, אבל ציורים היו הרבה. ורישומים גם כן. ובעיקר המון קאריקטורות. חלקן אומנם

השבוע לפני שמונה-עשרה שנה, באחד באפריל 1950, אירע משהו חדש בעיתונות העברית: קבוצת אנשים, שזה עתה השתחררו מן הצבא, קנו שבועון, ושינו את ה' סיפמה שעל השער: במקום "רית" מוס החיים — דופק הזמן! הם כתבו "בלי מורא" — בלי משוא-פנים.

היום, מקץ שמונה-עשרה שנה, אחרי שהורפסו קרוב לאלף גליון נות — אתה יכול לרפרה ולהיוו: כח: נשארנו נאמנים למטרה ש' הצבנו לעצמנו. למרות כל הלחי

שמלת הנשואין
של הגברת סימפסון

השמלה שבאופנה: שמלת החתונה שהיתה לא רק הסנסציונית באותה שנה — אלא הסנסציונית ביותר במאה כולה: נישואי אדוארד השמיני, לגרושה ואליס סימפסון, נישואין שבנגלם ויתר על הכתר הבריטי.

צים שהופעלו עלינו כל אותן ח"י שנים.

אבל אם כבר נזכרים בתאריכים — למה לא להיזכר בתאריך אחר — שגם הוא היווה מהפיכה בעייתונות העברית?

מעטים זוכרים שכשבועיים לפני מלאת 18 שנה למערכת הנוכחית של "העולם הזה", מלאו 31 שנים לעיתון עצמו. יותר נכון — לסבא שלו!

כי ב"11 במרס, 1937, יצא לראי שונה עיתון בשם, "תשע בערב", שהיה השבועון הראשון שניסה להיות שבועון חדשות, הומור ו' סאטירה, בדומה לשבועונים הצרי מתיים של אותה תקופה. עורך ה' עיתון היה אורי קיסרי, שהיה גם עורכו של הגילגול הבא של אותו עיתון — השבועון "העולם הזה". "העולם הזה" בעריכתו של אורי אבנרי — הוא הגילגול השלישי

חדשה בתפקיד הדמה עם הקמליות. וזו המכונה "גברו האלוהית" תעלם, בקרוב, כהרגלה, לזמן בלתי מסוים... ואז היא מחדשת כוחותיה וחוזרת אלינו במבצע וברענונות מונקת.

★ חן הגאווה השפוך על פניה של **מרלינה דיטריך**, המודה שהיא בת 32 — בא לה מידי מומחים ליופי, השומרים עליה יומם ולילה.

פילם עברי?

למן הפילם הארץ-ישראלי הראשון ועד היום, מפרפרת תוצרת עומה זו. ספק חי — ספק מת הוא הפילם שלנו. האם קיימת בארץ תוצרת פילמים?

"פילם טוב יהיה התועמלן המעשי ביותר גם בארץ וגם מחוצה לה!" אומר ברוך אגדת, ואין לו כל דפיצט של תקווה.

ברחובות העיר עובר אדם בעל גוף המכתף על גבו "סינימה" וממהר אל מטרותיו. זהו "הכרמל הנודד" ולצילום היומן הוא ממהר. אבל בסיכומו של דבר: הפילם העברי... מה תהיה עליך?

או סתם השמחות הנושאות את השם "מאשרים ואומללים בהוליווד"?

★ **רוברט טיילור** ו**ברברה סט** ו**ק** אינם נפרדים אף לרגע זה מזה. **קרול לומבארד** ו**קלארק גייבל** אינם מצליחים לכסות על שמחתם הרבה להפגש זה עם זה.

★ **פונייה הני** כבשה את ליבו של **טיירון פאואר**. **עליפה לנדי** בכתה תמרורים בתחתית הרכבת, בלחתה את **נינו מרטיני**, הטור הנוסע!

★ בסרט "גן אלה", מלכתחילה היה מקום להאמין שזו תהיה סנסציה: **מרלינה דיטריך** ו**צ'ארלס בווייה**! והגיעו בעצמכם, סרט בצבעים חיים!

★ המשחק **ריצ'רד בנט** החושש מאד להערצת ההמונים הטרדנית, התקין על גג האוטו שלו רמקול המכריז יום-יום בחוצות-הוליווד: "שלום העם! ריצ'רד בנט הוא המינר אליכם! הוא נוסע לסטודיה! ברכוהו לשלום ואל תטרידוהו!"

★ **סיבילי ז'אסון**, המתחרה הקטנה של **שרלי טמפל**, החלה כבר בהכנת סרטה השני, גם הוא מאה אחוזים צבעיים חיים. שם הסרט **זוולנד**.

★ הגיעה הודעה על מותה של **דז'יין הארלוי** הצעירה והכשרונית. באביב העש"רם ושבעה נקטף הפרח הבלונדי. קראו לה בלונדית מפלטינה — ומיד אחז בולמוס הפלטינה את הארצות כולן. הנערות המוכרות בתנויות, הסטוגרפיות והתלמידות הח' לו מבהירות את צמותיהן.

★ אך **דז'יין הארלוי** אמרה: נכון, אמנם עזר לי מחלפתי הפלטינות לקנות לי שם אך אחר כך היה דבר זה לי לרועץ ולמקור קושיים: הכל ביקשו לראות בי יצור אכסנטי משולל כישרון ואפילו נשמה! **דז'יין המיסכנת**

וגם מודעות קולנוע היו. המון. כעשר כל שבוע. כמו למשל — סרטי התקופה עם כוכבי התקופה:

סוף! סוף!

ההפגנה הגדולה של הפרובלמה העמוקה!

האסופי

"ראיתי את הסרט מתוך התלהבות"

(ליאון בלום)

הסרט לאב,

הסרט לאב,

הסרט לכל הזוגות הצעירים, לזהטייהמזג וקלי האחריות!

ועוד קצת דכילויות:

★ **גדוריה סוונסון** מתאוננת: אם המש-בר לא יפסק, אהיה נאלצת למכור את טב-עות הנישואין שלי!

(וחיו לה די הרבה מאותו סוג.)

★ **לסלי הורר** הוא הלורד טשסטפילד של הקולנוע, מברר בנחת, כראוי לגיטלמן, ולמרות הרומנטיקה הזו השפוכה על פניו — הוא אוהב מאד תות-שדה.

★ ואחרונה חביבה, הכוכבת החתיכה **אידה דופינו**:

"את חיתרונות הגופניים שלי — ירשתי מאבי!"

הסיגריות שלנו נקיות מאבק

ועל כן יפות יותר לבריאות!

אז עישנו דברים אחרים: לא שמות כמו אסקוט, אלא אופיר, נדיב, עתיד ועליה. על ה-סיגריות לא העידו היצרנים שהן טעימות יותר, טובות יותר, או שאנשים יפים וחשובים, היודעים מה שהם רוצים, מעשנים אותן — אלא שהן נקיות, היגייניות, וסובות לבריאות.

ד"ר מדצ. יצחק סגל

מומחה למחלות הסיפילים

תשישות, העור והמין

בשביל גברות קבלה מבודדת

עבר לרח' אלנבי 96.

זאת מודעה — משהו יוצא מן הכלל: אנחנו שוכחים כי ההמצאה הגדולה ביותר בתקופת מלחמת העולם השנייה היו הפניצילין והאנטיביוטיקה! אנחנו שוכחים שאז כמעט ולא הצליחו עדיין לרפא את העגבת לא להאמין — אבל אפילו בתל-אביב הקטנה היתה עגבת, ואיש לא עשה מזה סוד. רק ד"ר סגל, שהכין בשביל גברות קבלה מיוחדת, יפה מצידו.

מוטוציקליסט!

סרם שאתה מתחיל לנסוע — תבדוק את המוטוציקלט

אם הוא מורכב בשרשרת "רנולד"

זרה הלאה כל זיוף — על כל חוליה של השרשרת

כתוב — RENOOLD

ובשרשרת זו היך במוחים

כמוך בעד העגבים אנחנו. וכי איך אפשר להשקות את הענב אל המישימי, הן מבחינת גת הטעם והן מבחינת הבריאות. ואולם בכל עם ואומה מצויים אנשים שטעמם נפסד הוא. יאכלו את אשר שם ליבם. כשתקהינה שיניהם — יחזרו למוטבו!

★★★

אבל הכי משעשע, הוא מדור הקולנוע: מלא רחל המרחלות מהוליווד, וטיפורים על הכוכבים שבאפנה:

★ **רודולף ולנטינו**, היפהפה של הוליווד, היה בור גמור בתורת הגסטרו-גומיה, ולא היה מבדיל בין תרנגול-הודו ובין יונה, ויום אחד טבל את פיתו קודם בצלוחית התרדל ואחר-כך במרק הירקות שלו!

★ **גרטה גרבו** תופיע בקרוב בנוסחה

כאן הבמאי שיסביר את הלחץ הנכון על הנסיך המובא לעתים כ"כ קרובות לידי התרגנות והתקוממות נגד החיים. נא להשיבנו דבר.

י. בן-שמשי וי. שפירא, חיפה תשובת המערכת: הסרט מיירלינג הוא סרט עז הבעה: הטרנדיה היא כה עזה, אנושית בפיעה הפתוח והניצח, עד שאין צורך כמעט בדיים של גאון לבמות אותה. אני רוצה להעיר למוסדות ולציבור על הכמות המרובה של המישימים הנאכלים אצלנו, בשעה שענבינו המצויינים אינם נחטפים. והלא ענבינו הם מתובבת משקינן, בה בשעה שהמישימים תוצרת חוץ הם. אנוכי, אם בישראל ומאכילה את הילדים שלי ענבים. ולמה אין תעמולה בעד ענבים ונגד מישימים?

רחל דיין, תל-אביב תשובת המערכת: הידד אם עבריה! כמונו

הסבתא והנכדה...

— נכדתי, יקירתי, הן תנושי בשיבה שכו! אילו ראו עיני ארוסך בקלקלחך זו!

— שטויות, סבתא... ארוסי כבר ראת עווד יראה כהנה וכהנה!

(צויר: ספאק — המוציקליסט)

ובאף אחד מהם לא שרתו ב"שפת אשכנז", המלצרים טרם לבשו סיגרים לבנים, וסלט פירות היה עולה 10 מא"י, ולא 55 מא"י, כבימינו...

בכלל, גם ההרגשה הכללית היתה אחרת: מכנסים קצרים וחולצת חלוץ היו כמעט הלבוש הכללי של מבקר-בתי-הקפה, שבין כולם היה הפופולרי ביותר שלג הלבנון. כאן לגמז תה, ובילו במשחק השח והדומינו, והכל ביחד: חצי-גרוש.

ואז, כשבחצי-גרוש היה חור, גם התרבות היתה אחרת. הנה מודעה לדוגמה:

שים לב: לא סרט כי אם הצגה.

על במת אופיר.

לאחר סיבוב-ניצחון מאמרקה הצפונית עד לרוסיה הסובייטית.

אדוארד ביאנקו

מלך הטנגו

בראש התימורת הארגנטינית שלו. בתכנית המוסיקה והמחול: טנגו, קריקה ורומבה, קוקריצה וכדומה.

שאל את פי העיתונות העולמית

שאל את פי הראדיו באשר הוא

שאל את תקליטי הגרמפון —

והתשובה תהיה אחת ויחידה: אדוארד ביאנקו הוא מלך מלכי המוסיקה הרומנטית!

זה תרבות!

ולבסוף, קצת הווי: בתל-אביב של שנות השלושים לבשו, כמו היום, אפנת בוני אנד קלייד (בערך), בהבדל אחד, שאז לא שוטטו בשבתות, בצפיפות, על המדרכה השמאלית של דיזנגוף, אלא —

... ובתל-אביב מטיילים ביום השבת אתר הצהרים על המדרכה הימנית של רחוב אלנבי — בין רחוב ביאליק לקאזינו. אשרי אדם ראה את הדייסה האנושית הסמיכה הזאת, ועדיין לא שמענו אחד מהם פוצה פה ומצפצף, "צר לו המקום".

★★★

אבל מדור מיוחד במינו וטיפוסי היו המכתבים למערכת. שם הופיעו כל הבעיות

נקודות השקפה

— בודאי אתה מוצא שזה יותר מדי גבוה!
— לא דוקא! חיתי איתך אפילו שלא די!
(הצויר: קארטי)

מכל הסוגים שאפשר להעלות על הדעת: אדוני העורף!

... אני מתפלל שעד היום לא נישמעה מעל דפי עיתונכם שום מילת-ביקורת על המעביר. ראשי-תכל האחרונים שלו. המכ-ריחים את הקהל לצפות לו כלחמורו הלבן של משיח. שנית, חוצפתם של הנהגים: עליתי על אוטובוס 4, ברחוב בן-יהודה, ונזכרתי שהיה עלי לעלות למ"ס 7. אבל הנהג לא הסכים לעצור לפני התחנה וגם לא רצה להחזיר לי את החצי-גרוש. אמרתי לו שהוא טיפש, והוא העז להשיב לי: "אתה פרא-אדם, חמור!"

א. נדיב, תל-אביב... למאמרכם נגד המיטה המשותפת בנישואין: קוראות יקרות! האם לא האשה היא הסובלת מחוסר שינה וממקום צר במיטת הנישואים? ... הבה נצא נא חוצץ, כולנו הנשים, נגד מיטת הנישואין המשותפת!!!

ג'ניה צירינאק, ירושלים... יש באופנה זו איוה יופי מיוחד: המכנסים הקצרים מוסיפים לבחורה חן והדר, והזרועות והשוקיים החשופות מדגי-שות את הודה ואת רענונותה.

משה רוזנטל, תל-אביב עורך יקר: קוראי 9 בערב רוצים לדעת מה דעת כבורו על הסרט מיירלינג. לפי דעתי של אחד מאיתנו תרי סרט זה יוצא מן הכלל בכל המובנים. השני סבור שחור

איש כפר

מכתבים

אשת הסרן

בתמונה שהופיעה בכתבה על נפגעי כראמה (העולם הזה 1595), ציינתם מתחת לתמונה "הלהייה בתל-אביב" כי זוהי אמו

אשתו של סרן עמוסי ז"ל

של סרן עמוסי ז"ל. לאמיתו של דבר זוהי אשתו.

י. גולדשטיין, חיפה

הקלפי והאזהרים

קראתי את תוצאות הקלפי הנסיונית של- כם (העולם הזה 1594). כמי שהשתתף ב- הצבעה ונמנע, ברצוני לעזר לכם עצה. ית- כן שאצביע בעדכם, ואפילו "על אמת", למרות שאיני מחשידכם המושבעים — אם תבהירו עמדתכם בבחיית השטחים המוח- זקים.

אתם מציעים פדראציה עם פלסטין. מה יהיה אם בכל זאת חצטרף מדינה זו ל- מקהלת השינאה שמסביבנו?

קורא מנמלי-אשדוד, אשדוד

● הבהרת העניין ימצא הקורא מנמלי- אשדוד בדבריו של אורי אבנרי, המופיעים בגיליון זה, בעמודים 32—33.

מי קומוניסט?

מכתבו של דובר רק"ח, ד"ר חלף ארליך (העולם הזה 1594), בו הוא מציין כי אומ- נם מקי לא הוזמנה להעידת המפלגות הקומוניסטיות בכודפשו, אך רק"ח הוזמנה, הוא בגדר העמדת דברים על דיוקם. אילו הסתפק דובר רק"ח בכך, מילא.

אך בסוף מכתבו, בו פוסק דובר רק"ח הלכה ש"מה שמכונה מקי" (קבוצת מיקר- ניס—סנה) לא הוזמנה ולא השתתפה, היות ואינה מהווה יותר אירגון קומוניסטי" — חושף הדובר, המנופח מהכרת-ערך-עצמית, את כל עומק התהום הרובצת בין תפיסתו המאוכלת והמסואבת לבין הדינאמיות של 1968.

שכן, רק"ח ודובריה מסרבים להשלים עם העובדות שחלפו ולא ישובו הימים בהם קבע מי שקבע, במוסקבה, או אפילו ב- כודפשו, מהם קר- מוניסטים בארץ זו או אחרת.

אילו היה פתח ל- תקחה כלשהי שדו- בר רק"ח ואדוניו, בארץ ומחוצה לה, מטוגלים להבין הת- פתחות היסטורית גי- לוייה זו, צריך היה ליעץ להם לעיין היטב בתהליך, העו- בר על המפלגות ה- קומוניסטיות ביפאן, רומניה, שבדיה, הרי- לנו, צ'כוסלובקיה וארצות רבות אחרות.

מיהי המפלגה הקומוניסטית הישראלית — זאת יפסקו, בסופו של דבר, לא במוסקבה או בכודפשו, אלא בישראל בלבד. ואף חאלד באקדש בכבודו ובעצמו לא יוכל לשנות כהואזה ממחלף ההיסטוריה. גם לד"ר ארליך עצמו אין אשליות מופ- רוות. אחת לא היה מתקשט כליך בעובי- דת ההזמנה.

חיים תיבון, ארכיסקט, חיפה

תיבון

כמו באוקריינה?

במכתבו להעולם הזה מיום 19 למארס (1594) מביא ד"ר רם מואב כל מיני ציטו- טין, לפיהם כאילו מתייחסת היהדות בזיל- וול לגרות-צדק, בציטוטין נוכרת המילה "זונה" אך ד"ר מואב אינו מוצא לנחוק להסביר, כי הכוונה אינה לפרוצה אלא ל-

להחיות את חיי

VIVRE SA VIE

המוסיקה: הישכל לגרנד

הצגת בכורה ארצית, השבוע

בקולנוע, "מקסים" תל-אביב

ההפצה סרטי "גלובוס" בע"מ

מר

הגיעו ארנקים מאיטליה

אלה Eula

אלנבי 90, תל-אביב

ש. צמח מוציג:

אודטה הגדולה בזמרות העם בארה"ב

הופעות יחידות

עין גב — פסטיבל

יום ו' 19.4 ב' 9.00

ירושלים "בנייני האומה"

מוצ"ש 20.4 ב' 8.30

נהריה "הוד" יום א' 21.4

תל-אביב "היכל התרבות"

יום ב' 22.4 ב' 8.30

חדרה "חוף" יום ג' 23.4

חיפה "תמר" יום ה' 25.4

כארישכע "קרן" יום ו' 26.4

קרית-שמונה "שניר" 27.4

יגור "יד-למגינים" 28.4

יגור "יד-למגינים" 29.4

קרית-ביאליק "סביון" 3.5

כרטיסים במשרדים

ללא יאומקן כי יסופר

מלכה ליום אחד

במחוזות הכפריים של נורבגיה מקובל לענוד לראשה של נערה ב- יום כלולותיה כתר-מלכות מפואר, עשוי זהב ואבנים טובות. בסיומו של יום זה חוזר הכתר למשמרת הקהי- לה עד לחתונה הבאה. אולם כל אשה יכולה להנות בכל זמן מלבוש מלכותי, כשהיא לובשת את גרבי "מרסי", באיכות האירופית העילית. גרבי ברק "מרסי" בצבעי זהב, כסף או ערמון, מנצצים בניצנוץ קסמים רך על רגליך ביום או בערב, משי- חים לך הופעה אלגנטית וזוהרת ומחירים רק 3 ל"י לזוג.

נשים מאמינות בגרבי

Merzi

„אשה שיש להניח שאינה בתולה“.

מתוך עיון במחקרים שבעיתונים, מתברר כי לא כל הנערות הגויות (וגם הישראליות, בימינו) הן בתולות. טקס הגיור אינו יוצר שינויים פיזיולוגיים, כידוע. ולבסוף: כדאי לציין כי בשטח זה של המלחמה ביהדות, בעזרת ציטטות, יצא ספר עור מצויין בשם 'יהדות ללא כחל ושרק', בהוצאת משרד התרבות האוקראיני. כדאי לקנות ולהשתמש.

יוסף אדלר, חיפה

● לא ברור עד כמה בדק הקורא אדלר, בדיוק, את המקורות. ברור רק שלא קרא די הצורך את מכתבו של הקורא, שאליו הוא מתייחס. אחרת היה יודע, לפחות, ששמו אינו רם מואב, אלא ד"ר ישראל שחק.

עונש מוות לחבנים

כולנו זוכרים את משפט אייכמן, ואת

חלייתו של הצורך על חלקו בהשמדת יהדות הונגריה. נשאלת השאלה במה נבדלים חבלני אל'פתח מהנאצים, שונאי'יהודים? הנאצים לא בחלו בשום אמצעים לשם השמדת העם היהודי, והחבלנים הללו אינם בוחלים בשום אמצעי כדי לחבל ולזרוע הרס ומוות ולהכין רקע להשמדתה. אם הם נתפסים, הם נידונים לתקופות מאסר שונות. אם כן, לא זו הדרך. צריך להטיל עליהם עונש-מח, למען יראו וייראו.

יהושע ליברמן, תל-אביב

● כפי שציין משה דיין, עונש-מוות ל'אנשי אל'פתח לא ירתיע איש. הוא רק ייצור קדושים מעונים, דמויות שיהיו בעיני ה'פלסטינאים' מה ששלמה בן-יוסף ז"ל הייתה בעיני תושבי'הארץ היהודיים, לפני קום ה'מדינה.

„לא הוא כתב!“

בהעולם הזה (1593)

פומרניץ

אמיתי — אחונו נגדו באמצעים משפטיים. נ. פומרניץ, רמת-גן

מן שטח גדול!

מנהל החברה לפיתוח יפו העתיקה, דן ברלי, כתב למערכת העולם הזה (1592) שלמינוח „שטח גדול“ לגבעה שמעל לגמל יפו יש משמעות שלילית. הוא מציע שם הולם יותר, „יפו העתיקה“.

אילו שוקם האיזור כראוי, ובתי-העסק והחנויות החדשות שם היו בעלי רמה ואופי שיעלו את הרושם, שם זה היה קונסטרוקטיבי. אך לרוע המול, האיזור התמלא חנויות בעלות אופי מפוקפק, המוכרות פסולת. גרוע יותר: מטעים את הקוחות כאילו חלק מן הפסולת היא סחורה יקרת-ערך. בגלל המחירים הגבוהים, הופך האיזור לשוק פישפשים שני.

עלי לציין, עם זאת, שיש כמה יוצאים מן הכלל, מספר מקדודות נאות ומספר גאי לריות המנהלת ביושר.

(המשך בעמוד 6)

® — Registered trade mark for Polyester Fibre "DIOLLEN"

Treff 66

חולצת פסים - החולצה שבאופנה

במבחר צבעים אביביים • קלילה, אורירית ואינה דורשת גיהוץ

מטובבת ע"י **להב** מאריג **Diolen®** עם כותנה

פרטות חליץ

להב - החולצה המלהיבה כל גבר ואשה

אחילת

ההפגנה לפני השגרירות הישראלית בלונדון*

חות. הסיסמה היתה: לקיים מישפט אורחי ולא צבאי, כפי שנראה בתצלום המצורף. נדמה לי שח"כ אורי אבנרי העלה דרישה דומה בכנסת.

בקשר לקביעה, כי "הפילוסוף הישיש ברטראנד ראסל איכזר זה מכבר כל קשר עם המציאות" — ראו נא את המאמר, פרייטס, שהופיע בניו-יורק טיימס, ב-15 במארכ.

עקיבא אור, המחז' למתמטיקה, קינגס קולג', לונדון

המשוררת והכלבה

בקשר למכתבה של הקוראה אלונה ברגר, על סיפריהפורנוגרפיה (העולם הזה 1593): שום מילה משלי לא נכתבה בי הייתי כלבתי של הקולונל שולץ. יש לי הוכחות מישפוטיות לכך, ומעולם לא הר-אשמתני שכתבתי.

לפני שנים השתרבב שמי, בטעות או בי-דון, באחד העיתונים — בהקשר זה. תודה שכתבתם שאני משוררת. הדבר רק מוכיח, עד כמה שבימינו אדם איננו אדם אם אין לו תוספת של כינוי או מיקצוע. אם גברת ברגר לא תתנצל בי קרוב, אגיש תביעה משפטית נגדה על הוצאת דיבה.

צפריה לוי, ירושלים
● הקוראה לוי, אינה, אולי, משוררת — אך פירסמה בזמנו קובץ שירים הנושא את השם לבדי במיתה.

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.

* מימיו: אמנון דרור, הניספח לענייני סטודנטים ונוער בשגרירות.

גלותיים שאבר עליהם הכלה. אך מרחיקים אתם לכת מדי בתפיסתכם של הישראלי החדש, המשוחרר מכל קשר עם עברו ההיסטורי. לדעתי, יש לשבת את דרך-החדשנות שה-עם חייב ללכת בה, בהתאם לרוח המאה העשרים, אך לעולם לא מתוך התכחשות לעבר ההיסטורי ולמסורת הרוחנית. אינך יכול ליצור יש מאין. אינך יכול להגיד שערכיו של עם ישראל עוצבו ב-1948. אינך יכול לבטל ערכיכם, שעוצבו משך אלפים שנה, ושהם סמ"חיים של האומה.

אריה אברמוביץ, סטודנט למשפטים, חיפה

כושי האגדי

קראתי בעניין רב את הכתבה על ה-בחור המופלא הזה, שחזר לרבית-עמון (ה-עולם הזה 1594). אני מכיר אישית, היינו ביחד, משך שמונה חודשים, בבית-ברל. התמונה שהצטיירה מתוך הכתבה אינה שלמה. ומה שלא פורסם, מאלף ומפליא לא פחות מעלילותיו של גיבור-הכתבה. "כושי", מלבד אומץ-ליבו הרב ותושייתו להחליץ מכל מצב, הוא איש בעל חוש מפור-תח לצדק, חברותו איתנה ועצומה בי-מיבתן. מילתו — סלע.

"כושי"

זכור לי, בבית-ברל, כיצד בא לי-אחד הקורסים בחור חוש, שכל מה ש-היה לו בעולם — נשא על גבו. בערב ראיתי את כושי מ-ציא מארנו סט בג-דים וגותן אותם לי-חדש. חשבתני שהוא מכיר מה זמן רב — אך הסתבר שלא כן הדבר: בחוש-הריח האופייני לו, הבחין כושי שהבחור במצוקה. יש לכושי גם יחס מיוחד לחיירות. יידע בפילוסופיה, ובכל מדעי-הרוח, עושים עליו רושם עמוק, למרות שהצטיין דוקא בגלל אומץ-ליבו, קשיחותו והעזתו. אין הוא מול-זל בהערכתו את אלה שלא ניחנו במנה-גדושה של תכונות גבריות.

לגבי מעלליו היה צנוע לגמרי, ורק מ-אחרים ניתן היה לשמוע על אודותם. אכן, הסיפור ששמו "כושי" הוא פאנטסטי, אך אין בו אף קורטוב של דימיון. כושי עצמו הוא אגדה חיה ואמיתית.

עמיחי שפירא, מ"צפה-רמון
משפחת הרבנים
מאז פירסמתם את הכתבה "פצצה במש-

(המשך מעמוד 6)
אך לאיזור, חוששני, לא מגיע שם חדש. יש לשמור על "שטח גדול", עם כל המש-תמע מזה.

יונה דויד, עפולה

פינוי בכוח

פונתי בכוח מדינית, ב-13 במארכ, לא-חר מישפט אליו לא הוזמנתי. כל הפצי-מונחים ברחוב. בית-המישפט פסק פינוי, וכשהגשתי עירעור, עשיתי זאת בעצמי — כי אין לי כסף להעמיד לעצמי עורך-דין. התוצאה: תשובה שלילית. הגשתי פנייה לבית-המשפט העליון וטרם קיבלתי תשובה. עשו לי זאת בגלל אית-שלום. ידוע לי על קרוביו של אחד ממנהלי עמידה, הגר-במשכנתא ולא שילם אותה, וזאת — לגבי סכומים גבוהים. הנהלת עמידה מעלימה עין

רהיטיו המפונים של אברגיל

ממנו, ואנשים מסוגו עובדים במוסדות צי-בוריים, ואינם דוחא מובטלים.

ואותי זורקים החוצה, לסופות ולגשמים. **אלי אברגיל,** רחוב הירדה, ל"ד בית 788, דימונה

● רהיטיו של הקורא אברגיל — לפני ואחרי סופות-הגשמים — ראה תמונה.

קשר לעבר

אין ספק שנמצא אני מזדהה עם רבים מרעיונותיכם, שהם ביטוי לרוח רעננה של עם שחידש תקומתו בארצו. פוריים אתם בניפוך מיסגרות-חיים שהן ביטוי להרגלים

**אם יש לך 3.50 ל"י
יש לך כל מה
שדרוש כדי שזוג
תחתוני הזיגזג
החמודים שבעולם
יהיו שלך.**

Sabri-Cute

לראשונה בארץ. חדישים. אזוריים. מתאימים לכל גוף.
מ-100% הלנקה סטרץ'. סריגת זיגזג מרהיבה-תמיד לבן
בשילוב עם ירוק, או אדום, או שחור או כחול

Helanca® **sabrina**

חוטני הלנקה מיוצרים בישראל בלעדית ע"י מפעלי הברלון בע"מ ברשותה של חבי הברלין, שווייצריה

שם לניפון אלון

ויאט-נאם

המכה החמישית

עשר המכות של מצרים ירדו על ויאט-נאם, שסופת-המלחמה, דם, וחרקים, ובצורת, ומח, ועינויים. השבוע התחשפה גם המכה החמישית של פרעה: דבר. צבא ארצות-הברית הודה בסייגון, בירת דרום ויאט-נאם, כי 11 איש ניספו כתוצאה ממגיפת הדבר הבבוני — המגיפה השחורה הקלאסית של ימות-הביניים.

שישה מן הקורבנות, בהם מודים, נת-גלו בעירה שנמצאת רק 60 קילומטר מ-סיאול. רופאים ואחיות שזגרו לכל מוקדי המגיפה, אך מתוך 150 מיקרי-מגיפה שצוינו, אושר קיומם של 72. אבל בגיונגלים ובכיתות העקובות-מדם קשה לאתר כל חולה, כל פצוע, כל גזייה אלמונית. על כן קיימים סיכויים חמורים שמגיפת הדבר הבבוני תתפשט. ובניגוד למגיפת מלחמת-הרמים בחיאט-נאם — לא תהיה, הפעם, אף לאחד מן הצדדים אפשרות לרסן את הגל, בצד זה

היועץ ריכרד שולצה והיועץ קורט אמנו — כעת פנסיונר בגרמניה המערבית — לא ידעו מה לעשות ומה לזרוח. "הימלר עצמו פקד שיקצצו את ראשו של כל מי שלא השגיח על בנו של סטאלין", הסביר אמנו.

גם האיש שירה ביעקב סטאלין פחד. היה זה מפקד הכיתה קונראד הארפיש, איש ס"ס ותיק בן 41. "הוא היה גמור", מספר האירי שחזה בכל מחלונו, "הוא ידע שהיה עליו לירות, קודם לכן, מבלי לחכות שה-שבוי יתחנן שיעשה זאת".

אבל איש לא פגע בו לרעה. צילמו את הגווייה מכל צדדיה (ראה תמונה) וקבעו גליון-אחר-ממות מדויק, בו צוין, כי "ה-כדור חדר 4 סנטימטרים מתחת לאוזן".

על מכת-המוות כתוצאה מהתחשמלות, ועל סימני-הכחיה בשתי הידיים שאחזו בתיל — לא דובר בגליון זה.

כי כל מיתקני-המחנה — רשת-החשמל, המשרפות וכל השאר — היו בימים ההם עדיין סוד כמס, בלתי-ידוע מחוץ לגרמניה. אפילו בישראל סירבו להאמין לסיפורי-הזו-

בנו של סטאלין

"למשרפה" אמר איש הס"ס

עוד שהחלו להסתנן החוצה, בעיקר מני-צולרי-הונגריה. **ארובה עשנה.** הגזייה של סטאלין הבן נלקחה, לאחר החקירה, אל מחוץ למחנה השבויים הנורים.

כשנשאל אחד ממפקדי הס"ס לאן, הצביע לעבר ארובה עשנה, לא הרחק מן המחנה הפנימי. "למשרפה", ענה קצרות. כל היודעים את פרטי-המיקרה הושבעו לשמור על שתיקה. שמועות, כאילו נראה יעקב סטאלין בכל מיני מחנות אחרים, הופצו בשיטתיות, כדי לעודד אגדות. **קרובו של מולוטוב.** אבל יעקב הי-מסכן לא היה קרוב-המשפחה המפורסם הי-יחיד של מנהיג רוסי באותו מחנה. היה שם גם אדם, שהציג את עצמו בפני האירים כאחיינו של מולוטוב, שר-החזן של ברית-המועצות — ואומנם היה כזה. אבל יתר השבויים לא האמינו לו, ראו בו סוכן של השומרים ואנשי-הגסטאפו. הי-יעקב אחר מעשיהם. בכך טעו. האיש היה קומוניסט נאמן, נמלט לאחר מותו של יעקב סטאלין משבי הנאצים הסתנן ליערות, הצטרף לפארטיזנים. באחד מימות 1944, בערים המשולגים, קפא למותו. לאחר שנלחם באומץ נגד הכובש הזר של ארצו.

איטליה

השוד מסרדיניה

האי סרדיניה מפגור יותר, ופרוע יותר, אף מן האי סיציליה. בעוד שבסיציליה יש למאפיה שליטה כימט-מוחלטת על אנשי-המאפיה, חולשים השודדים הסרדיניים על כל האיזור, באין מפריע. אלא שלא תמיד אלה הם סתם שודדים: הם עוורים לעניים, תוקפים את בעלי-האחוזות, שלא עשו דבר משך מאות בשנים למען אריסיהם, בהתאם למסורת הרובין-הודית העתיקה.

לא רצו פרם. אחד הנועזים שבשודדים הוא "השודד האביר", גריציאנו מסינה. מסינה, גבר יפהסן בן 24, נעצר פעם, (החשד בעמוד 8)

או אחר של החזית — או אף להגביל אותה לויאט-נאם מוכת-הגורל בלבד. היא עלולה להתפשט משם לארצות העולם.

היסטוריה

אחרי מותו

של סטאלין הצעיר

יעקב דוויגאשווילי, בנו של יוסף סטאלין, מת ב-14 באפריל 1943 במחנה-שבויים גרמני. על כך דיווחו כל עיתוני העולם. שם סופר כיצד נשבה, כקצין פשוט; הוחזק בתנאים מיוחדים בפקודת הימלר; כיצד הר-פיטו תצלמו בכרוזים שפורו על אדמת רוסייה; וכיצד אביו סירב להתליף את בנו נגד קצינים גרמניים מתוך חשש שהדבר יגרום, בברית-המועצות שסופת-המלחמה, ל-האשמות של פרוטקציוניזם. עשרות מאמרים הוקדשו לימי האחרונים של יעקב סטאלין במחנה-השבויים, כשהוא מבקש את מותו; ורבים התעכבו על הרג-עם האחרונים, כאשר השבוי נגש לגדר המחושמלת, שהגישה אליה היתה אסורה על תושבי-המקום, בקראו לעבר הוקיע: "הרוג אותי! אתה" — היתה צריח להרגני מוזמן. לפי הפקודות! — עד שהחיל הנפחד חיטל את סטאלין הבן.

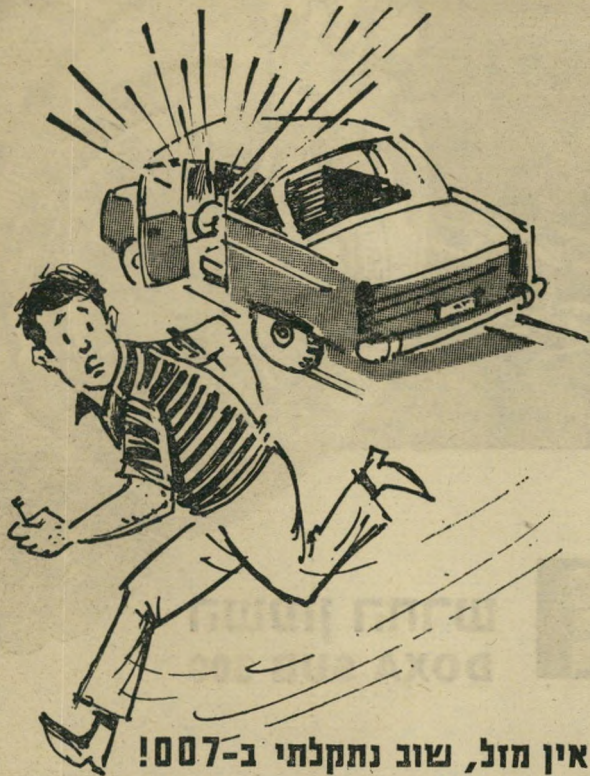
אבל השבוע סופר, בפעם הראשונה, מה אירע בדיוק לפני ואחרי מותו של בן ראש ממשלת ברית-המועצות, באותו יום-כפור, לפני 24 שנה.

"כל הלילה השגחתי בגזייה", סיפר אחד המקורות, שבידיה-המלחמה האירי לשעבר, אני דריו וולש, לכתב השבועון הגרמני שטרן. גרתי בחדר המשקיף עליו, בחברת שלושה אירים ושני שבויים רוסיים.

"כל היום שלאחר הלילה עוד היתה גזייתו של סטאלין הצעיר תלויה בגדר. אחרי הצהריים באה ועדת-החקירה של ה-גסטאפו. הם היו נרגשים מאוד, חוקריי של היטלר: הרי בן-ערובה חשוב נמלט מבין ידיהם אל תוך המוחה".

כדור מתחת לאוזן. חברי הוועדה,

הקץ לגניבת מכוניות!

- אין מזל, שוב נתקלתי ב-007!

המכשיר האלקטרוני 007 מונע גניבת מכוניתך!! אי-אפשר להתניע את המכונית או לפתוח את מכסה המנוע, כאשר 007 נמצא במצב "שמירה". 007 הוא המכשיר ההכרחי לשמירת כל מכונית!

ייעוץ, הדגמה והרכבה:

תל-אביב: מוסך טיראן, עודד מידלש, ישראל בן 22, טל. 31917; חיפה: חשמל-רכב סקאלי, מפרץ חיפה, טלפון 71540(04); ירושלים: חשמל-מרכו, ברום יצחק, רחוב מרכז מסחרי 33.

"שומרית"

חברה לשמירה ולשירותים בע"מ
דרך פיית 76, טל. 34824
בית מעיא, תל-אביב

פ. ב. ס.

לך על בטוח עם **חור ערסל**

מרענן ומגן על כפות הרגליים

• חונק פטריות • חונק ריחות

א.י.אם

מוצרי איכות באידוסולים

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פיין 6 • גלוסות: צינגורסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

חלק מן ההמון ראה בכך סימנה, פרץ לעבר החנויות הסמוכות, החל בבניה. לותר קינג, שזומן כבר אינו שולט במצב, נלקח בחיפזון על-ידי שומריו למקלט בטוח. ממפיס הוסיפה להשתולל, והלבנים החלו מתארגנים, לרכוש כלי-נשק, ולאיים. **מסוקים למען הגזע.** זאת למרו הלבנים הקיצוניים שבדרום דווקא מעמיתיהם הגזעניים שבצפון. ליתר דיוק — מן המהגר רים האיטלקיים של ניווארק. בניוארק פרצו ביולי מהומות-דמים, בהן ניספו 26 איש. הכושים התקוממו אז נגד הקמתו של בית-הספר הגבוה לרפואה, ש- עמד לקום במקום שכונות-העוני והבתים שלהם. השבוע השיגו הכושים את מבוקשם: ה- קאמפוס יוקם על שטח מצומצם יותר,

כושית מתאמנת ברובה
סיירי הגיונגל מוכנים

חיילים מתאמנים בריבוי מהומות*
צבא פרטי

בתנאים אנושיים, ופיצוי מלא ינתן לאלה שבתיהם ייהרסו. אלא שבתחילת אחר לא השיגו הכושים של ניווארק אלא צרות. כתוצאה מן הקרב, התארגנו גם הלבנים בעיר זו — ובעיקר הלבנים הנבערים והקיצוניים ביותר. בראשם עומד כיום קבלן בשם אנתוני אימפריאלה, שאירגן גוף המתכנה סיירי הגיונגל. לגוף זה צבא פרטי בעל אלף רובים, שיריונית וחמישה הליקופטרים. "נהדוף כל פלישה, כמו בגיונגל!" מתפאר הקבלן הקיצוני. **"האיטלקים המזופתים"**. מולו עו- מד אירגון הכוח השחור, המצייר אף הוא את תושבי-הגייטאות-השחורים בנשק, מחלק עתה כרוז שכותרתו: "האיטלקים המזופ- תים רוצים במלחמה". השבוע, הגיעו שתי הסיעות הקיצוניות ל- עימות, כשנציגיהן נוכחו בין הקהל, בעת ישיבת מועצת-העיר. מול אימפריאלה ה- ייצב איש ידוע יותר: המחזאי הכושי לרוא (ההולנדי) ג'ונס, מי שנעצר הקיץ בעוון החזקת אקדחים. לרגע נדמה היה שהאביב החם של ניו- ווארק עומד להתלהט. אבל כעבור רגע הכל נרגע. בניוארק השאירו את המלאכה לת- שבי ממפיס הדרומית.

* נט המפגינים הלבנים והשחורים הם חיילי ארצות-הברית, שהוטל עליהם למלא תפקיד זה לצורכי אימונים.

(המשך מעמוד 7)

כרה משיביו, הסגיר עצמו מחדש למשטרה, משנודע לו כי שומריו יענשו בתקופות- מאסר ארוכות. אחר-כך נמלט שנית, בנסי- בות שלא סיכנו איש. פעם אחרת הרג בעלי-אחוזה, נידון ב- היעדרו ל-42 שנות מאסר. בכל סרדיניה לא נמצא איש שיסגירו — או שינסה לגבות את פרס 56 אלף הלירות שהוצע עבור ראשו. עד שהסתכסך מסינה עם משפחת פטרטו. נינו פטרטו שייך למשפחה עשירה — ואכ- זרית. יום אחד נחטף, ביחד עם ידידו ג'ו- באנו קאמפוס. שוודים שלחו מכתב וביקשו דמי-כופר בשיעור ניכר. במיקרים כאלה נוהגים בסרדיניה לשלם דמי-כופר, ולא להלשין למשטרה. אבל משי- פחת פטרטו שונאת את השוודים, מישחו מאבות-אבותיה כבר נהרג עלידם. על כן סירבו קרוביו של נינו לשלם. **"שני ידידי"**, סיפר השבוע מסינה, **"רצו להרוג אותו תיכף ומייד. התנגדתי"**. **"המישה ייהרגו!"** לעומת זאת החליט מסינה להמשיך במסע-תעלוליו. הוא פנה במכתב למערכת השבועון סו- דיניה החדשה, הצהיר שחמישה בעלי- אחוזות כלשהם ייהרגו, אם כל בעלי- האחוזות לא ישלמו לכנופיותו כופר-נפש בסך שלושה מיליון לירות. המשטרה לא צחקה. היא ידעה את שימעו של מסינה, האיש שניסוגל היה להופיע בלישכת-התיירות המרכזית, להודיע שהוא שמע כי שוודיו מבריחים את התיירים. למ- סור התחייבות בשבועה, כי לא יבולע אף- לתיר זר אחד בסרדיניה — הבטחה שקיים עד היום הזה. מפקד המשטרה האיטלקית, אנגילו ויקארי, טס מרומא — ותיכנן מארב. **נהר לא רע.** השבוע נפל האריה לתוך המלכות: גרציאנו מסינה השחרתר והנאה

השבוע החדש
DOXA SUB 300

עמד בהצלחה בכל הניסויים שנעשו על-ידי אנשי מקצוע במשך חודשים רבים. הניסויים נעשו בלחץ של 300 מטר מתחת למים, מבלי שהדבר יפגע בדיוקו המופלא של השעון.

DOXA
SUB 300

על סופר-שעון זה אפשר באמת לסמוך!

כ"כ מעמידה חב', דוקסה" לרשותך מבחר עצום של דוגמאות אלגנטיות לגבר ולאשה
על שעון „דוקסה" - אפשר תמיד לסמוך

מיוחד לתושבי תל-אביב והסביבה

טלפון 96-33-97 משרד

התמצאות בתנועה בשיטה אור-קולית
TRAFFIC ORIENTATION IN AUDIO-VISUAL SYSTEM
הוראה על-ידי מיכה ציון, מען 98-26-28 בערב

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

ארצות-הברית

לקראת

מלחמת-אזרחים

פיתאום זה התעורר מחדש. בעיר ממפיס, מולדת-הגיאז וגעומות-ה- בלוז, צעדה תהלוכה של אנשי התנועה לוו- כיות האזרח, בראשותו של הכומר הכושי מארטין לותר קינג. לפתע, פרצו חסידיו בקריאות „כוח שחור! כוח שחור!"

פרסום דת / סמור וסמור / צילום אחר

קוקה-קולה בישראל

קוקה קולה בישראל - אורח נלבב שזה עתה עלה לארץ וכבר הפך לתושב קבע.
 קוקה קולה בישראל - המשקה הבינלאומי רב המוניטין. הסקובל כ-138 ארצות.
 קוקה קולה - אורח העולם. למעלה מתשעים מליון בקבוקי קוקה קולה נמכרים מדי יום.
 קוקה קולה - מיוחד בסעמו. ולראשונה ניתן להשיגו בישראל.
 טוב יותר עם קוקה קולה - עתה יכולים כולנו להנות מסעמו של המשקה הנפלא שסוף הגיע ארצה.*
 קוקה קולה מיוצר באיכות מעולה, במפעל מודרני שהוקם בבני ברק ובהגינה מופתית.
 שתי קוקה קולה קריקרת. לגמו אותו מלא פיכס והכירו את טעמו המובהק ומשיבי הנפש. קחו
 הביתה ומלאו המקרר במשקה חוסס. מרענן ומרווח.
 שתי קוקה קולה קריקרת בארוחה. בבית ובמסעדה. הגישו אותו במסיבות לידים ואורחים.
 מחיר בקבוק קוקה קולה קריקרת 30 אג' בלבד.

**טוב
יותר
לם
קוקה-קולה**

* נוסח בקבוקים בלבד ולעת עתה ניתן להשיגו במרחב חליאכין ובסרבו הארץ. בקרוב בכל רחבי המדינה. מיוצר בישראל ע"י החברה המרכזית ליצור משקאות קלים בע"מ. יצרן סיסטם של קוקה קולה רח' השומר 129. בני ברק.

תמרורים

התארסו • מיקי הרגיטאי - הדיילת **אלן סיאנו**, 25. הרגיטאי, מר עולם לשעבר, ידוע יותר כבעלה לשעבר של השחקנית ג'יין מנספילד, שנהרגה ב- תאונת-דרכים לפני כחצי-שנה.

נישאו • ביפאן, ווג השחקנים האמריקאיים **ריק ג'ייסון** ו**פאטרישה קונלי**, תחילה בטקס אזרחי ולאחר מכן בטקס של הדת שינטו, מכיון שפאטרישה התעמקה בדת הזאת. כאשר יסיימו את הסרטת הסרט שבו הם משחקים עתה ב- יפאן, יטושו השניים ישר להוליבורד, כדי לעבור את טקס-הנשואין השלישי שלהם: בבית-כנסת יהודי, לפי דתו של החתן.

נישאה • זמרת-העם הפאציפיסטית ג'ין באי, 28, בטקס אזרחי בניו-יורק, ל-

באי

סרבן-המלחמה **דויד האריס**, 22. החתן, לשעבר יושב-ראש התאחדות הסטודנטים באוניברסיטת ברקלי בקליפורניה, נעצר והועמד למשפט, ב- אשמת שריפת צו- הגיוס שלו לצבא- ארצות-הברית. על סף רובו זה, הנובע מ- אי-רצונו לצאת ל- מלחמה בחייל-נאם, הוא צפוי לעונש- מאסר, בפסק-דין ש- ינתן בעוד שבוע ימים בארצות-הברית.

אושפז • המתאגרף ג'ון לואיס, לשעבר אלוף-העולם במישקל כבד, לניתוח הוצאת אבנים מכליותיו. לואיס, שהרחיח מיליונים מהופעותיו בזירה, ביזבז את כל כספו, נכנס לצרות כאשר מסתכסכה דרש ממנו סכומים כבירים תמורת רחמי ה- עצומים מאיגרוף.

נחוג • יום הולדתו ה-55 של אריה ("ליאור") **דולצ'ין**, חבר הנהלת הסוכנות

דולצ'ין

וראש המחלקה ה- כלכלית שלה. מבעד לניב הדורס-אמריקאי, שדבק בו בגלל קרוב ל-40 שנות ישיבה במכסיקו, נר- כר בו עדיין בן-רוסיה המוצק ואוהב-החיים. אביו החב-דניק הצ- ליה גם תחת המיש- טר הקומוניסטי לא לעבוד בשבתות, איר- גן לבנו שיעור-ערב חשאיים בשעות ה- בוקר המוקדמות, ל- ני ההליכה לבית-הספר. ב-1929 הורשתה ה- משפחה להגר, והיא התיישבה במכסיקו, שם הוכיח דולצ'ין הצעיר את יכולתו בעסקים ובעסקנות ציונית.

נפטרה • החילת דניאלה לוקש, 19, חברת היאחות נחל-גולן, שנמצעה לפני כחודש מפצצת-באזוקה אשר נורתה על מחנה היאחות. דניאלה הצברית סימה את לימודיה בבית-הספר התיכון של עמק חפר, בו מורה אביה. בהלווייתה הצבאית השתתפו נציגים מיתר ההיאותיות ברמת- הגולן: מושב אל-על, קיבוץ גולן, קיבוץ עין-זית, קיבוץ מבוא-חמה, היאחות נחל- שניר.

נפטר • בהוליבורד, משבין-הלב, צ'ארלס צ'אפלין, 42, בנו הבכור של הקו- מיקאי הגדול. הבן, שבחר בקריירה של אביו, לא הצליח להתעלות לרמת מורשתו, וכה רק בתפקידים זעירים בסרטים חסרי- חשיבות. זכותו היחידה לתהילה באה לו מכתובת ספר מלא קוריוזים מעניינים על אביו.

נפטר • בגיל 58, הפרופסור מר- דבי מרגליות, מרצה לתלמוד באוניבר- סיטה העברית, שנימנה בין מסיימי המחזור הראשון של האוניברסיטה. הוא הירבה לח- קור את תולדות הארץ והיהדות, כתב כמה ספרים שזיכוהו בפרסי-יורקה. על ספרו הראשון, החיזוקים שבין אנשי מזרח ובני ארץ-ישראל וכה, ב-1937, בתואר דוקטור באוניברסיטת ירושלים.

זוהי ארצו

דובק

דוידאל

פילטר

20 סיגריות. כיר המלך

פרסום דיר' עטבתיו

ד בעכו

זוהי סיגרייתו

אל ענחאן?

קיבוץ מסדה, יום ו': מחזן שנפגע באש תותחים ירדניים בעת קרב האש

קרביהאש האדור, שהיה נטוש ביום הששי האחרון, לא הותיר עוד כל מ' קום לאשליה. המלחמה לא נסתיימה. עשרה חודשים אחרי מלחמת ששת-הימים, אין שלום ואין בטי חון לאורך הירדן — לא בשטחים המוחזקים ולא בישראל עצמה. המלחמה לא פתרה את הבעיות. ליתר דיוק: היא פתרה כמה בעיות חלקיות — אך הולידה במי קומן בעיות חמורות יותר.

★ ★ ★

הבעיה המרכזית שנתעוררה בעיקר ה' בות המלחמה, והשולטת בחיינו, היא זו: נוצר חלל ריק מעבר לירדן. והטבע אינו סובל חלל ריק. המיבנה העדין של הממלכה הירדנית ה' האשמי, מיבנה שהתקיים במשך 19 שנה רק הודות לתמיכת ארצות-הברית, בריטניה וישראל, התרסק כימעט סופית. שבוע אחרי פעולת-כראמה, שפיצוצה האירו את המציאות באור-ברקים, ברור לח' לוטין כי המצב הוא כזה:

בשטחים נרחבים ממיזרח לירדן שולטים עתה אירגוני-המלחמה ה' פלסטיניים.

גם בעמאן, שרוב תושביה הם יוצאי פלסטין שמעבר-הירדן, אין הממשלה ה' האשמי מעזה עוד להתנכל לאנשי אל- פתח ועמיתיהם.

אין המלך יכול לקוות לעזרת שום מדינה ערבית אחרת, לחיזוק שלטונו. כי שום ממשלה ערבית אינה יכולה עוד להרשות לעצמה להתייצב מול אירגוני-החבלה.

משמע: המלך נשאר בודד, חסר-אונים. הוא הוכיח קבל עם ועולם כי אינו מסוגל עוד להגן על ארצו ועל נתיניו. ששמי' מדינתו פתוחים לרחחה בפני מטוסי-צה"ל. כל אדם בעבר-הירדן יודע זאת. הוא יודע גם כי ממשלת ירדן מנהלת עתה מדיניות הסותרת את עצמה: היא תומכת רשמית באירגוני-החבלה הפלסטיניים, בשם שיחזור פלסטין — והיא מביאה על תושביה בהכ' רח תגמול מוחץ של צה"ל, שאין היא מסו' גלת לעמוד בפניו.

אין לה כל יכולת להיחלץ ממע' גליקסמים זה.

כמה יכול המלך להחזיק מעמד במצב כזה?

★ ★ ★

אם יפוג המלך, מה יבוא במקומו? מי יבוא במקומו? פעם נלחמו ממשלות-ערב ביניהן על הז' כות לרשת את ירושתו של חוסיין. כיום אין איש רוצה בה.

לא המצרים, לא הסורים, לא העיראקים ולא הסעודים מעוניינים לרשת מצב חסר- תוחלת וחסר-מוצא.

איש מהם אינו רוצה להיתקע למציאות שבה יצטרך לבחור, כי הכרח, בין מלחמה בישראל לבין מלחמה בצבא-החבלה הפלסטיני.

איש מהם אינו מוכן להיכנס לתסבוכת העלולה לסכן גם את ארצו שלו, אם תת' לקח מחדש מלחמה בממדים גדולים. (ונשאר מצריים, שיכול היה להשתלט הייום על ירדן תוך כמה דקות, זוכר היטב את לקח תימן: הרבה יותר קל להיכנס לארץ ערבית אחרת, מאשר לצאת ממנה.) לכן, אם יפול המלך, קרוב לחדאי כי תבוא במקומו ממשלה פלסטינית — ממ' שלה שמטרתה המוצהרת תהיה להפוך את ירדן כולה לבסיס-ענק למערכת-הטרור. **במילים אחרות: תקום מדינה של „אליפתח“.**

★ ★ ★

אפשרות כזאת, שעוד לפני חודש נראתה כדמיונית, מדגישה את ההת' פתחות האחרונה במרחב, התפתחות אשר השלכותיה מסקנותיה הן עצומות:

אירגוני-החבלה הפכו לגורם לאר' מי, מרחבי ובינלאומי.

באופן סאראדוכסלי, דחאק החלטת ממ'

להתמודדות עם בריה פשוטה זו. באופטימיות העולות האופיינית לכסילים בישראל, יכולים אנשים שיטחים לטעון כי כיבוש הרמה העבר-ירדנית יבטיח סוף-סוף את השלום והבטחון.

אולם הבטחון הוא מיקסם-שווא מידברי, המתרחק ככל שמשתר' לים להגיע אליו בטאנק.

במילים אחרות: כל מקום שאליו יגיע טאנק ישראלי, שם תיחצר חזית חדשה. לא גבול, אלא „גבול בטחוני“ — קו הפסקת-אש שדרכו יסתננו החבלנים כדי לפגוע בישראל.

★ ★ ★

ככוד מישחו לבוא ולומר: זה יותר טוב. תחת לשמור על הירדן והערבה, שכל החוצים אותם יכולים להרוג תלמידים בכאר' אורה וחקלאים בקיבוץ מסדה, נשמר על קו המרוחק מכל יישוב ישראלי. זהו יתרון בטחוני. לעומתו יש לשקול את המגרעות.

כיבוש עבר-הירדן יביא לשלטון ישראלי על למעלה משלושה מיליון ערבים — מא' חורי קו-הפסקת-האש החדש. הוא יעמיד את ישראל במצב מדיני בינלאומי חמור ביותר. הוא יטיל על ישראל מעמסה צבאית קשה. בקיצור: הוא ייצור מצב „זמני“, שהיה הרבה יותר קל ליצור אותו מאשר להיסטר ממנו. כי גם מן הקו החדש שיווצר לא תהיה אפשרות של נסיגה ללא הסדר — ולא ייתכן שום הסדר עם שום גורם ערבי, וזלת הגורם הפלסטיני.

בתום התרגיל, אחרי השינוי הי צבא-הגיואוגראפי, נעמוד שוב בי פני אותה בעייה מדינית: הצורך להסתדר עם הגורם הפלסטיני.

★ ★ ★

כאנו חוזרים אל הטענה היסודית, שהשמענו לא סעם: אין למצב הנוכחי שום פיתרון צבאי אמיתי. יש לו רק פיתרון מדיני.

והפיתרון המדיני פירושו: עימות ישיר עם הגורמים הפלסטיניים, הכוללים עתה את אירגוני-החבלה.

עימות המחייב פיתרון הבעייה הרודפת אותנו מזה שלושה דר' רות: „בעיית ארץ-ישראל“.

תבעו כי נפעיל טרור אישי נגד תושבי עבר-הירדן, ברוח יחידה 101, אילו נקטנו שיטה זו, היינו משיגים תוצאה הפוכה. ל' אנשי אליפתח לא איכפת כלל מה קורה לתושבי עבר-הירדן, ופעולות-הטרור היו דוחפות את צעירי ירדן לזרועות אל-פתח.

חוששני, כי אותו כלל חל גם על מאורעות היום הששי האחרון. יכולה ישראל להפוך את כל רצוי עת מיזרח-הירדן לאדמה חרוכה — והדבר לא יפריע במאומה ל' פעולות „אליפתח“.

היו אנשים רציניים שקיח, כי פעולות צה"ל יפילו את המלך ויחליטו בירדן שליט ערבי חזק — עבד-אל-נאצר או סייסל — שירסן את אירגוני-החבלה. גם תפיסה זו התיישנה עוד לפני שנולדה.

אין עוד שליט במרחב שיוכל, או אף יעז, להעמיד את עצמו מול אירגוני-המלחמה הפלסטיניים, שי כל ערבי רואה בהם צבא של שיחזור לאומי.

הרעיון לאיש את הגבול במשקיפי או"ם, או אף בחיל-הירוס של האו"ם, אינו מעשי. שום כוח בינלאומי אינו יכול לבלום מלחמת- טרור, אלא אם כן כל הצדדים רוצים בכך (כמו שהיה בגבול המצרי, אחרי מיבצע-סיני). **שום גורם ערבי או בינלאומי לא יבטיח את בטחון ישראל.**

★ ★ ★

מה נותר? איזה מוצא הגיוני עוד בא בחשבון?

רק אחד: לכבוש את מיזרח-הירדן, לעלות על עמאן.

צמרת ישראל חושבת לאט-לאט. בדרך כלל היא מפגרת אחרי המציאות בזמן רב. אולם במקדם או במאוחר, לא יהיה מנוס מהתמודדות עם המציאות כמות שהיא. זה לא יארך זמן רב, כי המציאות היא דינאמית, והיא מדברת בשפת המוקש והפגז.

במזרח-הירדן נוצר חלל ריק. חלל ריק זה יכול להתמלא רק עלידי גורם פלסטיני, בדמות אל-פתח, או עלידי שלטון צבאי ישראלי.

איראן. אין אפשרות שלישית. ממילא, יוביל הקו הנוכחי את ישראל

של ישראל לתקוף את כראמה היא שתרמה תרומה מכרעת להחשת תהליך זה. ממשלת ישראל טענה, בעת הפעולה, כי אינה לוחמת בירדן או בצבא הירדני, אלא באירגוני-החבלה בלבד. היא הבליטה את ה' עובדה, כי לאורך קו הפסקת-האש נעלמה השליטה הירדנית, וכי בא במקומה שלטון אורחי וצבאי של אירגוני-החבלה.

כלומר: היא הכירה באירגוני-החבלה כגורם מדיני וצבאי עצי מאי ונפרד.

בעיקבות ההכרה הישראלית באה ההכרה הבינלאומית. הצלב האדום הבינלאומי, ל' משל, תבע השבוע להעניק לאנשי אל-פתח שנלכדו, מעמד של שבויי-מלחמה.

דעת-הקהל העולמית כולה מתחילה להת' ייחס לאירגוני-החבלה כאל תנועת-שיחזור רגילה ושיגרתית.

התפתחות זו היתה בלתי-נמנעת. עובדה היא כי מאז המלחמה, בה נחלו ממשלות קאהיר, עמאן ודמשק תבוסות צבאיות כה מבישות, השתחררו אירגוני-החבלה לחלוטין מתלותם הקודמת בהן.

מצריים וסוריה שוב אינן מכוז' נות את פעולות „אליפתח“ — בי מידה רבה נוצר מצב הפוך.

לשון אחרת: אחרי שנים רבות של אי' הכרה טוטאלית בעצם קיומו של הגורם הפלסטיני, עומדת עתה ישראל פנים אל פנים מול גורם זה, לא רק בדמות תושבי השטחים המוחזקים, אלא גם בדמות אויב מדיני וצבאי בלתי-תלוי.

לפני עשרה חודשים יכול היה משה דיין להצהיר כי הוא „מחכה לטלפון מנאצר או מחוסיין“. כיום אין משמעות לפסוק הזה.

גם אילו היו נאצר וחוסיין מטל' פנים — הם לא יוכלו להתחייב בשם „אליפתח“. ובגלל קיומם של אירגוני-הלוחמה הפלסטיניים, אין נאצר או חוסיין מסוגלים לטלפן.

★ ★ ★

והי המציאות. מה נובע ממנה לגבי המערכה המדינית והצבאית של ישראל? עד עתה היו כסילים בישראל שדיברו בלשון: „אם נלמד אותם לקח, הם יפסיקו את ההכמות!“

היו גם חכמים-בלילה, תרתי-משמע, ש'

במדינה

נים הבערים — ואת פניהם של שלושת ותיקי-הקיבוץ, חרשי-הקמטים והאופייניים כליכך — שנהרגו בהתפוצץ המוקש. אחרי שני דורות, עדיין עמדה ההתיישבות העובדת בקו האש.

ציונות רק כל מנהיג עשירי

בסולם-ההירואכיה הכלכלית בארץ, יש מקום-כבוד בצמרת לחברי מפא"י-לשעבר. ובין אנשי-מפא"י בולטים מנהיגי-מפא"י. מנהיגי-מפא"י בחו"ל — מנהיגי האיחוד העולמי כפי שנקראת מיסגרתם בתפוצות — הם אנשים אמידים-יחסית, היו זוכים בשל תכונות אלו ליחס מיוחד, אילו עלו ארצה. השבוע הצהיר מזכיר תנועת העבודה הציונית — הנורע הבינלאומית של מע"י: "ביקשנו מ-110 מהם לעלות ארצה. תישעה נענו בחיוב ובאה, על משפחותיהם."

מה ענו 90? המזכיר הכללי, יצחק קורן, רואה בתישעת העולים הצלחה גדולה. מה עוד ש-11 מנהיגי מפא"י בניכר הבטיחו "לעזין בדבר", ועתה מתנהל "ה" טיפול בעניין זה" — כלומר, מכינים להם עמדות, משרות, שיכונים וכדומה. המדובר בתישעה מן האנשים שהיו, לדברי קורן, "בעמדות מרכזיות בארצות דרום-אמריקה: ארגנטינה, אורוגוואי וברזיל". המזכיר לא פירט מה הם עושים עכשיו. כן לא פירט המזכיר מה בדיוק היתה תשובת 90 מנהיגי-מפא"י הנוספים מחו"ל.

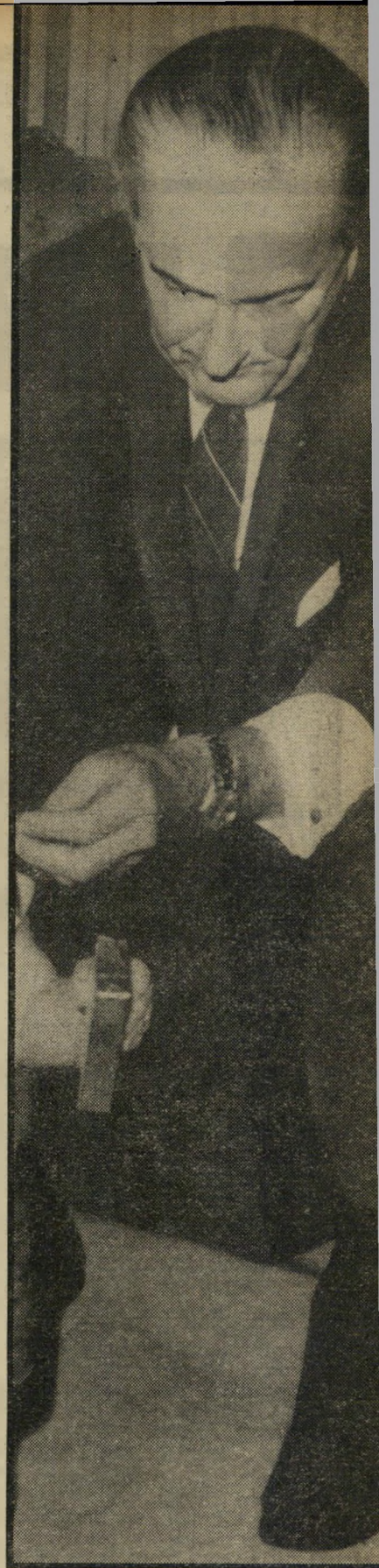
גם לא יכול לקרות שבמי-שלום תצליח תנועה ציבורית להכריח קבוצה שלטת להסתלק מן השלטון. **"היפים"** ו**"שלומוניקים"**. בכל הפר' שה הוצאת גילתה הדמוקראטיה האמריקאית את חיוניותה הרבה. תנועה שהתחילה כהתקוממות של כמה סטודנטים, "היפים" ו"שלומוניקים" התפשטה במהרה, רכשה את אהדת האינטליגנציה ה-רצינית, הגיעה לידי מיפגנים המונים של מאות אלפים, לשריפת כרטיסי-גיוס ולהת-חלת תנועת סרבנות של עריקים מצפוניים. עד שלבסוף אמר הבוחר את דברו — בבחירות המוקדמות בניו-האמפשייר. שום פו-ליטיקאי לא יכול היה להתעלם מן הקול הזה. שום פוליטיקאי אמריקאי. כי אמריקה אינה ישראל.

ההתיישבות העובדת

בשנים האחרונות פשטה בארץ הדיעה, כי אכזר הכלח על ההתיישבות העובדת. היא נראתה כאנאכרוניזם, בישראל החדשה. דיעה זו הודעזה כאשר נתפרסמה רשימת האבירות של מלחמת-ששת-הימים. ההתייש-בות העובדת עמדה במקום הראשון — ומיפסר קורבנותיה היה עצום, יחסית. אותו הדבר חזר אחרי פעולת כראמה. בני-הקיבוצים שוב עמדו בראש הרשימה, ב-מיסגרת השחורה. השבוע ראתה הארץ את תמונות הילדים הישנים במיקלס של משק מסדה, את המחס-

הברית אין נשיא יכול להיבחר לתקופת-כהונה שלישית. משמע: בתקופת-כהונתו השנייה יודע הנשיא, כי אינו יכול להיבחר — ואז הוא יכול לזלזל בקולות-היהודים. — מנהיגי-ערב קיוו, כי אחרי בחירת ג'ונסון סון מחדש, יונח את מדיניותו הפרו-ישראלית, שמקורה בבית הלבן, ויעבור למדיניות פרו-ערבית, שיש לה חסידים במשרדי החוץ והבטחון של ארצות-הברית. סכנה זו נעלמה עתה. אם יעמוד ג'ונסון בהחלטתו שלא לרוץ לבחירות, לא יהיה לו עניין רב לספק את ישראל עד סוף תקופת-כהונתו — אך כל מי שיבוא במקומו יצטרך להיות ער לרצון הבוחרים היהודים. **לא כמו אצלנו.** בשביל האזרח הישראלי, היתה להחלטת ג'ונסון משמעות נור-ספת — כהקבלה למצב בישראל. הדמיון בין לינדון ג'ונסון ובין לוי אשכול הוא בולט. שניהם באו אחרי מנהיגים וזהירים. שניהם היו, תחילה, הביבי-הקהל. שניהם נוקטים בקו מדיני-צבאי נוקשה, כדי להופיע בעיני הציבור כגברים קשוחים. הקהל האמריקאי, שראה כי מדיניות ג'ונסון מובילה למלחמת-בליסוף, החל מואס ב. הוא רצה במדיניות חדשה. ובחוש המיוחד של האיש האנגלו-סאכסי, הבין כי דרוש אדם חדש כדי לבצע מדיניות חדשה. זה לא יכול לקרות בישראל. בישראל

* על-פי תיקון שנתקבל בימי טרומן, אח-רי שרובלס הרגיו רבים, בכך שהציג מוע-דדותו ונבחר ארבע פעמים רצופות.

ג'ונסון מה עם אשכול?

העם

טוב

ליהודים?

טוב ליהודים או רע ליהודים? זאת היתה השאלה הראשונה, כאשר נתקבלה הידיעה המהממת על החלטת הנשיא לינדון ג'ונסון שלא להציג את מועמדותו שנית לנשיאות ארצות-הברית.

התשובה: בסך הכל, זה טוב. אומנם, ג'ונסון נחשב לתומך מושבע של מדיניות ממשלת-ישראל, והוא נתן לה גי-בוי מירבי בעת מלחמת-ששת-הימים ואח-ריה. אפשר היה לצפות ממנו, בוודאות, כי יתן לישראל את כל הגבוי הדרוש לה — ערבה-בחירות, כאשר הקולות היהודיים יכלו להכריע לגבי בחירתו, שסיכוייה הפכו מפוקפקים.

החשש לגבי ג'ונסון התייחס דווקא לחק-קופה שלאחר הבחירות. אפשר לזלזל. כי לפי חוקת ארצות-

נף בספר הירדן 1968: קיבוץ מסדה בעת ההפגזה בראש הרשימה, במסגרת שחורה

אנשי ספר: אחד מאנשי המשק בין ההפגזות — עדיין בקו האש

שוב במיקלט: ילדי מסדה אחרי שני דורות —

משרד התיירות

יוזם הקמת בתי-מלון

משרד התיירות מנסה עתה לעניין משי-קיעים בתוכנית מיוחדת, לפיה תיבנה רשת של בתי-מלון בשישה מקומות שונים בארץ, תחת הנהלה אחת.

בתי-מלון אלה, שיהיו בעלי סיווג גבוה, יציעו לתייר רים תנאי-דיוור במחירים זולים בהרבה ממחירי בתי-המלון המקובלים בישראל. בתי-המלון החדשים גם יזכו לתמיכה כספית של הממשלה.

אבא אבן פסל

שני שגרירים-בכוח

משרד-החוץ מנהל בירורים מוקדמים, לקראת מציאתם של שני ממלאי-מקום לשני שגרירים ישראלים, העומדים לסיים את תפקידם.

המדובר באלוף אהרון רמז, השגריר ב-

עיתונים במתיר של מודעה אחת, וכן על מיבצעי פר-סים בשני העיתונים, לנותני-המודעות — החליטה הנ-הלת מעריב על מיבצעי-פרסום משלה.

מספר הצעות הועלו בישיבת הנהלת-מעריב, ביניהן — להוריד לתקופה מסוימת, באופן דראסטי, את מחירי המודעות; או לתת מודעות-חינם למפרסמים מספר רב של מודעות.

כן הועלתה הצעה להתקשר עם ה"ג'רני-סלם פוסט", ולפרסם מודעות כפולות הי-מעניינות גם את קוראי האנגלית.

בני אלומות

רוצים את הרכוש

בני משק אלומות, המשקיף על הכינרת והעומד בפני פירוק — עומדים להגיש שורה של תביעות משפטיות אינדיבידואליות נגד איחוד הקבוצות והקיבוצים, בניסיון לקבל את הרכוש של המשק.

בני הקיבוץ — שהתפרסם בגלל היותו מושקם של שמעון פרס ואלחנן ישי — הודיעו, כי אינם מוכנים להיזרק סתם כך לרחוב — מבלי שתהא פרוטה מצויה בכיסם.

כן הודיעו, כי הם דורשים למכור את הרכוש של המשק ולחלק ביניהם את הכסף של תמורתו.

האיחוד שלח לפני כמה שבועות את סנטה יוספסל לשכנע את בני אלומות לה-זור בהם מתביעתם — או ל-לם היא נתקבלה במקום ב-התפרצות עזה של זעם.

נמל הקישור

נמל חופשי?

במשרד-האוצר נפ-לה לאחרונה ההחלטה להפוך את נמל הקי-שור לנמל החופשי של ישראל.

בזמן הקרוב תובא לא-י שור הצעה, בה תומך סיננס ספיר, להפוך את נמל ה-קישור — ושטח של 3,500 דונאם בסביבתו — לשטח אקס-טריטוריאלי, בו ניתן יהיה לנהל מסחר חופשי, וכן סחר חופשי במטבע-חוץ. כל מה שיובא נמל ה-קישור לישראל — ייחשב כ-יבוא; וכל מה שישלח ל-שם — כייצוא.

השר חיים משה שפירא

לוקח איש יחסי-ציבור

שר-הפנים, חיים משה שפירא, החליט בעת האחרונה להיפך לדמות ציבורית בעלת מישקל רב ככל האפשר — ולהוכיח נאמנות לראש-הממשלה, לוי אשכול.

שפירא אף משתמש בשירותיה של חב-רה לפירסום ויחסי-ציבור, אשר תנחה אותו בדרכו הציבורית החדשה.

בין צעדיו הראשונים של שפירא היה ראיון-לעיתונות, בו הוא מכחיש כי דרש להעמיד את בגוריון בראש הממשלה, ערב מלחמת-ששת-הימים — דבר שפורסם ערב המלחמה ואותו לא טרח שפירא להכחיש אז.

שפירא אף העלה לראשונה את התיאוי-ריה, כי ההמתנה, ערב מלחמת-ששת-ה-ימים, היתה מכוונת ומחושבת היטב.

הגליון הבא של "היזמים הזה"

יהיה גליון ערב-פסח ויופיע במתכו-נת מוגדלת — 44 עמודים. במרכזו תעמוד הכתבה הגדולה של אורי אבנרי על משה דיין: סיכום-ביניים של עשרת חודשי כהונתו כשר-בטחון

השלב הבא:

ממשלה פלסטינית

נגד ישראל

השלב הבא במאבק נגד ישראל: הקמתה של ממשלה פלסטינית גולה, שמקום מושבה יהיה, כנראה, ב-ביירות.

הדבר היחיד המעכב את הקמתה, כי-רגע: המאבק בין אירגוני-החבלה עצמם, והתנגדותו של המלך חוסיין. ממשלה פלס-טינית תפגע בתביעתו לריבונות בגדה.

אם תקום הממשלה, תזכה מייד להכרה דיפלומטית של רוב מדינות ערב, וייתכן מאוד כי גם של רוב מדינות הגוש הקומוניסטי. הדבר יעמיד את הדיפלומ-טיה הישראלית בפני אתגרים חמורים חדשים.

לחץ ישראלי

בעיקבות הצהרת ג'ונסון

צפויה הסתערות דיפלומטית ישראלית בדרג עליון על הנשיא ג'ונסון — במגמה להבטיח את סיפוק צרכיה הביטחוניים החיוניים של המדינה, עוד בתקופת כהונתו הנוכחית.

בו בזמן ייערכו גישושים דיסקרטיים אצל הסנטור רוברט קנדי, הנאבק על מועמדות הדמוקרטים בבחירות, ואשר צות'עוזרו כולל מספר אישים שאינם אוהדים במיוחד את ישראל.

אין ישראל חוששת מפני מינוי אפשרי של סגן-הנשיא יוברט האמפרי, כמועמד המפלגה הדמוקרטית לתפקיד הנשיא — מאחר ויוברט האמפרי הוא תומך ותיק של התנועה הציונית ויונק חלק ניכר מן התמי-כה הציבורית שלו מחוגים יהודיים.

ההערכה בישראל היא, כי אם ייבחר לנשיא, יהיה האמפרי נוח לישראל.

הנחה נוספת המקובלת על חוגים רשמיים בישראל היא, כי מועמדה הכמעט-ודאי של המפלגה הרפובלי-קאית לנשיאות, ריצרד ניקסון, איננו מסוגל לנצח אף לא אחד מן המועמדים הדמוקרטיים הנוכחיים.

האם יסגרו

את "משכית"?

גרעונה של החברה לפיתוח עבודות-יבית "משכית", אשר בראשה עומדת הגברת רות דיין — יהיה השנה גדול מתמיד. עד כ-ה, שחושבים על סגירת החברה ועל נעילת חנויותיה.

אנשי משרד-העבודה, לו שייכת החברה, מאשימים את הגברת דיין בהונחת משכית בחודשים האחרונים, מאז הפך בעלה לשר-הבטחון, טוענים שזו הסיבה ל-גרעון המצטבר.

טוענת הגברת דיין: לחברה מסוגה של משכית, ה-דואגת לתעסוקת מובטלים ומובטלות מבלי להתחשב ברווח המסחרי — מגיעה תמיכה גדולה, הן ממשרד-העבודה והן ממשרד-התיירות, מאחר שמשכית היא גם מוקד-מיכה גדול לתיירים.

"מעריב" יוצא

למיתקפת-נגד

בעיקבות ההסכם בין הצהרון ידיעות אחרונות וה-יזמן הארץ, בדבר פירסום מודעות קטנות בשני ה-

לונדון, ובאהוד אבריאלי, השגריר ברומא. שני פקידים בכירים, בעלי עבר בטחוני, אשר הוצעו לתפקידים אלה — לא אושרו עלידי שר-החוץ.

הסוכנות מגייסת

מיליונרים נגד הממשלה

אנשי הסוכנות היהודית עסוקים בימים האחרונים ב-מאמצי-שיכנוע — במסדרונות ועידת המיליונרים — על-מנת לגייס תמיכתם של כמה מתורמיה הגדולים של המגבית היהודית, המשתתפים בחגיגה הכלכלית — ל-מאבקם נגד הוצאת ענייני-הקליטה כתחום טיפולה של הסוכנות.

טענת אנשי הסוכנות: קליטת עלייה היא עניינה של יהדות-התפוצות, לא פחות מי-כפי שהיא עניין ישראלי; ומאחר ויהדות זו נושאת בעול המימון העיקרי, לא ייתכן להפקיע את ענייני הקליטה ממוסד יהודי כללי, ולהעבירם לממשלה בלבד.

ב.ג. דוהר שוב

צפה לפעילות מחודשת של דויד בן-גוריון יז, הן בהופעותיו הפומביות והן בכתב, במטף למאמץ לאומי לעידוד העלייה. בן-גוריון רואה במאבק לחידוש העלייה את המשימה הציבורית היחידה שאליה הוא מוכן לחירותם.

אחרי שהמשלה החליטה להרעיל את היא נענתה לכפייה הדתית ופועלת שר עיר גדולה, במיבצע חוצפני שאין לו

איש זה סוגר את תל-אביב!

זהו הקצין איבצן - שקיבל על עצמו לחסל את חיי-הלילה של תל-אביב

עשרה לשתיים בלילה. הדיסקונט מסירה את המחס מעל לתקליט. האורות המסנוורים נדלקים, חוזרים מבעד עשן-הסיגריות. הרוקדים קופאים, מופתעים, ולפעמים משליכים כוסות ומקומים קול-זעקה. כי שעת-הגזירה הגיעה: צריך לסגור את הדיסקוטק. כי בתל-אביב של 1968, בירת המיסתור והשעשועים של הארץ, בה חיים יותר מחצי מיליון תושבים — אסור לבלות בלילות.

אחת פחות חמש דקות. אחרוני-האורות, בחלונות-הראחה של בניהור ודינגו, אבן גבירול ואלנבי — כבים. שוטרים וניירות סורקים את הרחוב, שאחרוני-המאחרים כביכול אצים בו, כדי לתפוס מונית מבודדת. רק שיכורים וחתולים עוד מסתובבים בעיר, הדומה לפרבר-עוני ענק. התיירים חוזרים לבתי-המלון, מבהלים מן הדממה והאפלה. האורחים הגרים בשכונות רחוקות חורקים שן ונוסעים קצת מהר יותר, קצת מוקדם יותר.

כי בפקודת שר-הפנים, ובביצועה של משרת ישראל — אסור לבלות בתל-אביב אחרי אחת. לכל היותר — שתיים.

עיר בלי ראש
מאז חלה מרדכי נמיר, ראש עיריית תל-אביב-יפו, להלכה, עושה כל אחד כרצונו בעיר הגדולה בישראל: אפשר להקים בה "רדינג" ד', לתת לחולדות לשלוט על חיי הלילה ואפילו לעשות צרות לאלה העוסקים באירוחם של התיירים.

כי בפקודת שר-הפנים, ובביצועה של משרת ישראל — אסור לבלות בתל-אביב אחרי אחת. לכל היותר — שתיים.

מפריעים לחולדות
הגזירה היא טוטאלית. בדיסקוטק, הראשון שבמועדוני-היוקרה של תל-אביב, עובר אחד הבעלים, דוב סגל, מבקש מכל אורח בניסוד לקום ולהסתלק. "עוד מעט יגיעו השוטרים", הוא מלתחנן. זה לא עוזר. עוד בטרם יצאו הלקוחות, מופיעים בעלי-המדים, עם סינקס הדו-חיות בידיהם. דוב נוטל את הרפרט, בתנועה מוכנית, מצרף אותו לערימת-ענק — מעל

עופר ויהושע רבינוביץ, שאיש מהם אין לו, כפי הנראה, שאר-הרוח והאומץ להילחם באלה המנסים לרצות את חיי-הלילה של תל-אביב.

חיי-הלילה אלה מספקים פרנסה לעשרות משפחות עמלות; בידור לאורחים רבים; אופי תרבותי ועליו לעיר הגדולה של ישראל; ועניין לאלפי התיירים הורגים, שאינם מסתפקים בתעמולת משרד-התיירות ובביקור באתרים קדושים וארכיאולוגיים, רוצים, לפני שובם לבתי-מלון, ליהנות קצת ממה שנעשה בלילות בכל עיר בינונית או גדולה בעולם, אפילו במוסקבה.

★ ★ ★ ד"ר לירדו של אשכול

אין יוצאים מן הכלל, בין קורבנות כיבוש-האורות הכפייית של המשטרה, המבוצע בקפדנות על-ידי מפקדה החדש של הגפה הצפונית במשטרת תל-אביב, ניצב מישנה אריה איבצן (39).

אפילו חצקל איש-כסית, בעל קפה כסית, והפאטרון האגדי של עשרות שחקנים ואמנים; אפילו חצקל, ידידו של אשכול ושל שלונסקי, אשר נהג לנמנם על כיסאו בקפה שלו, נאלץ לקום, עכשיו, כשיד-שוטר מוזהא אותו, מושיטה לו את הדו"ח השנוא.

ואילו אייבי נתן, טייס-הסלום בעל השם הבינלאומי, שהוא בעליה של מסעדת קליי פורניה, מנהל למעשה את אחת המסעדות הידועות ביותר בארץ — ללא רשיון; מאחר

מחסלים את דינגו!

כך נראה הרחוב המואר ביותר וההומה ביותר של תל-אביב-יפו — ושל ישראל — אחרי שעה אחת לפנות-בוקר. עברו הימים בהם נצצו חלונות-הראווה מאורות, ובתי-הקפה, מונית-השירות והתלבושות הי צבעוניות של צעירים וצעירות שהפכו את דינגו לסמל חרות-החיים

שגירתו המאוחרת של המקום עלתה לו באי-חידוש רישיונו.

★ ★ ★ צווי-סגירה לדיסקוטק

מ הפטייוקיות, פונדקיהסטייקים הי לללים, נופלים לפני גרון-הדת — הנעזר בחוק-עזר עירוניים מיושנים, שעבר עליהם הכלה, ואשר נחקקו בימים בהם תל-אביב היתה עדיין קטנה — וקרתנית.

חוקים אלה קובעים שמועדון-לילה — בימים ההם עוד לא היה קיים דיסקוטק — צריך להיסגר בשתיים, לכל המאוחר. ומסי עדה בעלת-היתר נדוחד — כאחת אחר חצות.

משום כך, נאלץ פונדקיה-הלילה פיקניק

שיטתי, מתוכנן בדיוק, זדוני. מיבצע שנולד בעיקבות הצהרותיה הפוריסטאניות והמשול-הבות של חברת-כנסת מתחסדת; הומצא על-ידי מוחו הקרתני והשמרני של שריהפנים הדתי, משה חיים שפירא; ומוצא אל הפועל על-ידי קצין צעיר, קארייריסט וחסר-מעצורים, הרואה בסגירתה של תל-אביב על מפתח — אמצעי נוח, כדי לספס אל צמרתה למשרת המסכיל הניכספת.

מה שמסייע בעד מסע-הטימטוס-וההשחרת היא שיתוקו המוחלט של תפקיד ראש עיריית תל-אביב-יפו, מאז הפך מרדכי נמיר, למעשה, לחולה כרוני שמחלתו מונעת ממנו לבצע כהלכה את תפקידו. מצב זה יוצר מריבת-סמכויות בין שני סגניו, אברהם

האוויר של תל-אביב

לחיסול חיי-הלילה

תקדים בעולם כולו

שליד כיכר דיונוגוף, להפקיד סך של שיבעת אלפים לירות, לבל ישוב ויעבור אותה עכירה נוראה: פתיחת הגריל שלו לנהג-מור ניות ולשחקני-אטרון עד לשעה שלוש וחצי בבוקר.

ואילו סטייקיה אחרת, מאורקה, אף היא ברחוב דיונוגוף, אשר שלמה סכום גבוה כדי לקבל זיכיון של שרשרת-המבורגר הבריטית וימפי, מאבדת כסף רב, מאחר שהיא נאלצת לסגור באחת.

רוב המסעדות הללו סוגרות את התריס שלהן למחצה, בשעה היעודה. זקיף מיוחד שומר — וברגע בו מתקרבים השוטרים, נסגר התריס לגמרי. אבל גם זה לא מרתיע את שליחיו של איבצן. הם באים מן הפתח האחר, מגישים דו"ח בסדר.

וזה לא הכל: מועדון מאנדיס קיבל, בלחץ המשטרה, צו-סגירה מטעם בית-המשפט, מאחר והעירייה אינה רשאית להוציא רישיון למועדון או לבית-עסק בלי אישור המשטרה — והמשטרה אינה מוציאה אישור. הסיבה הרשמית: "רעש המפריע לשכנים". הסיבה האמיתית: לחץ מגבוה — נוסף לניסיונות הלחץ הכלכליים של שכן אחד, מרדכי שווארץ, שהיה מוכן לבטל את תלונתו — בתנאי שבעלי-מאנדיס יקנו את דירתו, תמורת הסכום הצנוע של מאה אלף לירות.

למרות ששאוילי הציב בפתח מועדונו של המבקש שקט מלקוחותיו, שומר על ניימוס ועל סדר, הוא לא היה מסוגל להיכנע ללחץ זה. התוצאה: צו-סגירה. למזלו של המועדון, צו-הסגירה, שהיה חייב להתבצע ביום ב' האחרון, נדחה לשבועיים בגלל אי-סדרים טכניים.

אך אם יוסרו אי-סדרים אלו — ייסגר דיסקוטק-היוקרה של תל-אביב, בגלל תככי הדת והמשטרה.

★ ★ ★

"חיסול מועדוני-הלילה!"

דיסקוטק של דוב ופדריקה סגל לא זקוק לרישיון חדש. יש לו רישיון הוא גם מצוי בפתח הנמל הישן והסגור של תל-אביב, הרחק מרוב התושבים הדורשים שקט.

אף-על-פי-כן, לא חידשו לדוב סגל, השנה, את רישיונו. המשטרה עומדת לדרוש משופט-השלום ליכטנשטיין את סגירתו המוחלטת — והשופט חייב לפעול לפי

סוגרים את הדיסקוטקים!

חיזיון הנישנה, לילה-לילה, בכל מועדוני-הלילה: הון, תיירים מחוצלארץ וצעירים מתבררים. מימין: שומר מגיש דו"ח לבעל הדיסקוטק דוב סגל, בנוכחות האורחים שבמקום, אשר כיניהם נמצאים אילי-קוקה-קולה" לארץ. תגובתו: "זוהי שערורייה".

הליליים של העיר, ולמד אותו בעל-פה. אחר כך הוא נתן הוראות להסירה, שיטתית, בזה אחר זה, את בתי-העסק עלי-ידי רישום דו"חות ובקשות סגירתם של המקומות שמקבלים דו"ח אחר דו"ח, מוסיפים לפעול אחרי "השעות האסורות".

יום אחד לאחר שניכנס רשמית לתפקיד, כבר זכה איבצן בניצחונו הראשון: השגת צו-הסגירה המשפטי נגד מאנדיס.

★ ★ ★

"דיסקוטק? עד גבעה שוממה!"

דוב עושה הקצין מה שהוא עושה

הצהיר אריה איבצן, מפקד הניצח הצפוני באזורי כתב "העולם הזה", השבוע:

"אותי לא מעניינת התירות, לא מעניין הבילוי של האזרחים. יש חוק שאני צריך לשמור עליו ולבצע אותו. יעשו חוק אחר — אשמור על החוק האחר.

"אומנם אומרים, באנגליה: אם אתה לא רוצה עשן, אל תגור בברימנגהם. אבל כאן זה לא ברימנגהם. מציד, יכולים לפתוח דיסקוטק על גבעה שוממה, ביפו. שם זה לא יפריע לאף אחד. ואם החוק יאפשר זאת, לא נפעל נגדו.

"אני עצמי ביקרתי מספר פעמים בדיסקוטק. אני לא זוכר איזה בעצם, בדיסקוטק עוד לא הייתי. אני לא יכול להרשות זאת לעצמי, כי אני איש-חוק, אבל הייתי במר-עדון של מלון שרתון. זה היה בסדר גמור: בדיוק בעשרה לשתיים הפסיקה התזמורת לגנון, ובשתיים סגרו."

אחד שהבין כי הפקדת לילות-העיר בידיים כאלו היא מכת-מוות לתירות, היה סגן-ראש עיריית תל-אביב רבינוביץ, שרץ להיפגש עם מפקד משטרת-המחוז, יעקב קנר, התחנן לפניו "אתם תהרסו את תל-אביב!"

קנר, שידע את לחצו של שר-הפנים, רק משך בכתפיו.

אחר שבקר אצל קנר היה חצקל איש-כסית. שוב — ללא תוצאות.

★ ★ ★

"ממי" העביר את הכדור

ורם שהיה חייב לעמוד בראש הלוחמים למען תל-אביב מוארת, מלאת מוסיקה ובילויים הוא, כמובן, משרד התיירות הממשלתי.

כי אין לתיירים בארץ מקומות-בילוי (חשף בעמוד 20)

המשטרה, פינחס קופל, תוך עקיפת שר המשטרה, אליהו ששון. בסיום השיחה הבין קופל, כי שר-הפנים דורש ממנו את חיסולם הסופי של כל הדיסקוטקים ומועדוני הלילה שבתל-אביב עצמה — ואת סגירתן של המסעדות "בשעה מתקבלת על הדעת".

קופל זימן אליו את מפקד נפת הצפון התל-אביבית, המוסמך למשפטים אריה איבצן, תוך עקיפת מפקדו של זה, ניצב יעקב קנר.

איבצן השאפתן, הצהיר לא פעם בפני ידידיו: "עוד אהיה מפכ"ל!" עתה ראה הזדמנות להתקדם. הוא נטל לידיו את כל החומר, כולל רשימת בתי-העסק והשעשועים

חוק-העזר העירוני המיושן והכפיייתי. כל מסע-הטרור נגד חיי-הלילה החל עם פליטת-הפה של הח"כ החסודה, רות הקטין (מע"י) שהצהירה, לקול גלי-הצחוק של הבית, כי בדיסקוטקים מתרכזים רועיונות ושהם משמשים "קני-פריצות".

הצהרה זו עשתה רושם עמוק על שר-הפנים של המפכ"ל, חיים משה שפירא, שזומם מומן להשליט את הכפייה הדתית גם על תושביה החילוניים של תל-אביב. הוא פישפש בתקנות-העזר הישנות של עיריית תל-אביב, גילה בהן, לשמחתו, מכי שיר נהדר להפעלת הטרור הדתי.

על כן קרא אליו את המפכ"ל הנוכחי של

שלושת גיבורי מיבצע החיסול

קופל

קופל

שפירא

שרי-הפנים משה חיים שפירא, איש המפכ"ל, מנצל את ההזדמנות כדי להשליט טירור דתי על תושביה החילוניים של תל-אביב, לחסל כל חילוניות בה, אחרי הצות.

המפכ"ל של משטרת ישראל נכנע לתכתיבו של שפירא, תוך עקיפת הממונה עליו, שר המש-טרה אליהו ששון, ציווה על הקי-צין איבצן להטריד ולחסל עסקים.

המפכ"ל של משטרת ישראל נכנע לתכתיבו של שפירא, תוך עקיפת הממונה עליו, שר המש-טרה אליהו ששון, ציווה על הקי-צין איבצן להטריד ולחסל עסקים.

ביום האחרון של מושב החורף של הכנסת העלה חבר-הכנסת

אורי אבנרי את פרשת "רדינג" ד' בנאום שנשא בפני המליאה

החלטה נפשנית!

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה.

הגשתי 136 הסתייגויות לאותם סעיפי התקציב העומדים לדיון עתה. ואילו הייתי רוצה לנמק את כולי, כי או הייתי צריך להקדיש לכל אחת מהן קצת פחות מחמש שניות. לא אעשה זאת, ולכן אתרעו בנקודה אחת בלבד:

לתקציב משרד-הבריאות הגשתי הסתייגות, שנועדה להקציב למועצה למניעת רעש וזיהום אוויר — מלר"ז — 150 אלף ל"י במקום 12 אלף, שהוצעו עליידי החברה.

מובן מאליו שהצעה זאת פירושה הצעת אי-אמון לממשלה, מאחר שנבצר ממני בכל דרך אחרת להגיש הצעת אי-אמון, עליי החלטה שרירותית של ועדת-הכנסת.

לפני כמה ימים פירסמה מלר"ז הודעה לציבור, בה היא כינתה את החלטת הממשלה להקים את תחנת רדינג ד' בתל-אביב במילים "החלטה נפשנית". פשע כלפי הבריאות, פשע כלפי הבטחון, פשע כלפי העיר תל-אביב.

אני מצטרף בפה מלא, מעל כמה זר, להגדרה זאת.

בבואת המישטר: מצח אשה זונה

כבוד היושב-ראש, הפרשה של רדינג ד', נוסף על כל הסכנות הישירות שהיא נושאת בחובה, משמשת גם בבואה נאמנה לדמותו של המישטר בארץ.

היא מקפלת בתוכה את כל התכונות של המישטר עצמו:

- (1) השלטון המוחלט של קבוצות הלחץ במדינה הזאת. קבוצות-לחץ, שגוד שלטונן לא יכול לעמוד דבר, נגדן לא עומד בטחון, לא עומדת בריאות, לא עומדת אסתטיקה. מעולם לא היתה במדינה הזאת כפירה כליכך צינית בדרישות הבטחון כמו בפרשה זו — עד כדי הפעלת כפייה על גורמי-הבטחון להתכחש לחוות-דעתם.
- (2) שיתוף-הפעולה בין קבוצות הלחץ המיוצגות עליידי המפלגות, שיתוף של "שמור לי ואשמור לך". את הדוגמה לכך ראינו כאן בכנסת.

(3) ההתעלמות הגמורה מדעת-הקהל.

אין פרשה במדינה אשר לגביה דעת-הקהל היא כליכך מלוכדת, כליכך מגובשת, כמו לגבי פרשת רדינג ד'. הניסיון לסתום את פי מלר"ז עליידי מעשה של התנקמות קטנונית — היא סתירת-לחץ לדעת-הקהל, אשר מלר"ז מייצגת אותה, בלי כל ספק, על כך יש סקרים מוסמכים של חקר דעת-קהל.

(4) אפסות ההליכים בכנסת, שהפכה לחותמת-גומי.

זהו, אולי, האספקט החמור ביותר. מה לא נעשה כדי למנוע מן הכנסת למלא את תפקידה בפרשה זו?

כאשר הועבר החוק בשעתו, בסיום המושב הקודם, בקצב של מירון ממש — קריאה ראשונה, שנייה ושלישית באותו יום! — פוזרו הבטחות לכל עבר שיתחשבו בדעת שר הבריאות, שיתחשבו בדעת מומחי בריאות.

לאחר מכן, כאשר הנושא נדון בועדת השירותים הציבוריים, נעשו נסיונות לדחות, לדחות ולדחות, כל פעם בתירון חדש, כל פעם מטעם מישור אחר. ולבסוף, כאשר ועדת השירותים הציבוריים כבר הביעה דעתה פה אחד נגד רדינג ד' בתל-אביב — באה ההתעלמות המוחלטת מחת-דעת זו.

ועכשיו — שלילת הצעת אי-האמון, שלילת הדחיפות של ההצעות-לסדר-היום. ואילו ההצעה האחת אשר דחיפותה הוכרה, זו של גח"ל — באה גח"ל וויתרה עליה בכוחות פנים. הכל למען אותו שיתוף-פעולה ידיוני בין קבוצות-לחץ, המתעטף בימים אלה באי-סלה המקודשת של ליכוד לאומי של שעת-חירום וסכנה למדינה.

בפרשה זו זהו שיתוף-פעולה נגד בטחון המדינה, לחתירה תחת בטחון המדינה!

זה מראה שוב עד כמה דרושה כנסת סיעה עצמאית, לוחמת ובלתי-תלויה!

"תרופת-אליז", "תעטועים"

ר' שבע נפתח בוויכוח הגדול על פעור ל' לת כראמה. הממשלה עצמה יזמה וי' כוח זה — אחרי שהנשיאות הכירה בדחי פות כמה הצעות-לסדר-היום על נושא זה, ובכללן הצעה שלנו. הצעת-הדיון הממשלית תית באה כדי לתת לאנשי מע"י לנאום נאומים ארוכים יותר מאשר לנו.

הדיון היה כצפוי, כמעט כל הנאומים חזרו במקלה על הקו הרשמי, מבלי שיהיה בפיהם פיתרון כלשהו. בעשר הדקות ש' הוקצו לנו מתחנו ביקורת על הצד הצבאי של הפעולה, ואחר-כך חזרתי על קריהמח' שבה שפירטתי במאמר "מה הלאה?" (העולם הזה 1595). הצעתי שוב פתיחת משאומתן מייד עם נציגי העם הפלסטיני, על כך זכיתי לתשובות חמקניות מפי הנאומים שבאו אחרי — שמעון פרס, ברוך אוניה ולוי אשכול.

שמעון פרס: ...חברי-הכנסת אבנרי הואיל להציע נסקים מדינה פלסטינית. אני

ש' בע פעמים עליתי על דוכן הנאומים בשבוע האחרון של מושב הכנסת, ערב צאתה לפגרת-הספט. אולם פעולתנו העיקרית לא היתה קשורה בנאום, אלא — ב' בחירת הנשיא.

שעה קלה לפני ההצבעה, מסרנו לעיתונות את ההודעה הבאה:

ש'ר

ח"כ אורי אבנרי נימנע היום מהצבעה, בעת בחירת נשיא המדינה. להלן נימוקיו:

"לא הצבעתי נגד בחירת זלמן שזר, מפאת הכבוד שאני רואה לאישיותו. לא הצבעתי בעד בחירתו, מכיוון שאני סבור כי המדינה זקוקה לנשיא — המסמל את אופייה הצעיר של חברה, אשר הגיל הממוצע בה הוא 29, המסמל את קיבוץ הגלויות, והמסמל את ריבוי ההשקפות במדינה.

"לפיכך לא יכולתי להצביע בעד מר שזר, שהיה עסקן פעיל של מפלגת-השלטון, ו'

אומץ לב חשאי לגמרי

רוצה לענות על כך במשפט אחד: אם זאת מדינה פלסטינית כפי שאל-פתח רוצה בה — מדוע שיהיה שלום וביטחון בגבולות ישראל? אם זו מדינה פלסטינית כמו ש' — אנחנו רוצים בה, שתעניק שלום ובטחון — מה הערובה שאל-פתח ידעו בה, ולא יוספו בפעולות שעשו עד עכשיו?

... לשאלה "עד מתי?", לא ברור לי אם יש תשובה פשוטה. השאלה "עד מתי?" כרו' כה במה שנעשה בעולם הערבי, וזה לא תחת שלטוננו, ולא תחת שלטון העולם הזה. ר' אבנרי וטוען שיש לו הפיתרון האידיאלי, והפיתרון האידיאלי של חברה-הכנסת אורי אבנרי הוא — הידברות עם העם הערבי ה' פלסטיני. אולם האם הם בעלי-הבית על אל-פתח?

אני סבור שיש לישראל הצלחה גדולה בעניין אחד: במידה שאל-פתח רצה למשוך את ערביי ישראל בשטחים החזשים מלחמת תו, בה אל-פתח לא הצליח, והוא לא הצליח לא במיקרה, אלא בגלל פעולת ישראל.

אשר אינו תואם את הנתונים שהזכרתי לעיל.

מאחר שאי-אפשר היה להציג מועמד נגדי (דרושות התימות של עשרה חברי-כנסת לי הצגת מועמד), ומאחר שנציגי כל הסיעות, חוץ מאיתנו ומרק"ח, חתמו על מועמדות שזר — היה ברור כי הוא ייבחר פה אחד. השאלה היתה: כמה יימנעו, עליידי זריקת פתקים לבנים.

כשיא האופטימיות קייחנו לעשרה פתקים לבנים. אבל, כשקרא קדיש לזו את תוצאות ההצבעה, ומנה 24 פתקים לבנים — נדהמנו מעוצמת ניצחוננו המוסרי.

עשרים חברי-כנסת, חברי הסיעות שתמכו בשזר, הצביעו למעשה נגדו. משמע: דעתנו בנוון, אותה פירסמו ופירטנו מראש מעל עמודי העולם הזה, זכתה לתמיכה רבה ב' כנסת.

תמיכה חשאית, כמובן. רק שלושה-ארבעה מכל חטיבת-הפתק-הלכן הודתו. האחרים היו מוכנים לגלות את אומץ-ליבם רק בסוד ה' קלסי — מחשש פן יבולע להם.

ספסרות בדם!

אחד המעשים המכוערים ביותר בתולדות הכנסת אירע בשבוע שעבר, בסיועם הדיון על פעולת-הכראמה.

סיעות הליכוד הלאומי הגישו הצעת-סיוע, שאישרה את קו ה' ממשלה. להצעה זו הן הוסיפו כמה סעיפים של ברכה לצה"ל, תנ' זמנים למשפחות השכולות ודבריי-עידוד לפצועים.

כל אחת מסיעות האופוזיציה הגישה הצעת-סיוע פוליטית משלה ברוח השקפותיה, וכולן, חוץ מרק"ח, כללו בהצעותיהן סעיפים יומים של ברכה ותנחומים. (אך גם דובר רק"ח, תוסיק טובי, אמר ב'רית-תנחומים בנאומו.)

כאשר קראו נציגי הסיעות את הצעות-הסיוע שלהם, פניתי מעל דוכן אל הכנסת כלהלן:

אורי אבנרי: ... כבוד היושב-ראש, אני חושב שיהיה זה לכבוד הכנסת אם נאחד את כל סעיפי-הברכה של כל הסיעות. כדי שדבר זה לא יהפוך למישחק בין הסיעות. אני חושב שבעניין זה של מישלוח ברכה לצה"ל ולפצועים, לתנחומים למשפחות, מן הדין להכבוד הוא שהכנסת תופיע מלוכדת.

ישראל קרגמן: אין לו זכות להציע זאת עכשיו.

אורי אבנרי: ידברתי על כבוד, חברה-הכנסת קרגמן.

גם נציגי שאר סיעות האופוזיציה ביקשו להפריד בין ההצעות הפוליטיות לבין הצעות-הברכה. ההמשך רשום בפרוטוקול כך:

"הי"ר מובה פנהדראי: אני רוצה לשאול אם יש הסכמה להצעת הפרדי בהצבעה בין הסעיפים.

משה כרעם (י"ר הקואליציה): אין הסכמה!

אורי אבנרי: זה מכוער מאוד. זה דבר מכוער מאין כמוהו!

הי"ר פנהדראי: אין עכשיו דיון על זה.

לוי אשכול: ... לצערי הרב לא הועלו פה הצעות. אני לא רוצה להשתמש במילים בוטות, אבל חברה-הכנסת אבנרי, אפשר היה לחשוב... חשבתי: הנה יאמר דבריה, דבר שהעיתונאים קוראים לו "בשר", משחו ש' אפשר להיאחז בו.

שהדי במרומים, הייתי נאחז בכל דבר — ואיני אומר שאין סיכויים לשלום — בכל מחשבה, בכל הצעה שיש בה דרך, מפני שאני כבר הלכתי, ניסיתי, ראיתי, סיירתי, ואני מציע לכם: בואו אחרי.

אורי אבנרי: זה בדיוק מה ש' אנחנו אומרים!

לוי אשכול: נכון, אבל לדבר ו' לומר אפשר הרבה דברים.

פרס

אורי אבנרי: גם הנציג שלך (בשטי חים המוחזקים) מדבר עם מנהיגי פלסטיין, ומביא לך דיווח על מה שהם אומרים.

לוי אשכול: לא אתווכח ככה, כי זה יקח שתי שעות. אתה יודע שיש נציג ה' מדבר איתם, אתה יודע שאני מדבר איתם, אני לא צריך לספר על כך... אתה יודע שאני מנסה, ואין לי במה להיאחז.

בשטף דבריו השתמש אשכול גם במילים חריפות יותר להגדרת תוכניתו מילים כגון "תרופת-אליז",

אורי אבנרי: זה דבר מכוער מאוד. גועל-נפש. מעורר בחילה. אריעזר שופטק: אפשר להסתפק בהודעת הממשלה, בשם כל הכנסת.

תוסיק טובי: הופכים רגשות אנושיים למישחק פוליטי.

אבל זה לא עזר. הקואליציה — מנח"ל עד מפ"ם, ובנוכחות ראש-הממשלה — עמדה על שלה, וכך הצליחה להכריח אותנו להי' מנע מכל ההצעה שלה. לעומת זאת, הצביעה כל הקואליציה נגד ההצעה שלנו, שגם בה נכללה ברכה לצה"ל ותנחומים למשפחות. לאחר מכן הודיע קול-ישראל (המדרחם, בדרך כלל, באופן אובייקטיבי על הנעשה בכנסת) כי הכנסת הביעה תנחומים למשפחות וברכה לצה"ל, כי רק"ח ומק"י התנגדו, וכי סיעת העולם הזה נמנעה.

בדיון על הצעת-חוק בטחונות, למחרת היום, הגבתי על כך:

אורי אבנרי: ...אתמול היתה הצבעה בעניין-בטחון. בהצ' בעה ביקשו כל סיעות האופוזיציה להפריד בין ההצעה הפוליטית של הממשלה לבין משלוח ברכה לצה"ל ותנחומים למשפחות ה' שכולות. קבענו שהסירוב לקבל דרישה זו הוא בלתי-הוגן לחלוטין.

כי בכך הכריחו אותנו להצביע נגד ההחלטה כולה, או להימנע ממנה. כבוד היושב-ראש, אחרי המעשה הזה, שהיה מכוער מאוד כש' לעצמו, שידר קול-ישראל פעמיים בערב אחד ידיעה כאילו סיעות מסוימות בכנסת הצביעו נגד ההחלטה להביע תנחומים למשפחות וברכה לפצועים. זה הדבר המכפיל את כיעורו של המעשה הזה. זה גובל בספסרות בדם!

אריה כהיר (מע"י): את המילים "ספסרות בדם" יש למחוק מן הפרוטוקול!

מובן שלא מחקתי את הדברים, אלא להיפך: יחד עם ח"כ שמואל מיקונים שיגרתי מיכתב חריף ליו"ר הכנסת, בו ביקשתי את ה' ערכותו ותגובתו.

הדבר כשלעצמו אולי אינו חשוב ביותר, אולם הוא שוסף אור מבהיל על הרמה המוסרית של סיעות-הירוב בכנסת (או לפחות של עסקניהן). קשה להעלות על הדעת גישה צינית יותר לעניין המקור דש עליתן ביותר, כביכול.

שת, "רינג" ד'! איזע מסך עשן של טכסיסים, סימנות-שקר והכחשות כוזבות!

הזמנו מומחים. האחד לא היה בסדר בעיני הממשלה. הוזמן מומחה שני, הוזמן מומחה שלישי, הוזמן מומחה רביעי, הוזמן מומחה חמישי, עד שלבסוף נמצא אותו מומחה ספורן — ומחמת כבוד הכנסת לא אגזיר את אופיו מעל הבמה הזאת! — שהיה מוכן לחתום בשתי ידיים על מה שהממשלה החליטה מראש, ללא התחשבות בבטחון, בבריאות, באסתטיקה.

על שר הבריאות להתפטר!

בכל מישטר דמוקרטי אחר היה שריהבריאות מתפטר אתמול. אני מוכרח לומר שאיהתפטרותו של שריהבריאות בגלל פרשה זו, הנוגעת לאחריותו לא כאי-שפלה, אלא לאחריותו כלפי הציבור ותפקידו כשריבריאות — איהתפטרותם של שרי הבריאות ושל ראש עיריית תל-אביב הם דברים חמורים לא פחות מכל שאר השערוריות של פרשה זו.

מונחת לפני חת-הדעת הסודית של מומחי משרד-הבריאות על הדין-וחשבון של המומחים ספורן וסמית, בנוגע להקמת תחנת רינג' בתל-אביב. נאמר בה: "לטיכוס ניתן לומר, שמאחר והצעות-הפיתרון של ספורן — סמית מבוססות על נתונים לא מדויקים, על פתרונות לא מוכחים, על התעלמות מחומרתם של מצבים מטאורולוגיים קריטיים, הרי אין בדו"ח שלהם שום נימוק היכול לשנות את עמדת משרד-הבריאות מכפי שהיתה לאחר דו"ח שטרן, מק'קורמיק ובראטר. לכן, מבחינת הדאגה לבריאות הציבור, מתנגד משרד-הבריאות להקמת התחנות בתל-אביב."

לא מדויקים, "לא מוכחים", "מצבים קריטיים" — ולאחר זאת שריהבריאות עומד על הבמה הזאת ומתלוץ כאילו לא קרה דבר, כאילו לא מוטלת עליו שום אחריות! אין עליו להסיק מסקנות, והכל ממשיך כאילו לא קרה דבר, ומוכירת הממשלה — בתור כענין-שלום לשריבריאות — רק מודיעה כי שריהבריאות התנגד בממשלה להקמת התחנה בתל-אביב. **אליעזר שוסטק** (המרכז החופשי): אייתי הוא יתפטר, אם לא בשאלה כזאת? **אורי אבנרי**: אני חושש שלעולם לא!

המפלגה שמה עצמה לשימצה וללעג

כבוד היושבי-ראש, האגודה ששמה מלר"ז נתנה דוגמה לאזרחות טובה במדינה הזאת, נתנה דוגמה של התארגנות וולונטרית במדינה דמוקרטית.

זהו הדבר שחבריהכנסת אלוני וצימרמן העלו אותו על נס, לפני שבועות מעטים בלבד, כשהציעו לרונ ב"מהותה של תרבות-חיים בדמוקרטיה פעילה". זוהי הדוגמה האחת והיחידה שראינו בחודשים האחרונים לתרבות-חיים בדמוקרטיה פעילה. תרשו לי לקרוא קטע קצר ממיסמך שהופיע לא מזמן בעיתון הארץ — מכתבה של אשת ה"דר כנוביץ" ז"ל, על פעולות מלר"ז, שבו היא אומרת:

"מחוך כבוד לזכר בעלי המנוח, וכדי לא לפגוע במפלגתו, מפלגת הליברלים העצמאיים, נמנעתי עד כה מליסול חלק בוויכוח המתנהל זה חודשים רבים בקשר להקמת רינג' ד' בתל-אביב.

"אולם עתה סבורה אני כי אחסא לזכר בעלי, אם לא אביע דעתי. מדוע בעצם יצא הכעס על המועצה הציבורית למניעת רעש וזיהום אוויר (מלר"ז)? מלר"ז ממלאת בנאמנות את תפקידה כמועצה ציבורית, המגינה על בריאות העם, והיתה מועלת ביעודה ובאמון תומכיה, אילו נמנעה ממאבק.

"סיגנון מאבקה של מלר"ז, שיתכן שגם חברה היו ברצון מרככים אותו, הוא תוצאת סיגנון התנהגותם של הגורמים הלוחמים למען מיקום רינג' ד' דווקא בתל-אביב. "נראה לי כי גורמים אלה הם ששכפו על מלר"ז להיפך למעשה לוחמת, במקום להקדיש עצמה לחינוך הציבור ולהסברה. לבי כואב על כי המפלגה שלי שמה עצמה לשימצה וללעג, מאכזבת את תומכיה, ועוד מעמידה פנים מתחזקים."

אליעזר שוסטק: תשמור זאת בשביל תעמולת הבחירות.

אורי אבנרי: בהחלט!

דרושה פעולה ישירה!

כבוד היושבי-ראש, עליירי התעלמותה המוחלטת מודעת-הקהל המגור בשת, עליירי הטכסיסים והתחבולות, שבהם היא מפכלת את ההליכים הפרלמנטריים הסדירים בפרשה זו, דוחפת הממשלה את הציבור, בסופו של דבר, לדרכים של פעולה ישירה, פעולות לחימה שכולנו היינו רוצים למנוע, אך שאין מנוס מהן, אם אין לציבור דרך דמוקרטית ולגיטימית להשליט את דעתו, דעת הרוב, על קבוצות לחץ קטנות וזעירות.

ממשלת ישראל: לא שומע, לא רואה, לא מדבר — לא מריח

(5) חוסר הדמוקרטיה בתוך המפלגות עצמן. לא חבריהמפלגות, ולא חבריהכנסת של המפלגות, נשאלו בעניינים אלה. ראינו כפייה מחסירה נגד חבריהכנסת של מע"י ושל גח"ל, בדיונים בחברותם הציבוריים, עד כדי כך שחברי מע"י בוועדה נאלצו להעדר מישיבותיה כדי לא לעשות שקר בנפשם ולהצביע נגד מצפונם.

(6) ומעל לכל — צביעות מתחסרת, ציניות מוחלטת, המתבטאת בכל שלבי הטיפול בפרשה זו, ציניות שלגביה הייתי מצטט את הפסוק שהשמיע מעל הבמה הזאת לפני כמה ימים חבריהכנסת מיקונים: "מצא אשה זונה."

אריה בהיר (מע"י): כלפי מה זה הושמע?
אורי אבנרי: לא ניכנס עכשיו לחקר תולדות הכנסת.

מלחמה פסיכולוגית נגד עם ישראל

כבוד היושבי-ראש, בכל הפרשה הזאת ראינו דוגמה מאלפת לדבר שאין לו כינוי אחר מאשר לוחמה פסיכולוגית נגד הציבור הישראלי. אנשים שלמדו את תורת הלוחמה הפסיכולוגית, כמוני, יכולים רק להתפעל מכשרונה של הממשלה, ומכשרונו של ראש-הממשלה, בפרשה זו.

איזה טכסיסים של הסחה, הטעיה, דחייה, התשה, לא הופעלו בפר-

* מיקונים השמיע פסוק זה נגד ר"ח.

אך גם עסקני מע"י לא יכלו לעצור אותנו -- כי חינונו אפשרות זו מראש, והגשנו בעוד מועד הסתייגות לתקציב משרד-הבריאות בעניין מלר"ז, וכך, בגדר הנמקת הסתייגויותינו לתקציב המשרד הממשלתיים, השמענו את הנאום החריף בי יוחר שנישא במושב האחרון (ראה מיסגרת). בסוף עצמנו על כך כי הסתייגותנו זו, בקשר לתקציב מלר"ז, תועמד להצבעה ניפרדת — והיא נידחתה ב-25 קולות של כל הקואליציה, כולל גח"ל, נגד שבעת קולות רק"ח, המרכז החופשי, מק"י ושלנו. יום לפני כן, שאלתי את השר ברזילי שאלה עדינה. זה היה אחרי שנפלה כבר החלטת הממשלה, אך לפני שפורסמה ברבים. השאלתה נגעה לדו"ח ספורן, וי אחרי תשובת השר שאלתי נוספת: **אורי אבנרי**: מאחר שממשלת ישראל התעלמה היום מדעת משרד-הבריאות, בעניין בעל חשיבות בריאותית מכרעת, האם אין שריהבריאות סבור שהוא צריך להתפטר, או להסיק מסקנה אישית אחרת?

ישראל ברזילי: הייתי מבקש את חבריהכנסת הנכבד לפרש בשאלתה זו לאיזו החלטה של הממשלה הוא מתכוון, ומה הוא יודע על החלטת הממשלה, ומה הוא יודע על הדיון בממשלה, ואז יקבל תשובה.

מי שפוסק, מצד אחד, שלא יבואו עולים, ומצד שני, שאם תהיה פדרציה פלשתינאית, יבואו עולים רבים מברית-המועצות. האם תהפוך הפדרציה את יהודי-רוסיה בן-לילה לציניים ולעולים לארץ?

זה אולי תמיהה, אבל התרגלנו כבר ש'חבריהכנסת אבנרי מקים בהעולם הזה מיני תיבות-נוח באוויר, כשבשער האחד, הפ' קדמי, נכנסות הפ' רות הקדושות הפר' מיות שלו, ואילו ב' שער האחורי נכנסות חיות מסוג אחד ל' גמרי. אני חושש, שכשם שרמתו של השער האחורי מת' אימה לגיל מסויים, ולא גבוה ביותר, כך תמאמה לאותו גיל גם האידיאולוגיה של השער הקדמי, שהוא משמיע אותה לעיתים מעל בימת-הכנסת.

ברזילי

האם סבור השר

שעליו להתפטר?

ב ימים האחרונים של המשב השת' נגשנו עם שר אחר של מפ"ם — השר ברזילי. כמה סיעות נקטו בכל האמצעים כדי להעלות את החלטת-השערוריה של הממשלה בעניין רינג' ד', אך לא הצליחו בכך. הם נתקלו בקיר האטום של מע"י, שמגוי וגמור היה עימה למנוע כל ויכוח שהוא.

רות ואינן מעשיות — זה גובל בזילזול באינטליגנציה של השומעים.

פרוות קדושות וחיות אחרות

ב כלל, היה לנו בשבוע זה מזל ב' תגובות שרים. בזה אחר זה קמו והת' קיפו אותנו, בתגובה על דברינו בדיונים. ראש-הממשלה עצמו הכין לו התקפה מ' חצת עלינו, בתשובה על נאומנו בשבוע שלפני-כן על משרד-ראש-הממשלה. באותו נאום אמרנו, כזכור, כי הדיבורים על עלייה המונית ועל ילודה המונית אינם אלא פרות קדושות. סיימתי באומרי כי רובץ פער בין גיל תפיסתו של ראש-הממשלה וגיל תפי' סתנו.

מסתבר כי מר אשכול התרגז על הפרות הקדושות ועל הרמז בעניין הגיל, והוא נתן לעוזריו להכין תשובה מפולפלת, אותה קרא מן הכתב:

לוי אשכול: היה רק חבר-כנסת אחד שידע לפסוק כי מעתה ואילך, "אולי יבואו יהודים לארץ, בתוקף הדיקה היהודית, אבל תמיד במיספרים קטנים."

לעיתים אינני יודע אם לקנא או לא ב' ביטחון העצמי המוחלט שלו, כאילו נתייחד לו לא רק תשעה קבים של חוכמה, אלא גם תשעה קבים של נבואה. בסופו של דבר אני מחליט שלא לקנא -- בכלל, קינאה זו מידה מגונה -- משום שאני חושד שיותר מ' חוכמה, יש כאן נרקיסיזם מסויים של אדם ה' וחוששני שאחרי הכל נהירים לו שבילי יוזלות-דינזון יותר מאשר שבילי-הרקיע. משום כך, גם אינני מנסה להתנכח עם

עוד. אבל, משום-מה, נעלמו מילים אלו מן הפרוטוקול, כך שאיני יכול להביא את ה' נוסח המדויק של הדברים כפי שיצאו מפיו. לכל זה קשה לקרוא ויכוח רציני. זה מראה גם את המיגבלה של כל ויכוח על נושא רציני בכנסת. זה תמיד אוסף של מוגולוגים, ללא חילופי-דברים של ממש. יכולתי להשיב בנקל לטענות פרס-אזניה-אשכול, אילו ניתן לי לחזור לדוכן-הנאומים. אולם הנוהל של הכנסת אינו מאפשר זאת. בכל זאת, השתמשתי, למחרת היום, בהז' דמנות — בעת דיון על הצעת-חוק בסתור-גית — להשיב דבר אחד לאשכול:

אורי אבנרי: ברצוני להעיר הערה אחת לגבי מה שאמר ראש-הממשלה אתמול. בתשובתו לדברי אמר כי תוכנית-השלום שלנו היא "תרופת-אילץ", "תעתועים" וכי דומה קראתי לו קריאת-ביניים, שהנה ה' שליחים שלו מדברים עם ראשי הציבור ה' לחסיני, והם יודעים מה המצב לאשורו, ימים שיש בפלטין הסכמה לקריהמח' הוא הכחיש זאת בתוקף. ה' מה פרטית ומה ה' מה מאוד לכך. ישראל—

אורי אבנרי

בשבוע הבא תיבחר מלכת הצעדה — מה

עלה בגורלן של חמש המלכות הקודמות

כדי להגן על ישראל, לא הצליחו לשחרר אותם כראוי, מכל המאורעות החגיגיים הקורים בארץ, הצעדה היא המאורע הישראלי ביותר, האמיתי ביותר, הישראלי יותר אפילו מיום העצמאות, ההופך משנה לשנה ליום התפרחות ושיעמום המוני, ה' מלחה ברעש פסישים מצפפים.

לקראת הצעדה מתאסף נוער ישראלי בריא וצעיר מכל קצת הארץ, ובמשך כמה ימים הוא צועד. חיילים בצד קיבוץ ניקים, בנות-משרדים בצד בנות-משקים, כו' למ יחד, מתחת לשמש הישראלית החמה, הולכים ושרים, יוצרים הוי ישראלי משותף, שימחה ישראלית משותפת. הצעדה היא יצי' רת-ההוי הישראלית האמיתית, המקורית. כל שנה מוציאה היצירה הזאת סמל, נערה אחת המגלמת בדמותה את ישראל כפי שהיא, וכפי שהיינו רוצים לראות אותה באותה שנה. זוהי מלכת הצעדה. לפעמים הן בלונדיות. לפעמים שחורות. יפות יותר או יפות פחות. אבל הן תמיד

קצינה יפהפיה, ונקראה, ליו טיילור היש-ראלית". היא פיקדה בגו זקוף ובקול צלול על שמונה-עשרה בנות אשר צעדו לצידה. היא היתה משכילה. בוגרת תיכון גאולה. בת יחידה לאב, מנתח מפורסם מרחוב דובנוב. אלוהים חנן אותה כימעט בכל, והיא השתדלה לא לאכזב אותו.

בזמן שירותה הצבאי, עשתה נסיון קצר להיכנס לחיי-הזוהר של ישראל, קיבלה תפקיד ניצבת בסרט אף מילה למורגנשטיין, אך זנחה במהרה את העולם הכוזב וה' מאכזב הזה — ושנתיים לאחר היבחרה למלכת-הצעדה, התחתנה עם גיא יעקבסון, בן למשפחת-הקלאים עשירה וותיקה.

בחתונה לא סיימה רות את חייה. להיפך. היום, שנתיים לאחר, מכן, היא משתלמת בציר במכון אבני, עובדת אצל הארכיטקט טית דורה גת, וגם רוקדת אצל שמעון לוי. היא חיה חיים בריאים ויפים, ואפילו כשמשפחת יעקבסון ירדה קצת מנכסיה ומכ' רה חלק גדול מפרדסיה, היא לא נפגעה.

תמר גרובוב

בת-עשרים וגרושתו של נערי-שעשועים מיליונר, שהתפרסם כש' היכה אותה וזאת אשתו הקודמת, שמעונה שווארץ. עכשיו ידועה תמר כפי שקוראים לה ידיו, בתור גרושה עליזה, אחת מנערות-הזוהר המפורסמות ביותר.

ישראליות בדמן ובנשמתן. הן מלאות חיים. ולאחר שהן נבחרות, הן כאילו נעצרות במקומן והופכות סמל. יום אחד, שבוע, אולי שנה. רואים בהן את דמותה של ישראל.

אבל — מה קורה להן אחר-כך? אחר-כך הן יורדות מעל דפי העיתון ונזרקות לחיים, כל אחת בכוח שונה. ובחיים אין סמלים, אין ימים גדולים. יש בהם אהבות, נשואין, גירושין, ידיים, אויבים, הצלחות, כשלונות. חלק מהן מצליחות, משיגות את מה ש' רצו, וחיות כמו שרצו, חלק מהן עדיין מחפשות, וחלק עוד תועות ועדיין אינן יודעות מה לחפש.

לערך עם בעד צד"ש

ראשונה בהן היתה רות טולציני' סקי, זה היה בשנת '63. היא היתה

מלכות הצעדה 1963 1964

בבית-סוהר. היא הלכה, והסכה מלכה. "הבחירה לא השמיעה על חיי", מספרת תמר כיום, "זה לא גרם לי לשאוף לחיי-זוהר. לא רציתי להיות דיילת, דוגמנית, או שחקנית". אבל היא הגיעה לדיזנגוף, לעולם האורות, והתקשתה לצאת ממנו.

לאחר נישואין קצרים וכושלים לבני בירק, היא החלה מסתובבת בדיסקוטקים ובשאר מקומות-בידור, כששמה הולך לפניה כנערות זוהר עשירה ונוצצת. יש לה חנות-צילום השווה כרבע מיליון לירות, והיא מסתובבת, קצת מאויכות מהחיים, מהגברים, מהעבר — וכשהיא חולמת על עתיד טוב יותר, על בעל וילדים. ומי יודע, אולי היא עוד תמצא.

בדודה ומחפשת

ה' ירידה מכס המלכה אל חיי היום-יום היא קשה. קשה במיוחד לזו שגם עלתה לשם בדרך הקשה. בלהה דוידוביץ נולדה בבית הרוס, להורים שהתגרשו זמן קצר לאחר לידתה. היא לא חיתה חיי אושר עד שהגיעה לצבא, והיא היתה בטור חה שהעתידי, לאחר השירות, יחיד יותר. הבחירה היתה המאורע הגדול ביותר שאירע לה עד אז. וכשזה קרה לה, היא החלה מחפשת את האושר בחברת שחקני קולנוע ידועים. היא ירדה לאילת, חזרה לתל-אביב, בילתה בחברת שון קונרי כש' היה בארץ — היום היא בדודה. חברותיה כבר נשואות, היא לא יודעת אם היתה רוצה בקאריירה זוהרת או בבעל וילדים. וביתיים היא עובדת כוכנית בחנות, נו' כרת בגעגועים כיום שבו היתה מלכה.

|

1967

1966

1965

(המשך מעמוד 15)

ליליים, אחרי חצות, דיסקוטקים, מועדוני לילה ומסעדות. סגירתם תעורר את היצאנות, את מועדוני-הקלפים ואת הפשע.

אך שר-התיירות והפיתוח, משה קול, גיבהל מהמילה "דיסקוטק", כששמע על הפרשה. על כן הטיל על מנהל משרדו, מאיר ("ממי") דה-שליט לברר מה קורה, בעצם, בעניין מסובך ונוראי זה.

דה-שליט לא רצה להתעסק עם משה חיים שפייר. על כן העביר את הכדור למנהל לישכת התיירות בתל-אביב, ויקטור נסטורי, שפגש את קנר, שמשך בכתפיו והפנה אותו לאיש-הביצוע איבצן.

תמונה במיקצת היתה העובדה, שרוב בעלי הדיסקוטקים והמסעדות השתדלו לפעול רק מאחורי הקלעים, לא להרגיז איש ובכלל — להישאר ילדים טובים, ולהשאיר את מלאכת-הקיסרוג המלוכלכת-בעיניהם — ל־אחרים. הדבר עשוי להתגמל בהם.

כי מה רב היה, למשל, האפקט של הפגנה למען חייה-לילה הישראליים בה כשתתפת באנדי רייס-דייחוס! הפגנה כזאת היתה מעוררת מייד הדים בינלאומיים, זוכה בכיסוי עולמי ובתגובות-צחוק כה רמות — עד כי שום עסקן מוניציפאלי שפוי, לא היה מעז להמשיך ולכפות על העיר את חוקי העזר שמקומם, אולי, בעיר מימות-הביניים.

★ ★ ★

האם ת"א נותרת?

מאמציו של נסטורי ורבינוביץ היו מבוססים גם על זכרון עגום: לפני כ־עשר שנים, החליט אבא חושי, ראש-עיריית חיפה, בהתקפה של פוריסטאניות חלוציות שמועדוני-לילה אינם חלק מהותי של עיר־נמל. הוא רדף את בעליהם עד סגירתם של רוב־רובם של מועדונים אלה.

"מי שרוצה לשמוע מוסיקה — שיאזין להלמות-הפטישים של העובדים בתעשייה!" הצהיר אז חושי.

כיום מתחנן אותו ראש־עיר עצמו, בפני כל בעל־עסק, שיפתח דיסקוטק, מועדון או קפה לילי — כדי שחיפה לא תיראה, אחרי חצות, כבית־קברות על גיבעה.

כל ראש־עיר גורמאלי ושוחר-תרבות היה מבין שחייה-לילה הם ערוץ־פורקן לגיטימי, חוקי, נעים ומוסרי — כשהם מנוהלים כמו שצריך, ולא עושים מהם, בעזרת חוקי־עזר דראקוניים, לאמצעי להפוך את האזרחים, לילה-לילה, לעבריינים.

אבל בתל-אביב אין ראש־עיר. וזאת יודעים כל הקוראים, הקארייריסטים והסתם־טיפשים, המתניקים את הכרך.

אם הם יצליחו במאמציהם, אם לא יבין מישהו בעיריית תל-אביב־יפו שהוא יכול לרכוש את אהדתם ואת תודתם של תושבי העיר, על־ידי שינוי חוקי־העזר המסופשים ועל־ידי שמירה על חייה-לילה — יזכו את האזרחות אחראי. תל-אביב, על

ומסעדותיה, תינעל — על סגירת ואז, בדומה להיסלר המטור בהיסטריה בטלפון את קצין פאריס כבר בוער "האם פאריס כבר בוער?" קצין זוסר ואלמוני האלחוט: "גו, האם

ארוס

בית הוצאה לאור

מגיש לקהל הקוראים שוחרי הסיפרות הארוטית שתי יצירות קלסיות — לראשונה בעברית.

עינוגי התורכי

צורר אגרות כתובות בידי עלמה אנגליה צעירה שנשבתה על־ידי שודדי ים תורכיים ונמסרה כדורון לד"ר שליט אלג'יר.

ספר זה נכתב בעילום שם — או יותר נכון, מעולם לא נקבע, בוודאות, מי היה הסופר המוכשר. המהדורה הראשונה הופיעה בלונדון בשנת 1830.

"המאפיין בספר זה הם הפרטים המלי־אים של שוד הגיבורה, המופקרת לתא־וותיהם החושניות של התורכים, והעוב־דה שתיאורים אלה נמסרים בספר ב־פשטות ובלהיטות — משמשת ערובה למהימנותו של הספר."

כך כותב, בשנת 1893, המו"ל של "מהדורת אמסטרדם"

בעברית לא ראה אור עד ליום הזה. זוהי הופעת־הבכורה שלו לקהל הקור־אים הישראלי.

ארוטיקה, מין ותרבות מודרנית

הקדמה מאת: ג. קאסיס

פשעי אהבה

"איזה טעם היה בתענוג — אלמלא היה מלווה בפשע", מילים אלה, שרשם המר־קוז דה סאד בפתח ספרו, "פשעי האה־בה", הינן תמצית קולעת של השקפות האיש, שהפך שם נרדף לסאדיזם, שטניות ופריצות מינית העולה על כל דמיון.

דה־סאד, הוגה־דעות, פילוסוף ציני, הק־דים בדיעותיו וברעיונותיו המהפכניים את ד"ר פרויד, ד"ר קינסי, הסופרים הנרי מילר, ז'נה ואחרים.

עם שנות חינו המאוחרות בילה במוס־עונה בללא

כמה מיליונים מרוכזים בתמונה זו ?

שחק הייצוא הישראלי, שלא על מנת לעשות רוחים.

★ ★ ★

עזרה גם לערבים

נראה כי נקודת-המיפנה אצל פרקאוף, ואצל מרבית יהודי העולם הדומים לו, היתה מלחמת-ששת-הימים. 400 הצירים ל"ועידת המיליונרים" הושפעו ברובם ממאורעות מאיינוני שעברו. אחדים מן הבולטים

מלחמה עם העולם הערבי נעלה בפני ישראל את שחקי המרחב. לכן המציאה ממשלת-ישראל את התיאוריה, כי ישראל שייכת, בעצם, לאירופה, וביקשה להתקבל לשוק האירופי המשותף. הנשיא דה-גול חסם את הכניסה.

השבוע, בין בנייני האומה לבניין הכנסת בירושלים, ניסתה ממשלת-ישראל למצוא תחליף חדש. שוק גדול שלא יהיה מוגבל ליבשת זו או אחרת, ואשר לא יהיו לו

שתי פצצות שמיכרו

הצבאית הישראלי

השוק היהודי המשוער

להשקעות מן החוץ, היא זו של טמפו. סיפר בעל המפעל, משה בורנשטיין, שמטוסו המתין לו כדי להטיסו לירושם, שם נחנך מיפעל הבקבוקים החדש שלו באותו בוקר: "כבר היו לי כמה הצעות של אמריקאים להשקיע במפעל שלי. אמרתי תודה, לא צריך."

אפשר להניח שהיה מותר ברצון על יוזמה אמריקאית אחרת: פתיחת מיפעל קוקה קולה, שגם הוא החל בייצורו באותו בוקר עצמו.

★ ★ ★

ידידו של ג'ונסון

האיש שהקים את מיפעל קוקה קולה בישראל היה גם הוא בין צירי הוועידה. אפילו אחד הבולטים בהם: אברהם ("אייב") פיינברג, בנקאי, יו"ר מיפעל מילווה הפיתוח, ואחד מראשוני העוורים במיבצע הרכש הישראלי.

אבל למרות ששתה בגאווה רבה מתוצרת מיפעלו, לעיני הצירים, לא זה היה ייחורו ביום פתיחת הוועידה. התעניינו בו הרבה יותר בגלל קשריו עם הנשיא ג'ונסון — שאותו בוקר עצמו הודיע כי לא ירוץ שנית לנשיאות. והרי אייב הגבוה והנימרץ הוא האיש שפירסם לפני שבוע מודעה על עמוד שלם בניו יורק טיימס, בה תמך בנשיא ג'ונסון — בצירוף תצלום המראה את הנשיא עם לוי אשכול.

כן, הודעת ג'ונסון הפתיעה אותו. היא גם מעסיקה אותו. אבל הוא יקבע את דעתו סופית רק אחרי שיביט ישר לעיניו של ג'ונסון, לכשיחזור. בינתיים הוא עסוק בבעיותיה הכלכליות של ישראל, במה שהוועידה הזאת יכולה לעשות לפתרון. "השקעות? כן, בוודאי שיהיו. אבל זה לא העיקר. העיקר הוא הקשר הרצוף עם הכוח הכלכלי האדיר של יהדות העולם. כוח שיש ביכולתו לפתוח בפני הייצור הישראלי שווקים ששום מוצר זר לא היה יכול לפלוש אליהם לעולם!"

כלומר: שוב — שיווק, מכירות. זה לא יפתור את הבעייה היסודית של הכלכלה הישראלית.

אבל זה בכל זאת יעזור לה במשהו.

שני מארחים מרים ולוי אשכול, חבוקים, מקבלים את פני הצירים במסגרת תיקון טייל שנערכה בבניין הכנסת. משמאל: הבארון אדי מונד דהירושלם. כל מי שחשב את עצמו למשהו בישראל — השתדל להשיג הזמנה.

העקרון פשוט: 400 המשתתפים מהו"ל הופגשו עם 600 משתתפים ישראליים, וחולקו לוועדות על-פי ענפיהמשק שלהם. בוועדות אלה ייפגשו יצרני כימיקלים מכל העולם עם עמיתיהם הישראליים, יבררו כי אופן מעשי במה יכולים הם להשקיע. ועדות אחדות יזמנו יחדיו את תעשיית הטקסטיל, את אנשי התעשיות המבוססות על מדע, את אנשי ענפי התיירות, הקולי-נוע, הבנקאות, המתכת, השייחוק. ממיפגשים אלה מקווים האופטימיסטים, יצאו שותפויות חדשות רבות.

בנאום הפתיחה (שהיה מליצי והוקרא באנגלית הסנסית) הציג לוי אשכול את מטרותיו הגדולות של התיכנון הישראלי: אוכלוסיה של ארבעה וחצי או חמישה מיליון יהודים עד שנת 2000, גידול היצוא ב-80% תוך ארבע שנים, וגידול מספר המועסקים במפעלים ב-20% תוך אותה תקופה.

הצירים עצמם היו קצת יותר צנועים ב"הערכות שלהם. "יהיו בחדאי כמה השקעות במפעלים", סיכם אחד מהם את הדיעה הכללית. "כנראה שהענף הכימי והפטרובכימי במיוחד ימשכו עניין אמריקאי. אבל לא זאת תהיה התרומה העיקרית של הוועידה."

התרומה העיקרית הודגמה עלידי הלוד זוי, אחד מגדולי הסוחרים והמשווקים של אנגליה. כאשר התחיל לנהל עסקים עם ישראל, הסתכמו קנייתיו כאן ב-900 ל"ש בשנה. כעבור שלוש שנים קפץ הסכום ל-2.3 מיליון ל"ש.

לעומת דוגמה מוצלחת זו של שיווק תוצרת ישראלית, הציב אפרים גוזמן — לשעבר המזכיר הכללי של התאחדות הסוחרים בישראל, וכיום איש עסקים פרטי מצליח — דוגמתו של ישראל רוגוין, שהשקיע מיליוני דולארים בתעשייה, ומקלל את החלטתו בקוליקולות. "התעשייה הישראלית היא דבר מיוחד במינו. יש לה חוקים משלה, שקשה ליהודי מהו"ל להסתגל אליהם. לכן מוטב לא לסבך אותם בתעשייה שלנו. שיתנו תרומות, או יעזרו בשיווק הסחורה שלנו."

דוגמה של מיפעל מקומי, אשר אינו זקוק

במדינה

אלה להשלים עם מצבה. היא החלה לחייך מחדש. היא כבר למדה שאפשר ליהנות מבדיחה, גם במיטת-הנכות. "חזרת לחיים, דנה!" התפעל אחד מדידיה.

היתה זו שיבה זמנית וכאובה. ביום ה' האחרון הלם הגורל שנית בנערה. אחד מעירוייהם אשר קיבלה בא מגופו של חולה-צהבת -- אחת הסכנות הבלתי-נימנעות, כימס, של התרומות-הדם, המהווה סיוט ממש אצל הרופאים.

כביתר המיקרים מסוג זה, לא היתה קיימת כל אפשרות לזהות שזהו דמו של חולה-צהבת. וכיתר המיקרים בהם מכניסים דם זה לגופו של פצוע, כמוהו כפסקידן מוחלט.

מה שלא עשה פגז-הבאזוקה עשה עירוי-הדם. דניאלה ניכנעה לכאביה, מתה בוירת-הקרב האחרונה שלה, הרחק מן הנבול עליה הגנה בחייה.

ארץ-ישראל

החבלניות

הידועה לא זכתה בפירסום, באף אחד מעיתוני-ישראל. אולם היה בה מן המאלף: בין תצלומיהם של קורבנות ההתקפה הישראליה על כראמה, שנישאו ברבים בחוצות עמאן, התנוססו גם תמונותיהן של נשים ושל נערות.

לא כולן היו תמונותיהן של תושבות-

הגבול

הגורל

הלם שנית

רופאי בית-החולים תל-השומר נאבקו משך חמישה שבועות תמימים למצוץ הח' למתה של החיילת דניאלה לוקש. הל' קופטר הביא את ה' צעירה, באחד מלי-לות החודש שעבר, לתל-השומר ובחדר-הניתוחים התברר ל' רופאים, כי לא תהיה להם ברירה אלא לק' טוע את רגלה של דניאלה מעל לברך. דניאלה לוקש ה' תה החיילת היחידה מזה שנים, שנפגעה בפעולה מלחמתית. זה קרה בעת אחת מפעולות אל-פתח, נגד האחוזות הנח'ל ברמת-הגולן. פגז-באזוקה חדר לתדר-האוכל. לא היו נפגעים רציניים אחרים.

דניאלה

חיי פעלתנות ושמחה. לחבריה של דניאלה נידמה היה, כי חייה הגיעו לקיצם, עם קטיעת רגלה. כי דניאלה לא היתה נערה רגילה.

היא היתה נערה תוססת ופעילה, הזקוקה מאד לשתי רגליים שלמות ובריאות.

היא היתה כולה אש-להבה, פקעת של פעילות וחיוניות, סיפר השבוע אחד מחבריה מההאחוזות. לדניאלה, שכונתה בפי כל דנה, היה ממי ללמוד חדות-חיים: היא היתה בתם של שניים מפליטי-השוואה, אשר השתתפו בייסוד המושב נירה, בעמק חפר, גידולה שם להיות צברית טיפוסית, פעלתנית ושמחה.

לפני מלחמת-ששת-הימים התגישה דניאלה לנח'ל, עלתה עם בני-המושבים שב-גרעין שלה -- להאחוזות-הצבה. לאחר קרבות ששת-הימים, הם הקימו את האחוזות ב-רמת-הגולן, בה היתה דניאלה אחראית על פעולות התרבות. התגובה נוסף על כך לארגן את המיטבה במשך הצעיר, ולהכין מקופסאות השימורים ושאר הפרודוקטים מעדני מלכים.

בשניהם הצטיינה, סיפרו חבריה, ה' שבוע. היא היתה מגדרת לנו אמנים שלא חלמנו לראות אותם אף פעם, והמיטבה שלנו היה הטוב שבכל המשקים.

אולם דנה לא הסתפקה בכך. כשעלה על הקרקע גרעין אחר, הקים סמוך למקום את האחוזות אל-על, אימצה דנה אף את ה' חיים התרבותיים ואת המיטבה של ההאח'זות השנייה. כך הפכה דנה להיות הרוח התוססת של שתי הנקודות כאחת.

הרופא והשר. ואומנם, כשהתעוררה דניאלה במיטתה הצחורה שבבית-החולים, חשך עליה עולמה. "אין לי בשביל מה לחיות!" אמרה לא פעם, בהתבוננה בחלל שמתחת לשמיכות, שם היתה צריכה להיות רגלה השנייה.

אחת האחיות אף תפסה את דניאלה, פעם, כשהיא מנסה לבלוע כמות גדולה של גלולות, אותן סחבה ממרפאת-הביתן, מתוך רצון לשים קץ לחייה בדרך הקלה. איש מן המבקרים הרבים, שצבאו על מיטתה, לא היה מכוול להוציא אותה, בתחילה, מדיכאונה. לא הוריה ולא חבריה למשק.

ואו, כשנודע למרופסור חיים שיבא, מנהל בית-החולים, על המרה השחורה של דניאלה, הוא החליט לעשות משהו, לקחת אותה תחת חסותו. משך שעות ארוכות, ישב לידה, שוחח עימה, עודד את רוחה.

שיבא אף דאג שיבקרו אצל דניאלה נכים משוקמים ממלחמת-ששת-הימים. הם סיפרו לה על הסתגלותם המהירה.

איש אחר שעודד את קורבן-הגבול הצעיר-רה היה שרה-ביטחון משה דיין. מייד לאחר שהוכנס לבית-החולים, בעיקבות תאונת-החפירות שלו, התעניין דיין אצל שיבא על מצבה של החיילת. שיבא סיפר שהיא שרויה בדיכאון. מייד ציחה דיין להעביר לדניאלה את עשרות הזרים שנשלחו אליה על-ידי מעריציה. מדי יום ביומו היה דורש בשלומה, אישית.

הרחק מהגבול. אט-אט למדה דני-

קסם בשפתיך
זוהר לצפורניים
בשפתונים ולכות של
דורה - גלוס

dura gloss

AMERICA'S LEADING BRAND

ד"ר אישי על
ל.ס.ד.
מאת דוד אבידן
משורר נודע יוצא לבדוק את תכונות
הסם המדובר-ביותר-בעולם על גופו
הוא בספר היחיד על ל.ס.ד. בעברית:
ל.ס.ד. ויומה / ל.ס.ד. ומין /
ל.ס.ד. ונישואים / ל.ס.ד. ומלים
בכל חנויות הספרים
הפצה: ברונפמן-איל, שטראוס 3, ת"א

חשוב לנשים —
סלון לתסרוקות
קריתה
HAIRDRESSING SALON
KARITA
תל-אביב, רחוב ארלוזורוב 188,
טל. 254003
ישר מפריז לשרות לקוחותינו:
הספרית המפורסמת
מיק קראוס
MICK KRAUZ
SALON LORKA
Champs Elysées, Paris
בנוסף עומד לשרותכם
הצוות חקבוע שלנו
אסתר סטלה וקלרה
טיפול בשיער על-ידי
מחירים נוחים
מומחים מעולים
שרות אדיב

גרבי ברק

Merci
להופעה זוהרת
ביום ובערב

בגרות
ב-7 לאפריל נפתחים קורסים חדשים
מוקדמות ובגרות
למועד אוקטובר 1968
פרטים והרשמה: בבוקר 8-13 אחה"צ 4-8
גמנסיה טכנית
חל אביב
החשמל 27
תחנה מרכזית מאחורי תחנת הכח
ירושלים
שלומציון המלכה 14

הוא חתך את פני אהובתו-

וסוען שנחתך על ידי אביה

רחוב הכובשים דמה, בערב ה-11 בדצמבר האחרון, לסרט גאנגסטרים קשוח: דני רצאבי (28) רץ בועקות-אימים כשדם ניגר מרגלו. בכניסת מסעדת ציון, שבכרם התימנים הסמוך, התקבלו אנשים שחזו, כמה דקות קודם לכן, כיצד נימלט דני משולחנו, שם ישב יחד עם יוסף אבטה, כשהוא צועק: "הוא דקר אותי!"

לא היתה זו אלא אפיזודה נוספת בר" מאן אורן, גרוש אהבה ובעיקר — שינאה, שבגללו נקטעה בינתיים רגלו של דני, הושר חתו סניה של איילה — בתו של יוסף — והתאמללו שתי משפחות. רומאן המתחיל לפני עשר שנים, כשאילה בת ה-16 הכירה את דני — או משחיד-סכינים ועכשיו, עד לאסונו, שוער בדיסקוטק ברי-ברים.

שלוש שנים הלכו דני ואיילה ביחד, עד שהנערה מצאה גבר אחר, מבוגר יותר ור-ציני יותר. היא לא ידעה איך להגיד זאת לדני, עד שיום אחד, עת הלכו כהרגלם לזירתם של אחותו וגיטו, כדי שאיילה תש-מש שמרטה, היא סיפרה לדני את האמת: "אני כבר לא רוצה אותך", אמרה.

★ ★
מכות — "לא ברצינות!"

מה שאירע לאחר-מכן מצא את תיאורו במשפט פלילי בולתיים סגורות, וב-

נחאם לדיין

חיבוק של דיין: שריהבטחון החולה שם ידו על האחיות המטפלות

בינתיים החלו לזרום ביקורים רשמיים ובלתי-רשמיים לחדרו. השר בליתיק יוסף ספיר, הביא לדיין את חרבי-הסיקים, שאורכה מטר וחצי ושנשלחה לו במתנה ממדינת סיר קים באמצעות אירגון יוצאי הודו בישראל. אחד ממלוויי של ספיר הציע לדיין לתלות את החרב למראשותיו, אך דיין סירב באדיבות.

אורח אחר שפקד את חדרו, השבוע, היה השחקן דני קיי. אבל כיוון שדיין ישן, בעת ביקורו, ואחיותיו סירבו לעזור אותו, יצא קיי מאוכזב מאוד מן הפגישה עם ידידו הוותיק.

חולים רגילים, אסור היה להזיזו מעל למיטה המיוחדת: כי רופאיו, ובראשם הפרופסור חיים שיבא, מנהל תל-השומר העדיפו לתת לצלעותיו השבורות להתאחות מאליהן, במקום לכלוא את גופו החסון של דיין במחוך של גבס בלתי-גמיש.

פירושו של דבר: שאסור לשרי-הביטחון לעשות את התנועה הקלה ביותר.

דבר זה מרגיז במיוחד את השר, הפעיל והנמרץ, רק יחסם של עובדי בית-החולים — וביחוד של האחיות — מסוגל להרגיע במיקצת את עצביו המתוחים של דיין, שאינו מתרגש מפעילות, אלא דחקא מן השקט.

עוררו אצל דיין — הידוע בשל התגודות החדות שבמצב-יורו — מרה שחורה ורוגז בלתי-מאופק.

לא פחות התעצבן שרי-הביטחון הפצוע, כשקיבל דיווחים על הצהרות ותגובות של אנשי-השילטון על המתרחש. דיין, הקשור קשר מתמיד עם משרדו, באמצעות סלמון המוצב ליד מיטתו ובאמצעות מלווי, היו שבים בחדר הסמוך, פשוט אינו מסוגל להחזיק מעמד במיטה.

אבל דווקא ממיטה זו אסור לו לזוז: גם שעה שהוא מחור-הבידוד, הוכנס לבינת רגיל, בו שוכבים גם — באולמות אחרים —

מאם לי! נהם משה דיין מעל מיטתו האורטופדית, מה הוא שוכב חסרי-אונים, "אני נותן לכם לא יותר מ-20 יום. אחר-כך אשוב להיות שרי-הביטחון!"

כי דיין, אשר הועבר השבוע לביתן אחר — לתנאי-אישפון רגילים — אחרי שיצא מכלל סכנה רצינית — אינו מסוגל לשאת את המחשבה שקצב-ההתרחשויות הביטחוניות גובר, בחוק, שעה שהוא שרוע פרקן וחסר-מעשה.

במיוחד נהם ורטן שרי-הביטחון — לעיני עוזריו ממשרד הביטחון היושבים בחדרין סמוך לחדר הקטן שלו, בביתן החדש — כאשר הועברו לו פירטי-תגובותיו של ראש-הממשלה ושרי-הביטחון בפועל, לוי אשכול. צילומיהם של אשכול ושל השר יגאל אלון, שהרבו להופיע לעיני-המצלמות, בין החיילים שהשתתפו בפעולות-הגבול האחרות,

כמו במערב-אירופה. אנשי הפא-קולטה למשפטים צעדו בראש המספחים: 86 מן הסטודנטים שלה רצו בסיפוח מלא, 26 נוספים בעד חלקי.

גם אנשי מחלקת רואי-החשבון צעדו אחריהם. רק אנשי החוג למדעי החברה היו יותר נגד הסיפוח: 21 בלבד הצביעו בעד סיפוח, 11 בעד סיפוח חלקי, 25 בעד סיתרון מוסכם.

כל העניין לא התנהל דווקא באווירה של רצינות. רשם אחד הסטודנטים בפתקי בחירתו: "אני גם בעד מינויו של פרופ' סור פרוקציה, הדיקאן למשפטים, כדיקאן ברבית-עומן — מתוך ההנחה שאין אדם מכהן בשתי משרות בעת ובעונה אחת.

אגב, התוצאות דומות להפליא אלו של מישאל דעתי-קהל שנערכו, סביב השאלה "האם חייבת ישראל לסגת או לספח" בכרי טניה ובצפת.

● בבירטניה הצביעו 44 אחוז מן הנש-אליים בעד סיפוח מלא, ועוד 21 אחוז בעד סיפוח חלקי, רק 13 אחוז הצביעו בעד שיבה לגבולות ה-5' ביוני.

● ואילו בצרפת, בה נשתררה לאחר המלחמה אווירה סחורה פרו-ישראלית, הצביעו בכל זאת 24 אחוז מן הנשאלים בעד סיפוח, ועוד 25 בעד סיפוח חלקי — ורק 19 אחוז בעד נסיגה.

חקלאות

סדר הוא סדר

במשרד החקלאות יש סדר. לפני חודשיים, פנה אורח לחיכ במכתב, ביקש ממנו לברר מדוע מתאכזרים לוגר הקרפיון. לא זו בלבד שאוכלים אותם, כתב האורח הצימחוני, אלא שאף מובילים אותם חיים בראש חוצות, לקראת גורלם האכזרי.

החיכ פנה לשר-החקלאות במכתב, לברר את גורלם ואת דינם של הקרפיונים. השבוע, ענה דויד גלבוע, עוזר לשר-החקלאות, במכתב הנושא את סמל המ-דינה ואת הכותרת "לישכת שר החקלאות: "הגידון — מכירת דגים חיים".

"בזיקה אל מכתבו של מר י. קישון אליך, הגני להבהיר, כי מכירת דגים חיים נהוגה בכל העולם ואין מדינה בה קיימות הגבלות בעניין זה. באירופה נמכר גם השמך בדרך זו.

"בישראל מקבלות מרבית עקרות-הבית את הקרפיון כשהוא מומת ונקי — אך יש מיקרים בהם לוקחת עקרת-הבית את הרג חי לביתה".

כאמור — סדר זה סדר, במשרד החק-לאות. לדגה-קרפיון, כמובן, כל זה לא משנה.

דיעות

הסטודנטים רוצים סיפוח

רוב הסטודנטים בשלוחת האוניברסיטה העברית בתל-אביב — רוצים בסיפוח הש-טחים המוחזקים.

זאת מתברר ממישאל קטן שנערך, הש-

מחנה, שנהרגו בעת הקרבות. מיקצתן, אם להאמין למודעות-האבל של אל-פתח ואירז גוני-החבלה האחרים, היו לוחמות פעילות שהשתתפו בקרבות נגד צה"ל.

היתה זו הופעתה הראשונה של החבלניות בקרב בין ישראל לעם הפלסטיני. אם לשר פוט על-פי מה שאירע במקומות אחרים, כמו באג'יריה ובקונגה, יש כל הסיכויים שבעתיד הלא-רחוק יצטרפו חיילי-צה"ל ל-הילחם בחילות — או בנשים אורחיות נוש-איות נשק ופצצות.

אהבה-על-הסבין

לאיילה, לדברי פרקליטה, עורך-הדין פנחס קלינר, היה 39 אלף לירות, אך כדי שתוכל לשלם את אגרת בית-המשפט הגבוהה-יחסית, ביקשה רק 20 אלף לירות.

בפסק-דין נזיר העניק השופט שלמה אשר לעזרה, 21 במאסר 1967, סך 22 אלף לירות מיצויים — אלפיים לירות יותר ממה שביקשה.

★★★
"רקר את עצמו!"
אך דני רצאבי לא היה סכום כזה.

הוא התחיל להגיש עירעורים ולעשות שכתב. הדבר הזעים את משפחתה של הצ-עירה, ובייחוד את אביה, יוסף אבטה, מג-הל סניף במחלקת התברואה של עיריית תל-אביב וגבר בן 42. נאה וסנוף-שיער.

וכך אירע שבי-11 בדצמבר 1967 הצטרף אבטה לדני, במסעדת ציון, הנמצאת מול דירתו של יוסף. מה שקרה אחר-כך לא ברור. כל הנוכחים במקום טוענים: "לא ראינו כלום". רק עד אחד, יעקב סילברה, העובד במעון-הילילה צברה, טוען שראה סכין בידי יוסף.

אך כשקם דני בזועק ורץ מן המקום, שתתה רגלו דם. העורך נפגע, כל נסיונות הרופאים היו לשוא — ורגלו נקטעה. עכשיו טוען דני: "אביה עשה זאת מתוך נקמה!"

טוען יוסף אבטה ששוחרר בערבות עד למשפט: "רצאבי פצע את עצמו, כדי לא לשלם את הפיצויים!"

בינתיים מוסיף הצעיר לשכב בבית-החולים אי-כילוב, חבריו ערכו למענו מגבית במר-עוזן בר-ברים, אספו אלפיים לירות כדי שהגבר יוכל להתחיל לקנות מכונת. איילה מסתירה פניה בבושה וסובלת, כל פעם שבעלה פוגע בה על הופעתה. ודומה, שסיפור טראגי וארוך זה עדיין לא הגיע לפרקו הסופי.

אשו, תחילה, מלרפא את החתכים העמוקים, אך הצליחו לעשות משהו במשך הזמן. הסבירה, השבוע, האשה הצעירה לכתבת העולם הזה: "רק לפני כמה ימים עברתי בשוק ושני בחורים אמרו: תראו את הפרו-צה! בטח הרועה שלה חתר אותה!" וגם הילדות שלי, בנות ארבע ושש שנים, שוא-לות אותי: "אמא, מה יש לך בפנים שלך?" אבל לפחות מבחינה אחת מצאה איילה מרגוע: הגבר איתו יצאה אחרי דני נשא אותה לאשה, בינואר 1963, יהקים איתה בית שקט. שתי בנות נולדו להם בזו אחר זו, כעבור זמן קצר.

★★★
נשיכות בשוק

גד דני רצאבי הגישה או איילה שתי תלונות: על תקיפה מינית — ביתר בתוליה — ועל חבלה גופנית חמורה. דני הועמד לדין בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בפני נשיא בית-המשפט מרדכי קנת והשופטים המחוזיים יצחק דולב ואלהו מני. הוא הורשע, בהתחשב בחומרת-הראיות וכן בעדותם של בני-הזוג וקסלר — אחותו וגיסו של הנאשם, שניתקו מאז את קשריהם איתו והעידו כי דני שלף ממחטה ספוגה בדם, צעק: "הנה הבחולים שלה!" אף-על-פי שהצעירה עצמה טענה, שזהו דם מן הש-ריטות שהיא שרטה אותו, כשהתגוננה.

כן לקח בית-המשפט בחשבון שתי עוב-דות: שאיילה הראתה לאחותו סימני-נשיכה בשוק שלה, ושכספה אשר בדירת-הגג מצאו סימני-דם.

דני רצאבי, שכפר באשמה, נידון לשנה מאסר ולשלושה חודשי-מיבחן. בעירעור, הוחמר עונשו — ורצאבי ישב שנתיים במא-סר בפועל, קיבל עוד שנתיים מאסר על תנאי.

כשיצא מבית-הסוהר, המתין לו תיק או-רתי שהחל תביעה-הפיצויים של איילה על סך 20 אלף לירות. הסכום שהיה מגיע

1964 — כמשפט אורחי בו הפירסום מותר. בהתחלת הערב היכה דני את איילה. "זה לא היה מכוח רציניות", הסביר בעדותו, "סתם היה לשם הפחדה". אחר-כך המשיך הבחור בחיזורים, כשמטרתו המוצהרת: ל-סלק את בתוליה של הנערה, "כדי שעכשיו תלכי רק איתי".

הוא עשה את הדבר בדרך אלימה למדי, כיוון ששכן בדירה שבקומה מתחתיתם, פנחס ביוזנסקי, מרחוב עין-ורד 4. שמע "צעקות נוראות, כמו של חיה ולא של בן-אדם". הוסיף השכן בעדותו: "עליתי מייד לדירת וקסלר, בקומת-הגג, ודפקתי על הדלת בכוח. אז ענה לי בחור ואמר שהוא האזן המ-רות. אמרתי שאני הולך להזעיק את המש-טרה, ואז ענה לי: לא קרה שום דבר. רק קרעתי את הבחולים של החברה שלי".

נעלבתי מאוד מהתשובה וירדתי וכשבהא אחותו אמרתי לה מה אמר אחיה והיא ביקשה סליחה."

מכל מקום, איילה בת ה-19 וחצי התביישה להודות שהחבר שלה ביצע בה מעשה מגונה בכוח, ביקח את בתוליה בעזרת ידיו. משך חודשיים הסתירה את לבניה הקרועים בכל-המטפחות — ורק אחר-כך הגישה תלונה.

★★★
סבין כסימטה אפדה

מאז לא התראו הצעירים. עד שערב אחד, בא לביתה של הצעירה שבכרם נהגה-מונית אהרון זלור, העובד בקה-שירות חולון — תל-אביב והיה ידידו של רצאבי. הוא לקח את הבחורה במונית שלו לסוף הסימטה החשוכה. שם המתין דני.

כשבא זגורי, האכילה איילה את אחיה הקטן, בן השלוש וחצי. היא לקחה את הי-לד איתה במונית, אבל, כשראתה את דני בחוק, סירבה לצאת מהמונית, כפי שביקש. אז שלף דני אולר, שהכין בכיסו כעוד מר-עד — וחתך את פניה של איילה.

איילה הובהלה לבית-החולים. הרופאים נר-

במדינה

היסטוריה

האיש שלנו

מקאהיר

סגן-האלוף המיצרי אל-ביטאר עמד החודש באש-צולבת של שאלות, בתוכנית-הראדיו לכל שאלה תשובה, ששודרה ברדיו קאהיר. הנושא: עליונותם של טייסי-ישראל.

תחילה, ניסה לנמק עליונות זו על-ידי קיומם של "מתנדבים אמריקאים בחיל-האוויר הישראלי", כביכול. אחר-כך, הוסיף כבוד-אגב, באנחה גדולה, כי היו ימים בהם למדו ישראלים טייס -- במצרייה. הוא הזכיר את שמותיהם של שני יהודיים מפלסטינה שעברו קורס-השתלמות במצריים -- סלון דרורי ושולמית הורנהורט. כתב העולם הזה יצא לחפש את הטייסים שלנו מקאהיר -- ואף מצא אחד מהם. "קורס בארץ הנילוס!" שולמית הורנהורט איננה בארץ. מסתבר, שהיא נישאה

טייסים ישראליים במצריים
"נלחם ביחד -- בלהק אחד!"

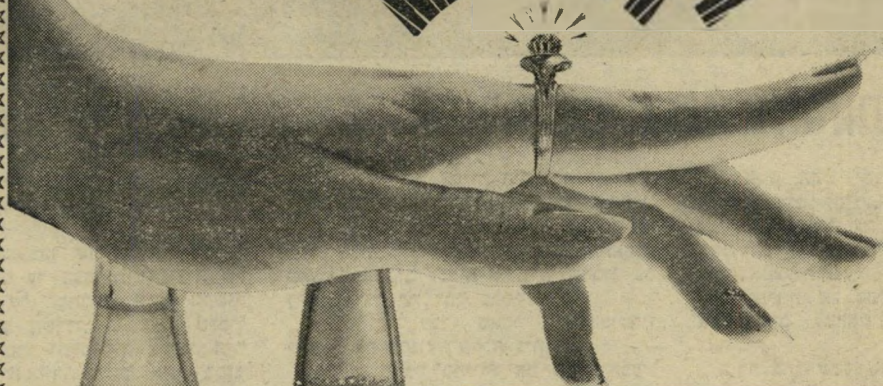
ליהודי בעל תואר אקדמי, ד"ר גולדשטיין, שהוא בעל מדגרה בקפריסין. לעומת זאת, נימצא אבי-שלום דרורי, אלא שאינו עוסק כרגע בטייס אלא -- בהיפנוזה. "כן, זה היה מזמן, ב-1935, אחרי שלמי דתי טיסה בארץ", סיפר דרורי לכתב. "עברתי קורס מעשי בארץ הנילוס. יצאתי עם שולמית לקאהיר, ושם היינו חניכים בבית-ספר לטייס שהוקם, ליד הבירה. בית-הספר הוקם על-ידי הניכוד אל-שארף עבאס חלים, מי שהיה מועמד למלוכה, במקום פארוק, אך לא הומלך. "הדריך אותנו הטייס המצרי החתיק חליל אל-אשיף. היו עוד 18 חניכים בקורס."

בני-הארץ והמחתרת המצרית. היחסים בין המצרים לבני ארץ-ישראל היו הדוקים. השליטנות עודדו את הקשר וב-סיום הקורס, ערך הרב הראשי של מצריים מסיבה לשני הצעירים היהודיים. "כל המהיו מי של קאהיר, יהודים כעריבים, באו למסיבה", מספר דרורי. "ובסוף המסיבה קם הטייס אל-אשיף: ידידי, פסק, אני עוד מאמין שיבוא יום ותימצאו בלהק אחד עם טייסי-מצריים -- להק שיילחם, יחדיו, נגד אנגליה הגדולה!"

כתוצאה משיחה זו ביקרו בני ארץ-ישראל ראל הצעירים באסיפת המחתרת המצרית, שקמה אז בראשותו של הנסיך עבאס חלים. ואומנם, ב-26 בינואר 1936, זמן קצר לפני הפרעות הערביות של שנה זו, ביקרה משלחת טייסים מצריים בארץ, והתאכסנה במלון סורמו שעל הגבול בין תל-אביב ליפו -- כיום בניין האופרה.

הם רצו לארגן תיאום בין המחתרת המצרית לאירגונים ישראלים. אך כאשר נודע לוועד הערבי העליון על מטרת בואם האמיתית, הוזמנו הטייסים לפגישה -- ולאחריה, ארזו את חפציהם וחזרו מצריימה. ואילו במלחמת-העולם היה דרורי לא טייס אלא איש-קומאנדו שנילחם, במצרים ובלבנון, במסגרת הכוחות הבריטיים, דווקא.

בכל יום
יהלום

55

זכו עד כה
השבוע זכו:

כוכבא לפיד -- רחוב שפירא 19, רמת-גן
בלחה ברץ --
משמר השבעה 42, דאר בית דגון
אלה גושלר -- רחוב שדרות קוגל 3, חולון
אביבה כהן --
הלבנון 28, רמת הטייסים, תל-אביב
ש. שושנה --
רחוב מבצע סיני 48, רמת יוסף

תנאי ההשתתפות: 1. ציין את שמך וכתובתך המלאים על מעטפה. 2. צרף 3 פקקי כתר של "גולדסטאר" ו-3 פקקי כתר של "גולדסטאר". 3. השלם את הסיסמה "תנו לגבר...". 4. שלח לתד. 7095 תל-אביב, עבור מבצע "יהלום בכל יום".

יהלום של מושקה ויהלום בכל יום
במבצע "גולדסטאר" -- "גולדסטאר"

המבצע מסתיים ב-4.4.68
הזדרזו במשלוח המעטפות

* טבעות היהלומים מוצגות באולמי "סיבה" תל-אביב. בן יהודה 64. נתניה. לילנבלום 13.

"אולפן גרג" בע"מ
רחוב גורדון 5, ת"א, ת. ד. 3230

קצרות
עברית ו/או אנגלית

בתופשת-פסח בהנחה מיוחדת
(9.4 עד 17.4)

קורס בוקר בתל-אביב
ואחרי פסח קורסי ערב
בירושלים-תל-אביב-חיפה
הצלחה מובטחת! פרטים:

"אולפן גרג" (בריקמא)

ת"א: גורדון 5, טלפון 236209
י"ם: בייס "הפקיד", בצלאל 18
חיפה: בית-ספר "במעלה".

מי זאת

הבתולה

ממאה שערים??

על כך מספרת הבתולה עצמה!!

הפצה:

ספרי אייל, שטראוס 3, תל-אביב.

שני ימי־כיבוש, כשהופיע סוף־סוף, חייל ישראלי בכפרם — יצאו לראותו כל הכפריים, ובראשם המוכתר. הטוראי טוביה מסורי הצג את עצמו: „אני חייל צה״ל“ ואז הזמין אותו המוכתר לביתו. שם התכנסו כל נכבדי הכפר. „שמענו בראדיו“, אמר לו המוכתר, „שכבשתם אותנו, אבל אף אחד עוד לא בא לבקר אותנו.“ טוביה מסורי הבין מייד את המצב, דרש מהמוכתר למסור לו כתבי־כניעה. המוכתר היה מוכן להותם על כתבי־כניעה מייד — אבל טוביה מסורי לא מקבל כתבי־כניעה סתם ככה: הוא דרש מהמוכתר, כתנאי לקבלת הכניעה, שיסגיר לו את כל הנשק הנימצא בכפר, וכן שיצביע על אנשי אל־פזח. לשם כך, נתן טוביה למוכתר שהות של 24 שעות, הודיע כי יחזור לכפר למחרת. ליתר ביטחון, החליט טוביה לערוך חיפוש בכל תתי־הכפר. הוא עבר מבית לבית, ערך חיפושים מדוקדקים, מבלי לחסוך מזמנו. הוא שהה בבתי הכפר מספר שעות, ורק בערב — חזר לבדו ברגל, לבסיסו. מאוחר יותר התלוננו תושבי הכפר, כי בשעת ביקורי הבית שלו, ביום בו כבש את הכפר, ביצע הטוראי מסורי מעשים מגונים בנשות הכפר.

★ ★ ★

טרמפ לכיבוש הכפר

מִי־הִזְזֶה שֶׁל הטוראי מסורי כמושל פרטי של מספר כפרים בגדה המערבית נימשכו כשלושה שבועות. הוא פקד כפרים רבים, ערך חיפושים וקיבל כתבי־כניעה. איש מתושבי־הכפרים לא חשד בו לרגע ולא פיקפק בסמכותו. חשיבותו העצמית של הטוראי מסורי עלתה עד כדי כך, שהוא החליט שבתוקף תפקידו כמושל פרטי הוא זקוק גם למכונית פרטית. באחד הימים, שכר מכונית מדגם טימקה, בירושלים, ויצא לכבוש את הכפר ברדלה. בדרך, אסף כטרמפיסטים שני צנחנים, וכדי להוכיח להם את סמכותו — נטל אותם עימו לברדלה.

ההצגה נימשכה שם לפי התכנית. טוביה קרא למוכתר, דרש ממנו למסור לו נשק ואנשי אל־פזח, החל לערוך חיפושים בבתי, כהרגלו.

בכפר זה אירעה התקלה הראשונה במסע־הכיבושים הפרטי של טוביה: בצאתו מן המקום עם שני הטרמפיסטים, הבחין בגיפ אורח־משהו חשוד נראה היה בגיפ הזה, וטוביה הורה לאחד החיילים שלידו לירות באחירי, כדי שהגיפ יעצור. הוא הגיע אל יושבי־הגיפ; לדבריו — כדי להזהירם לא לעבור את הגבול, דרש מהם להציג תעודות. הוא לא ידע שאחד מיושבי־הגיפ היה סגן בצה״ל. כאשר הסתלק משם טוביה, רשם הסגן את מספר המכונית שלו. כעבור יומיים יצא טוביה מסורי למסע־חיפושים נוסף. בדרך לירושלים עצר אוטובוס ערבי, שנראה חשוד בעיניו. הוא עלה אל תוך האוטובוס, דרש מהנוסעים שימסרו לו מייד את הנשק הנימצא ברשותם. כאשר איש לא נענה, החל טוביה לערוך חיפוש בכליהם. לרגע, נידמה היה לו שאחד הנוסעים שולף נגדו אקדה. טוביה לא היסס וירה בו צור־כדורים.

בהלה נוראה קמה באוטובוס, נשים צרחו ונימלטו על נפשן. שאר הנוסעים פרצו בצעקות, וטוביה הירשה להם לקחת את הפצוץ ולהביאו לרופא. כעבור דקות מספר נימלטו כל הנוסעים, וטוביה נישאר לבדו באוטובוס — עם כל חפצי הנוסעים, שהופקרו ללא השגחה.

אז החליט טוביה שאסור לזנוח רכוש זה. הוא אסף מזוודות וחפצים אישיים, הכניס אותם למכוניתו, נסע לירושלים. בדרך, נתקלקלה מכוניתו השכורה. טוביה התקשר עם קצין־העיר בירושלים, וביקש מכונית־גורר שתגורר אותו לסדנא. זאת היתה טעותו העיקרית.

★ ★ ★

קריאה — ברגע לפני השיחרור

כִּאֲשֶׁר נִיגְרְרָה מִכּוֹנִיתוֹ השכורה של טוביה לסדנא הצבאית, הבחינו החיילים שזו אינה מכונית צה״ל, הם הזעיקו את המשטרה־הצבאית.

השוטרים הצבאיים ערכו חיפוש במכונית, גילו בה רכוש ומזוודות שנראו בעיניהם כבזיון.

טוביה נישאר במעצר למשך הלילה. למחרת, הצליח לשכנע את השוטרים, כי כל מה שבמכונית היא סחורה שקנה בירושלים המיורחית. השוטרים כבר עמדו להניח לו ללכת — כאשר הגיעה לפתע קריאה טלפונית. נימסר בה על מכונית טימקה מיסתרית, בה מסתובב בגדה חייל חמוש ב־ עוזי, העורך חיפושים ומחרים רכוש.

טוביה מסורי נעצר לחקירה.

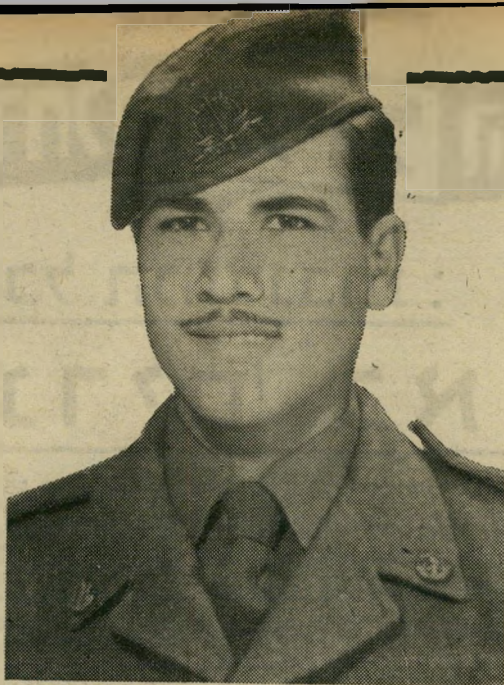
כשניצב טוביה מסורי בפני בית־הדין הצבאי של פיקוד המרכז, נראה היה מצבו כלאחר יאוש. לא פחות מ־25 עדים מסרו על מעלליו במשך החודש שלאחר הכיבוש בבית־המשפט סירב טוביה מסורי לקבל את עזרת הכיני גוררים שהוצמדו לרשותו, החליט לנהל בעצמו את הגנתו כל בני־משפחתו והזכירו אותו לבל יעשה זאת, שכ טוביה צפוי — לו הורשע בעשרות ההאשמות המיוחסות ל — למאסר־עולם.

אולם טוביה מסורי לא נואש. בחקירת העדים על פרשת היירות באוטובוס, הצליח טוביה להוכיח, כי אומנם של אחד הנוסעים אקדה — והוא ירה בו כדי להגן על עצמו כן זוכה מאשמת הנסיון לרצח.

וכאשר עלתה על דוכן העדים הערביה מכפר ברדלה שטענה כי טוביה אנס אותה — הצליח טוביה לשבר בחקירת שתי־עור, עד שחזרה בה מעדותה הקודמת.

לעומת זאת, נימצא טוביה מסורי אשם בשוד מזוי ובבזיון. בית־הדין פסק לו שתי שנות־מאסר, ועוד שלוש שנות מאסר־על־תנאי.

אולם הטוראי טוביה מסורי סבור כי לא נעשה לו משפט צדק. הוא הגיש ערעור על פסק־דינו, ותובע לזכות „מה שעשיתי, לטובת צה״ל והמדינה עשיתי“, הוא טוע „נכון שביצעתי את הכל ביוזמתי הפרטית — אבל מה א שם שהשלמתי מה שצה״ל כולו לא הספיק לעשות“

הטוראי מהמושב שבעמק־חפר רצה למשול בגדה המערבית והואשם ברצח, שוד, ביזה ואונס

טוראי טוביה מסורי

כִּי חִייו חֲלָם טוביה מסורי להיות חייל קרבי. כאשר פרצה מלחמת־ששת־הימים, נידמה היה לצבאי בן 29 ממושב גאוליתיתמן שבעמק־חפר — כי הנהיגה ניתנה לו סוף־סוף ההזדמנות להוכיח את עצמו כלוחם אמין: טוראי טוביה מסורי נקרא לשרות כילואים.

ואכן, יחידתו השתתפה בקרבות בגדה המערבית, בין גיזן לשכם. אולם המלחמה הסתיימה מהר מדי לטעמו — ומבלי שתיתכן לטוביה מסורי ההזדמנות להילחם.

אז החליט הטוראי מסורי, כי גם אם המלחמה הסתיימה עבור כולם — הוא לא יסכים שתיגמר עבורו. טוביה המשיך להילחם לבדו, כימעת חודש ימים לאחר המלחמה.

הוא כבש כפרים, ערך מצוד על אנשי אל־פזח, ערך חיפושים ומעצרים, גילה מצבורי־נשק — וכל זה לא רק בעצמו אלא גם ביוזמתו הפרטית.

במשך חודש תמים מייד לאחר המלחמה, היו משוכנעים ערבים רבים באיזור שכם, כי הטוראי טוביה מסורי הוא מושל הגדה בכבודו ובעצמו.

עד שיום אחד, בדרך מיקרה, נקטע החלום. טוביה מסורי מצא את עצמו אסור בידי המשטרה הצבאית. לא עברו ימים רבים והוא הועמד לדין בפני בית־דין צבאי, כשהוא מואשם בלא פחות מעשרים סעיפי־אשום חמורים — וביניהם פשעים כמו נסיון לרצח, אונס, שוד ומעשים מגונים.

כך הסתיים, לפני שבועות אחדים, חלומו של טוביה, הכובש הפרטי של הגדה המערבית, כאשר נידון לשתי שנות מאסר — אותן הוא מרצה עתה בכלא צבאי. הסיפור המסתתר מאחרי עלילותיו של הטוראי מסורי הוא סיפור כימעת דמיוני, המוכיח לא במעט את אגדת הסגן מקופניק, אותו אזרח גרמני שהגיע מפרבר ברלינאי, שהתחפש לקצין — ובעזרת פלוגת־חיילים אסר את ראש־העיר, כדי לשדוד את קופת־העירייה.

★ ★ ★

שעשועים עם רובה

תַּכְּכִּיךְ הַמִּלְחָמָה הַתְּחִיל להתגלות אצל טוביה מסורי עוד בגיל צעיר. הוא היה בן שמונה לערך כאשר התגורר עם משפחתו בכפר־יעבץ, בשרון המיורחית.

היה זה כפר קטן, מאוכלס בתריסר משפחות תימניות, שהיה נתון מדי פעם להתקפות ערבים, מן הכפרים הסמוכים. בבית־אביו הוסתר אז רובה אנגלי ישן — כלי־נשק בלתי ליגלי, בימי המנדט. בכל יום בו היה נותר לבדו בבית, נהג טוביה להוציא את הרובה מקוסם־מחבואו, מתחת למיזרון או מתוך הארון, ומשתעשע בו בלהיטות.

יום אחד, לחץ טוביה על ההדק: כדור ניפלט החוצה — וכל הכפר עמד על רגליו, עד שהתברר מקור־הירה.

במלחמת־העצמאות, כאשר כנופיות ערבים ירו על הכפר, היה מתפקידו של טוביה לומר תהילים יחד עם כל ילדי הכפר, שעה שהמבוגרים שכבו בעמדות. „אבל אני אהבתי לשמוע את היירות“, גילה טוביה כעבור שנים, „לכן לא הייתי אומר את התהילים, כדי שהיירות לא יפסקו“.

לאחר הקמת המדינה ניתן לאביו תת־מקלע סטן, במקום הרובה האנגלי. טוביה, שהיה אז נער בן 12, שמר את הסטן מתחת למיזרון האישי שלו. באותה תקופה נהגו מסתננים לפקוד את הכפר, מדי פעם כדי לגנוב בהמות ורכוש. טוביה קח לו מעל מיטתו חור, ומדי פעם, כשנידמה היה לו שמסתננים מגיעים לכפר, היה יורה משם צורות לתוך החשיכה — צורות שהזעיקו את כל אנשי־הכפר.

כאשר הגיעה העת עבורו להתגייס לצה״ל, היה ברור לטוביה שהוא הולך ליחידה הקרבית ביותר. הוא התנדב לצנחנים. אולם מסיבות שונות לא העבירו אותו תחילה, לחיל זה. לכן סירב למלא פקודות ביחידות שונות, לשם הוצב, עשה בעיות ונידון תכופות למחבוש.

עד שלבסוף נעטר לבקשותיו — והוא צורף לצנחנים. אולם לרוע מזלו, שוחרר טוביה מסורי מצה״ל עוד לפני שהספיק להילחם באיוז מלחמה שהיא.

★ ★ ★

החלום צץ מחדש

שֶׁמוֹנֶה שָׁנִים לאחר מכן היה נידמה כי טוביה שכח את חלום הישן. הוא עבד כסנייד, בכפר ליד כפר־הוראה. כן ניהל חיים שקטים, כאיש־עבודה לכל דבר.

ואז באה מלחמת־ששת־הימים. טוראי טוביה מסורי הולבש שוב במדים. החלום הישן התעורר וצץ מחדש.

כשהוא לבוש במדי צה״ל ומצויד בתת־מקלע עוזי, יצא הטוראי טוביה מסורי לכבוש ולמשול בגדה המערבית.

היה זה יומיים לאחר כיבוש שכם, ביום השבת, כאשר עדיין התנהלו הקרבות ברמה הסורית. יחידתו של טוביה חנתה בגדה, בשכם. חיילי היחידה קיבלו הוראה להישאר במקום התנייה.

אולם טוביה לא יכול היה להשלים עם זה. הוא נטל את העוזי שלו, יצא לרחובות שכם. ביוזמתו הפרטית, מבלי שאיש יורה לו לעשות זאת, החליט למצוא את מצבורי־ הנשק אותם מסתירים ודאי תושבי שכם.

הוא עבר ברחובות, הטיל עוצר, וקרא בערבית לתושבים להסגיר את כל הנשק המצוי ברשותם. אחרי־כך ניכנס מבית לבית, ופתח בהסברים עם הידיים. למרבית הפלא, השתכנעו כמה מהם, כי החייל הבודד שהופיע בביתם הוא כנראה אישיות צבאית מוסמכת — ותלקס אף מסרו לידיו כלי־נשק.

ואז, לאחר שכבש את שכם, החליט טוביה לכבוש גם את שאר הכפרים בסביבה. יום אחד הסתלק מיחידתו ללא רשות. הוא יצא אל השדות, עלה על דרך־הטנקים של הצבא הירדני. לאחר שהלך כתמישה קילומטר מחוץ לשכם, מצא מספר טנקים ירדניים נטושים.

הוא עלה עליהם, הוציא מתוכם את המיטמכים שהיו בהם. אולם לא חייל כטוביה יסתפק בשלל זה: על אחת הגבעות, ממול, ראה כפר ערבי. הוא החליט לצאת ולכבוש אותו.

הכפריים הערביים הסתכלו בעיניים תמהות בחייל הישן־אלי הבודד, שהגיע לכפרם. קודם לכן לא ראה איש מהם חייל ישראלי. מאחר שהכפר אינו קרוב לכביש, פסחו עליו כוחות־צה״ל, שניכנסו לגדה המערבית. עתה, לאחר

קזבלו

וקזבלוקה

ביום החמישי, בשעה עשר ושלשים ושתיים דקות, נעצרה התזמורת שעל גבי התקליט בדיסקוס פרדריקה האורחיס הפנו את ראשם לפתח, ובפתח עמד יחורם גאון. לא תאמינו, אבל הוא לא היה שם לבד. הוא היה עם בחורה. אשה, נקבה, אם אתם לא מבינים על מה מדובר, כן, זה היה יחורם גאון ולא אחר.

הבחורה שהיתה איתו נשאה על כתפיה ראש בלונדי מבהיק, ושמה שחורה מקר שטת בפרחים בצבעים שונים. ויהורם, לא רק שהוא הופיע עם בחורה — ולא סתם בחורה אלא בחורה מסוימת — הוא גם רקד איתה. כן, רקד כמו רגליו. והוא גם חיבק אותה ונישק אותה, ואפילו חזר איתה הביתה.

מאז שיהורם גאון הפך יהורם גאון, לא ראו אותו עם אשה. לכל המופעים והמסרי בות הוא היה בא לבד והולך לבד. הוא אומנם ניהל רומאן עם ספיר אנג'לי, אבל הם ניראו יחד רק מאחורי הקלעים, ובמקומות מוצנעים מהסוג הזה.

את הבחורה בהא הידיעה הוא הכיר בדיסקוס של פרדריקה, שלושה שבועות לפני הופעת הבכורה שלו איתה. היא היתה לא אחרת מאשר מיוזעטו סריטה אבר'ה זיל, גיבורת הפרשה של עמי סולד-סריטה, שנגמרה בגירושו סנסאציוניים, ובכידודות זוהרת — אליה הוכנסה גיבורת הפרשה.

לאחר גירושה גילתה סריטה שהעולם התאכזר אליה, שהגברים הישראליים לא בי-

הודעה לכל המזדנבות:

המיליונרים באו!

את כל המספרים הללו, יושביראש מועצת המנהלים במפעל לייצור מוצרי תאורה.

אחריו, אברכים אחד אחד: מורין גוימן, מחזור של תשעים מיליון; ג'ז קנפור, מחזור של עשרה מיליון דולאר בלבד, אבל לעומת זאת הוא רץ כל יום חמישה קילומטרים, משחק טניס, נשוי והוא אוהב חתיכות צעירות. הוא התחיל את חייו בגיל עשרים ושמונה, עם שלושים וחמישה מיליון דולאר. היום יש לו כנראה קצת יותר.

היחיד שאינו מבטיח במיוחד, אבל לעומת זאת הוא בטוח במיוחד, הוא הקנאדי אואן סננבויים. הוא לא מבטיח, משום שיש לו רק עשרה מיליון, לעומת כל מיליוני המיליונים של האחרים. אבל הוא בטוח, משום שהוא בא לישראל במיוחד בסמרה להתחתן. מלאו לו שלושים ושתיים, והוא היה עד היום פלייבוי שובב. הוא מתכוון לצאת מכאן במצב אחר. הוא יגור במלון סיינט ג'ורג' בירושלים המזרחית, והוא מקהה שתימצא לו שם בחורה יהודיה, צנועה וטובה — לא כמו אלו שהכיר עד היום. או תענינה לכן ברשימה, לאטילאט, בלי חיפזון. אפשר למצוא את כולם בקינגדיוויז בירושלים, ובאכדיה, דן ושרותן, בתל-אביב.

המיליונרים הגיעו. המיליונרים הגיעו. מכל קצות העולם הם באו לחפיה הכלכלית בישראל, ואיתם צ'קים שמנים, סגרים שמנים, ולרוע המזל, ברוב המיקרים, גם נשים שמנות.

אז בואנה נבדוק מה יש שם בשבילנו. לורד ג'ון ז'ון, נא לא לזלזל בתואר. בן שבעים ותשע, נא לא לזלזל בגיל. הוא אלמן, בעל אופי טוב, ועיקר תכונותיו — הרבה מיליארדים ה' עומדים לרשותו, והחנות מארכס אנד ספנסר, שהיא כולה שלו. אייזיק וולפסון. עשיר, אבל דתי, ונוסף על זה גם נשוי.

בואו, לא נתעכב עליו יותר מדי. אדמונד דה-רוטשייד. לא זקוק להצגה. נשוי, אבל כי ידוע, לא מזלזל בנשים צעירות. אלא שעכשיו הוא באבל לאחר סטירת אמו. הבא בתור.

משהו מיוחד. אהרון גלמן. עדיין לא הגיע לגיל הארבעים וכבר הוא סגורשיא של רשת חברות למחשבים, ציוד וניסוי, ייצוא גייר, אינסטלציה חשמלית, ייצור מכונות ועוד. מחזור של שלושה מאות תשעים אלף לירות לשבוע. מומלץ. יחד איתו הגיע ליאונרד ברגר, בן שלושים וחמש, עם שלושים וחמישה מיליון לירות לשנה, או ההיפך, קשה לזכור

הורה-הורה עבודה

„זה קרה“ בישרה ליהי עפרון לכל ידידיה בהזמנות מקושטות, מעשה ידיה. „אני בת תשע-עשרה. אני מזמינה אותך ליום הולדת. נא להציג את ההזמנה בכני“ סה.

זה נועד להיות אחד המאורעות הגדולים של השנה. ליהי הבטיחה שכל הווילדה הי ענקית של הוריה במלאכס תוקדש למאורע

ליהי לומדת היום באוניברסיטה, ולכן כל האוניברסיטה חיכתה לחגיגה הגדולה. היא היתה בעבר חברתו של יורם לוקוב, ולכן גם בחוגי הבוהמה חיכו למסיבה. אביה, בעל הווילדה המפוארת בפתח-תקוה,

איך השיגה את הגבר שלה

בביקור האחרון שלה בארץ, קשרה הלן שפירא, נערת-הפלא האנגלית, קשרים רומאנטיים עם העיתונאי אורי אלונגי, כשהיא תגיע, ביום-ההצמאות, ארצה בי שנית, לא תהיה שום רומאנטיקה סביב בה. ראשית — משום שמזמן היא חדלה להיות דמות רומאנטית. ההצלחה הי מסחררת שלה נגמרה לפני שנתיים. מי זמרת פופולארית, הצועדת בראש מיצעי הפיוזמונים, היא הפכה לזמרת רגילה, הנאבקת על מקומה.

שנית — משום שתודי-כדי היאבקות היא הופיעה במחזמר הנקרא „איך השגתי את הגבר שלי“, ובמחזמר זה היא מצאה את הגבר שלה, מפיק ה' הצגה. היא התחתנה איתו. וכאשר הלן דאנקו-שפירא תגיע ארצה, הוא יילווח אליה בכל אשר תלך.

ליהי עפרון

הזה. היא הבטיחה שיהיה בשר בשפע, שתייה כדת. עובדי המפעל של אבא שלה יציגו את האורחים בכניסה, ומלצרים מנוסים ידאגו לכל הצרכים.

הבן האובד

בנה של גאולה נוי, שיוולד בעוד שישה חודשים, ישא את השם זינגר, כתוספת לשמו הפרטי, והוא יקבל כירושה את הדירה המהודרת של אביו, שתייה, עם כל הדברים היפים שבחובה, כמאה אלף לירות.

בני משפחתו של יוסקה זינגר מרגוזים עד מוות. הם טוענים שהילד אינו ילדו של זינגר, משום שגאולה לא חיתה איתו כלל בחודשים האחרונים, ועל כן אין הוא זכאי לדירה של הבעל.

יהיה מי שיהיה בנה של גאולה, יש רבים המתנדבים להיות אביו. כשהיא הגיעה לגרמניה, צילצל אליה בעלה לשעבר, סמי מורלד, וביקש להיפגש איתה. ידידו מזה שנים, יורם הרלאל, היה יחד עימו, ושאל אותה אם גם הוא יוכל לבוא. היא הזמינה את שניהם.

ההצעה שהציע לה סמי, כשנפגש איתה, היתה לשאת אותה לאשה, ולתת לבנה את שמו. גאולה סירבה. „הדבר המכוער ביותר“, היא אומרת, „זה להדליק אהבה שנגמרה“.

היא חזרה ארצה ביום הרביעי, ליום-השלושים למות בעלה, ואישיות ידועה, שעבדה בפיר סום עם בעלה, הגיע לה את אותה ההצעה. המציע הוסיף שהוא גם מוכן להתגרש מאשתו ולעזוב את בתו לשם כך.

גאולה לא קיבלה את כל ההצעות, ובעוד חודשיים, לאחר שייגמרו ימי אבלו של בעלה, היא מתכוונת להתחתן עם ידידה החדש ציגלד, עימו נסעה לגרמניה, ועימו חזרה ארצה.

הוא בעל חברת עולמית לברזלי אלומיניום ודודי-שמש, ולכן כל עובדי חברת עולמית חיכו לאירוע.

המסיבה הגיעה ביום הששי האחרון. קר' דס כל, התברר שאין שום עובדי אלומיניום המכריזים על הקרואים. אחר-כך התברר שבמקום תזמורת יש סימפוניקורד, והווילדה היתה אומנם גדולה, אבל מלאה הורים והורי-הורים.

האוניברסיטה לא הסתדרה עם הבוהמה, והבוהמה לא הסתדרה עם חברת עולמית. ליהי, בחצאית ארוכה וחולצה לבנה, היתה קצת מאוכזבת, משום שהמתנה היחידה שקיבלה מכל הידידים הרבים שבאו, היה מצית בצורת רימון, שניתן לה עלידי ידי יסן בשם זאב פינקס.

היחידים שהיו שמחים ועלולים היו ה' אבא והאמא, וכשבשתיים-עשרה בלילה הם התחילו לרקוד הורה, התפזרה המסיבה.

מ"רבלון"

ד"סבריינה"

עליוה שדה, מלכת-היופי של ישראל, הגיעה ביום החמישי לארץ והיא מודיעה שהיא מתחתנת. אבל לא — כפי שאפשר היה לחשוב לפי ידיעות מוקדמות — עם אחד מבעלי רבלון. לא, היא עזבה את רבלון מוסר, ועברה לסבריינה.

וכיוון שהיא עברה מרבלון לסבריינה, היא מתחתנת עם סבריינה, ולא עם רבלון. בעלה, ברוך דויט, הוא בנה היחיד של מנהלת סבריינה. ונוסף לזה, יש לו בית-חרושת לדבריי-רפואה.

הוא לא יפה, מודה עליזה, הוא נמוך, עם משקפיים, הוא נראה כמו פרד פוסר, והוא גם לא יודע לרקוד, ואוהב מוסיקה של כינור רות. אבל למרות כל זה הוא נחמד.

החתונה תיערך בי' חודש הבא, בארץ. והאמא של החתן, שהיא אשה ציונית מסורה, והיתה אפילו סג' נית נשיאת ויצו בארצות-הברית, העלתה את חרעיון לקיים את הסקס בהר-הצופים.

שדה

יהורם גאון

סריטה

סדר, והגברים העולמיים הם גם כן לא הכי. היא היתה מיואשת מהחיים, והיאוש הזה הביא באופן תת-הכרתי להתרסקות מכונת הטימקה שהשאירו לה הוריה כש-נסעו לחוץ-לארץ.

היא הגורל הרע לא נזח אותה גם לאחר מכן, ונעצר רק לאחר שהיא התגלגלה יום אחד באמבטיה, כימטט שברת את ראשה, ויצאה משם עם ארבע צלעות מרוסקות. היא שככה חודש תמים בגבס, ואז, כדי לפצות אותה, החלו האלים לחייך אליה. סריטה הכירה את יהורם גאון, ומאז הם לא עזבו איש את רעותו. היא בת שלושים ואחת, והוא בן עשרים ותשע. היא באה מקובלנקה והוא היה, במשך חמש שנים חמישים הצגות — קובלן. היא עברה הרבה קשיים בחייה, והוא לא סתות. בקיצור, אהבה גדולה.

„בשבילי הוא לא שחקן“, היא אומרת עליו, „לא גבר מבוקש, בשבילי הוא לא מקולקל כמו כולם. הוא ילד טוב וגם גבר.“

עירית שילה גולה לפני עשרים ושלוש שנים בגבעתיים של האיחוד לאב ממנהלי בית-החרושת לשימורים גת. מאז עברו עליה הרבה מאורעות, היא טיפסה מעלה מעלה, עד שהגיעה להיות בת טובים עירונית, בורגנית, בתו של ארכיאולוג בסרס להט במיט.

איך היא עשתה את זה? לפי הסדר. בהיותה ילדה טיילה עם אביה בחוף-לארץ בכל מיני שליחויות של הקיבוץ. כשהיא חזרה ארצה, בתור ילדה גדולה, היא באה לקיבוץ, הסתכלה עליו, החליטה לעזוב אותו. "לא מצאתי את עצמי שם", היא אומרת. היא עברה העירה, בלי הרבה יומרות ובלי הרבה תוכניות, התחילה לצייר להנאתה, משום שהיא מוכשרת בשטח הזה,

עירית שילה
גילה, גילו

ויום אחד משהו ראה את ציוריה, התפעל מהם, והציע לה לצייר תפאורות ללהקה הדרמטית של עיריית תל-אביב. **הראשית חלתה.** היא ציירה. הכל היה בסדר עד ערב הבכורה, בערב הבכורה חלתה פתאום השחקנית הראשית. פנו לעירית בקריאות אסי-אראס, עירית נעתרה לקריאות וניכנסה לאחר מספר חזרות לתפקיד. היא הופיעה בהופעת הבכורה, המשיכה בשאר ההצגות, ויום אחד נגש אליה במאי ידוע, שראה אותה בהופעה, אמר לה שהיא מוכרחה ללמוד מישחק, משום שיש לה עתיד בתיאטרון. עירית שמעה בקולו. נרשמה לבית-הספר הוראמטי ברמת-גן, למדה שלוש שנים מישחק, והופיעה בסוף שלוש השנים בהצגת המחזור. **מים לוחטים.** משהו ראה אותה שם, המליץ עליה לתיאטרון האוהל והיא עברה מביית-הספר ישר לקמפן של מוליק. ומכאן הדרך לקולנוע כבר היתה קצרה. במאי להט במיט יעקב המאירי, הלך לראות את ההצגה, ראה את עירית והחליט לתת לה את התפקיד הראשי בסרטו. היא ממלאת תפקיד של נערה, בת טובים, המתאהבת בדיוג פשוט, המאוהב מצידו בכינרת ואינו יודע במי לבחור. מי יראה אותה שם, ולכן היא תגיע משם? לאלוהים סתרונות!

סרטים

חיוכים

פוצחיקופות מספר אחד (בני-הודיה, תל-אביב; צרפת) לואי דה-פינס משעשע כרגיל, בקומדיה על שני שוודים שאינם מצליחים להסתגל לקופות ולבאנקים המודרניים, ויחד עם לוליטה קטנה (דני סבאל), (המשך בעמוד 28)

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

זכה במשאל העם 1967
כסכין הגלוח המוכחר

הנאתך כפולה ומכופלת כי הדיספנסר
משמש לך כמחזיק מפתחות אותו אתה
מקבל **חינם!**

עכשיו דיספנסר של 7 סכיני גלוח (6+1 חינם)

על כל פנים **אדיסון** יותר נעים

משה מדליה

יעוץ בעיצוב פנים

תל-אביב
טל. 444281

ביצוע כל עבודות

- * צבע
- * סיד
- * פלסטיק
- * טפטים
- * שיפוץ כללי

חליפות הריון

תא שדר מסדיק 19
62.25.19.12

ת'אטרון דורות

מציג: קהילה ישראלית

בנות וצנתנים

40,000 איש נהנו עד כה מההצגה

יום ג' 9.4 תל-אביב מפעלה-פיס יום ד' 10.4 אשדוד "דגון" יום ה' 11.4 ראש-צ "תפארת" מוצ"ח 13.4 ירושלים, בניני ה' אומה (האולם הקטן) שעה 8.30	יום ד' 3.4 "אורלי", לוד יום ה' 4.4 תל-אביב, "אהל-שם" יום ו' 5.4 קרית-ים "גנין" מוצ"ש 6.4 רמת-גן "קסם" 2 הצגות 7.00-9.15 יום ב' 8.4 תל-חנן "קול"
--	---

מוסדות המעוניינים בהצגה יפנו:
"עתיד", תל-אביב, רחוב הגליל 5, טלפון 31688

צריכה היתה להגיע ארצה. היא יצאה לנמל התעופה אורלי עם מלווה של חברת גומנוס. המזודות שלה הושמו במסוט, השעה היתה שתיים עשרה, ופתאום הגיעו החדשות מירשאל. פראנס סואר יצא בכותרת גדולה: "המלחמה בישראל פרצה מחדש!"

לא הועילו לנטאלי כל הסענות והמענות שלה. המלחמה החזיר את מזודותיה ואותה לבית הוריה, שקיבלו אותה בהתפרצות אושר, כאילו חזרה זה עתה משדה הקטל.

השנה היא גומרת את בית הספר התיכון, והוריה כבר הסכימו לשלוח אותה לשחק בישראל בסרטו של גובי, במיקרה שלא תפרוץ כאן עוד מלחמה.

במאים

הזמנה

לבמאים

ביום השנה לגשואי משפחת גולן, שקוע הבעל במשרדו, והאשה מטלפנת לשם בכעס רב: "מנחם" היא צועקת לטלפון, "אתה לא יכול לעשות דבר כזה! זה יום החתונה שלנו!"

מנחם שקוע בתוך מפתח ענק של המושבים בקולנוע הוד, כשעל ראשו מצד אחד המנהל האדמיניסטרטיבי, מצד שני מנהל

נטאלי נל (שמאל)

בישראל יש מלחמה, המזודות הוחזרו

יחסייה ציבור, וביניהם ארבע פקידות. הם מחלקים הזמנות לבכורה של טוביה ושבע בנותיו.

העבודה קשה ומפרכת. את מנהל הבנק אתה מוכרח להזמין, הסביר לו המנהל האדמיניסטרטיבי. "איפה אני אשים אותו?" גולן מעיין במפה. מוצאים לו מקום באולם.

"גם את הבמאי הזה איראפשר לא להזמין", אומר לו מנהל יחסייה ציבור. "הוא עשה סרט מחורבן", מעיר גולן. מוצאים לו מקום באחת השורות האחרונות.

"גם את זה מוכרחים להזמין", דוחף מנהל יחסייה ציבור עוד שם. "גם עשה סרט מחורבן". מושיבים אותו ליד הבמאי הראשון. "יהיה להם על מה לשוחח", מעיר גולן.

זקנות ועורכים. האחריה מתוחה. צריך להזמין את כל המפקים, כל מיני חברי ועדות ציבוריות, אנשים חשובים, ועשירים. ומיספר המקומות מוגבל, וגולן אובד עצות.

"הנה השחקנית הזקנה הזאת, אם תושיב אותה באולם ואת החברה שלה ביציע, יהיה לה סוף שחור", מעיר את חשומת ליבו איש יחסייה ציבור.

"את זה להזמין? שואל גולן. לא, הוא בבית הסוהר, אומרים לו. הרוחנו כרטיס. את אייבי נתן איראפשר להזמין. אז מוכי רחים גם את חצקל.

"ההוא חולה לב. תיזהר! אל תושיב על-ידו את חולה הלב השני! תרחיק אותם לשני הקצוות של האולם."

המקומות הולכים וניגמרים. גולן מצלצל ביאוש להירשברג. כדי לשאול אותו אולי אפשר לחתור על מישהו מאנשי משרד המסחר והתעשייה.

בלילה העבודה ניגמרת. גולן מצלצל (המשך בעמוד 30)

(המשך מעמוד 27)
השולטת בהם בערמוניות רבה, מנסים לשדוד בית פרטי וכליבו גדול, ונכשלים בצורה די מגוחכת. הסרט אולי לא מעורר צחוק רב, אבל הוא מעורר הרבה חיובים.

האפנינג

המאורע

(אופיר, תל-אביב, ארצות הברית) חבורה של צעירים מרדניים וחסידי דאגה מתעוררת, לאחר ליל-אורגיה מעורפל, אל השיעמו של היום החדש.

אלא שביום החדש קורה להן משהו מיוחד. הם נכנסים בסעות לחתוליתו של מיליונר-גאנגסטר, המיליונר חושב שהם מתכוונים לחטוף אותו והולך אחריהם.

הם נכנסים למישחק, דורשים בעדו כופר נפש, ולאחר שכל הקרובים לו, כולל אשתו ואמו, מסרבים לשלם את הסכום כדי לקבל אותו בחזרה, לוקח המיליונר-הגאנגסטר בעצמו את המישחק לידי, וסוחט את סכומי הכופר מיד ידידיו בהפחדות ובאידי מים.

הסרט בא להוקיע את השקרים והמוסכמות של חברת המבוגרים ולנפץ מצד שני את האגדה של הדור הצעיר, החופשי, המורד במוסכמות. הדור הצעיר של הסרט אומנם מורד במוסכמות, אבל בתנאי שיש אבא, המשלם לילד קיצבה חודשית, כדי שילד יוכל למרוו בשקט, בלי דאגות, והנוער הזה בעצם למה הוא שואף? הוא שואף להגיע לאן שהגיעו המבוגרים, לעמדה ולכסף.

הסיגנון, כפי ששם הסרט מראה, הוא סיגנון של האפנינג. קשה להבדיל ולמצוא מתי המישחק של הנערים חול להיות

היאטרון "כימות" מציג: גבעת ספון ריבר

הבמה שרה ומחוללת.
ערב של נעורים.
הישג בימתי מרשים.
ידיעות אחרונות: הצגה טובת-טעם. הצגה מרתקת.

סרטי "נח"
גאים להציג
יצירת הפאר של
הקולנוע הישראלי

הסרט שנבחר
לייצג את ישראל
בפסטיבל "קאן"

שמואל רודנסקי
בסרטו של
מנחם גולן

טוביה ו-7 בנותיו

הצגות בכורה עולמיות ממוצ"ש, 6.4.68 בעת ובעונה אחת
הצגת בכורה עולמית בחסותו האדיבה של שר המסחר והתעשייה מר **זאב שרף**, תתקיים ביום חמישי, 4.4.68, באולם קולנוע "הוד", תל-אביב, בשעה 10.00 בערב.

"הוד", תל-אביב	"עצמון", חיפה	"חן", ירושלים	"הדר", גבעתיים
-------------------	------------------	------------------	-------------------

סדרי מכירת כרטיסים

תדאיכוב: במשרדים: "לאן" פסו' דיונגוף; "רוקוקו", דיונגוף 93, ובכל יתר המשרדים בעיר בשעות הרגילות. בקופת קולנוע "הוד" משעה 15.30 אחה"צ.
חיפה: בקופת "מכבי"; "גרבר" על הכרמל ובקופת קולנוע "עצמון" בכל יום משעה 15.00 אחה"צ.
ירושלים: משרד "לאן הערב" רח' שמאי 8 ובקופת קולנוע "חן" בכל יום משעה 15.00 אחה"צ.
רמתגן-גבעתיים: במשרדים "גבע", "פז".

סינמסקופ בצבעים

טם:
אילי גורליצקי
תקוה חור
יהודית סולה
נינט דינר
אביטל כז
בטי סגל
פיטר ואן אייק
רוברט הופמן

תסריט: חיים חפר
מנחם גולן
מוסיקה: דובי זלצר
צלם: נסים ליאון
צייד: קולי סנדר

קולנוע

(המשך מעמוד 28)

לאשתו ומבשר לה: "רחל, את יודעת איפה אנחנו יושבים בבכורה? על המדרגות. תכני כרים."

תדרוך

פעולה

בוני וקלייד (מוג'רבי, תל-אביב) בהתחלה גונבים שני השודדים של שנות ה-30 מתוך געשוע. הם משחקים בשוטרים וגנבים ונהנים. המישחק הזה מאפשר להם להתבטא ולבטא את תסביניהם. אבל מיום שקלייד רוצח אדם שניסה לתפוסו, כך סתם, בלי לחשוב, בלי לרצות, מתוך מישחק, הם מתחילים לברוח, מהמשטרה, מהעונש, וירי רים בלי רועלב ובלי כוונה בכל מה ומי שנסה לעצב בעדם. מרגע זה הופך הסרט

מנחם גולן בהסרטה "טוביה" שני חולי לב

לסרט אלימות אכזרי, אך מיד חוזר להיות פארסה מלאת-הומור, ושוב אגדה רכה ועדינה על שני ילדים תמימים, מגוחכים קצת, אך אנושיים כל-כך. המנסים לברוח מהשיעמום והבינוניות לזוהר של חיים מלאי סכנות. זהו סרט מזהיר ומרתק הנותן בין השאר תיאור של בני אמריקה, ומאפשר לכל בני-האדם לחלום במשך שעותיים על חופש מוחלט. הסר-אחריות וחסר-דאגה.

אמנות

לפי המודעה המצויינת של חיים סלד, לפי השם ז'אן לוק גודאר, ולפי הביקורת, אפשר לראות שלחיות את חיי (מקסיס, תל-אביב) הוא סרט מעניין, שדאי לא להחמיצו. רצוי מאוד לא להחמיץ גם את הסרגיה היחידה האדירה והאכזרית של ספוקלס, **אדיפוס המלך** (פאריס, תל-אביב) המובאת בביצוע מודרני, בלבוש קולנועי בינוני. **אשה בחולות**, סיפור על אשה פרימיטיבית בודדה, הצדה גבר צעיר על-מנת שיעזור לה להיאבק, מאבק הסרט-עם, בחולות המאיימים להשמידה, עבר לקולנוע ומת-אביב, ו**התאונה**, סרט נפלא על חיו של מרצה מתבגר באוניברסיטה אנגלית, הגיע לחיפה (קולנוע זיו). **בלמות במדריך** מתוארת ספרד בצורה אמיתית מזעזעת, מעוררת צמרמורת. זהו סרט דוקומנטרי מעולה. יוצרי סרטים כאלה בישראל יכולים ללמוד ממנו, והקהל חייב לא להחמיצו.

הומור

סקנרד כמשפחה (עצמון, חיפה), **אילוף הסוררת** (פאר, חיפה), **אנו ילדי חפלא** (תמר, חיפה; ארנון, ירושלים).

הישג נוסף של טמפו

אגורות

~~20~~

אגורות

10

עם הפעלת תשלובת מפעלינו לזכוכית ולמשקאות קלים בירוחם, החלטנו לשתף את לקוחותינו בהישגנו זה ולהפחית את מחירו של הבקבוק המשפחתי הריק ל-10 אגורות במקום 20 אגורות. כל הבקבוקים הישנים יפדו במחיר הקודם של 20 אגורות. פרטים בחנויות ובסופרמרקטים ברחבי הארץ.

פרסום מאוחר

טמפו * מייעמי * פטל * טמפויקולה * אורנג'ינה

סינרמה

גאה להציג לתושבי תל-אביב והסביבה

הסרט הממלכתי הראשון

ששת הימים

הסיפור המקיף על מלחמת ששת הימים בהשתתפות מפקדי האסרנה ביבשה, בים ובאוויר הופק ע"י רשות הסרטים במשרד ראש הממשלה ודובר צה"ל

בשעות: 9.30, 7.00, 4.30
תרגום אנגלי וצרפתי בגוף הסרט

במחירים: 3.60 2.85 2.35 1.75 ל"י

אכתקדיוס ארותי

הגרעון הכספי לא מוצא השבוע פיתרון. בכ"ל, יהיה זה שבוע איטי, חסר-קצב, וקצת משעמם. זה לטובה: נצל אותו לאגירת כוח לקראת הבאות מאחר ו' החודש ידרוש את כל כושר הניתוח האינטלקטואלי של טאלי שלן, בתוספת ל' מידה לא מבוססת של אומץ לב. עד כמה ש' תוכל, התרחק מאלימות והתרכז בצד העיוני של החיים. בתחילתו: אה! בה גדולה — ומכאבה — תתחיל בסוף שבוע זה להאיר את דרכך. זהו תחילת האושר.

★ ★ ★

היזהר מיום א' ויב'! אחרת תפסיד את אגורתך האחרונה. לאחר שפתרת את הבעיות, בימים אלה, אתה יכול להתייחס לחיים במרץ-נעורים מחודש: זינוק דינאמי יבטיח לך את הצלחת כל פועלך, בייחוד ב' יום ג' של השבוע ה' בא. בימי ו' ושבת אתה תגשו שורה של אהבה מעניינת, אם כי לא שנים לגבי הדברים המהותיים בהם אתה עוסק. בת-מאוננים: לבשי ירוק כהה או חום.

ההירדת הטבעית, הכרונה בחוסר-ביטחון משוע, תוריד אותך שאלה, אם לא תדעי לרסן את שני' הם ולהוסיף להם מי' דה אמיצה של חוש-הומור, שהוא אחת מתכונותיו היפות ב' יתור, זה לא שהוא לא רוצה אותך: זה שהוא בטוח שאת לא רוצה אותו. אז — קדימה! גלי לו את האמת. כוח-ההרעקה של מתנגד חזק עשוי לבלוס את חתי-קדמותך. היזהר מתרופות לא-מוכרות.

★ ★ ★

שמך הטוב טוב מאוד: על כן אל חשש! אתה יכול לעשות דברים שנראים לך, אולי, רעניים מדי. בתקש' תים: השמלה הצבעונית היא, השבוע, דהקאזו שתבטיח את הצלחתך ב' רבים. אלה הרגשים ל' אלרגיות ולמחלות-עור, מוטב שלא יצאו הש' בוע למרחקים. אלו ה' עומדות להינשא — מ' טב להן לדחות ואל ה' תוכנית לזמן-מה. ואל-קן הצעיר יותר — לזמן בלתי-מוגבל. כי עוד העתיד גדול, והוא די ורוד, למעשה.

★ ★ ★

המאבק הראשון החדש מתגלה לך בכל כיעורו — ואת תחיי דווקא ה' מפסידה. אבל אל יאוש. זו לא טראגדיה, כי אנשים רבים, בבית, ב' מקוים-העסקים או במח' נהגות, הטובה ב' יותר תתגלה, פעם נ' ספת, כמקור אמיני של עזרה. בני-גדי: עיסקה רצינית עשויה להת' בשל אם לא תדעו לוותר בלב שלם ולשתף אחרים ברווחים. לבשו משהו בצבע תכלת והיזהרו מצננת. דווקא בתקופה זו: אתם עולים להפסיד בגללה הרבה יותר מכריגלי.

היזהר מאש כמו — מ' אש. זהו שבוע בו ה' שריפות במחיצתך המיי' דית עשויות להיות י' תר מסוכנות מכל דבר אחר. גם תאוות בדרך אל עיסקך או ממנו אינן מן הנמנע. בתדלי: תחשבי שהוא מכריח אותך, אך לאמיתו של דבר הוא פשוט יודע להפעיל את רצונך ה' כמנס. אך אסור לו לדעת שאת יודעת.

★ ★ ★

שינוי לטובה במצבך ה' כלכלי המסובך במיקצת. אתה תמצא ידידים ב' מקום הפחות מתקבל על הדעת. עם זאת, דע ש' הם מתייחסים אליך ב' חוסר-התשובות. היזהר, מהפכנים, ועוד יותר, כמובן, מנשים הפכ' כות. נסייתך לחולמנות ולרומאנטיקה תסבך אותך, השבוע, במריבה לא-לך. אזי, אם כבר תכניס את האף לענייני הזולת — סיים לפחות את המלאכה בכבוד.

★ ★ ★

מחזור העיסוקים הה' דש מתחיל ברגל ימין. קח עצמך בידים; הי' מנע מחולמנות-יותר י' מדיכאון חסר-תכלית — ותמצא שאתה י' צא בהדרגה מן הבוע, אף מבלי שתצטרך ל' קבל החלטות גורליות כלשהן. הפגישה אליה נכשפת, תתקיים, אך תתאכזב. לעומת זאת צפה למיפנה רומאנטי. לבש חום.

★ ★ ★

החודש מתחיל עם זינוק קדימה — אך השבוע אינו, בהכרח, חיובי ל' תוכניותיך. בייחוד יום ב': אם אתה מתכוון ל' בצע תוכניות ביום זה, מוטב שתוותר. נטיעה קצרה תסתים בסביבות אולי באסון. אל תתן לילדים לצאת לטיולים, דווקא השבוע. בת-שור: הפני את מרצן ל' שיפוצים והיזהרי מרכילות של ידידתך.

★ ★ ★

הבעיה העומדת במרכז השבוע, ב'תאומים, היא בריאותך. כל אשר תע' שה לשיפורה — ממ' י' כל אשר תעשה ה' עלול לפגוע בה — מ' סוכן מן הרגיל. גש ל' רופא, לבדיקה שיגריתית. ואל תונוי את פוליסת הביטוח בגלל הצלחתך העיסוקית והאמנותית. נכונו לך הפתעות גם במישור הפינאנסי — אך מטה-הכנסה!...

★ ★ ★

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עי' מן התמוטטות כוחו' תיך. אל תהסס ל' טול חופשה קצרה, ל' צאת לאוויר השדה, ל' חזרי לאנשים חדשים — אבל מצד שני, אל תיכנע לנטייתך הטב' עיות לחסל את ה' הווה כדי להתמסר למחר מעורפל. בת-סרטן: פגישה מיקרית — אהבה גדולה.

★ ★ ★

אחרי מסע ארוך ומסר, אתה חוזר למצב של רגיעה. השלחה תחדור, אט-אט, לתוך חיך ו' תמצא עצמך בעמדה של כוח. בתליבאות: אל תהססי להתסטר, אם ה' בוס עושה לך צרות ב' מישור האישי. זה לא כרוך בחווה-העבודה. בן אריה: יום ב' רג' לא נועדו לזינוק בתחום העיסוקי. דע לשמור על מה שכבר יש לך.

יפה ושירה

סטודנט אחד, בן 22, גר בסביבות תל-אביב ולומד בטכניון. כך שיש לו מרחבי פעולה כפול. (1/1596) רוצה אחת שתהיה יפה, אבל גם שתוכל לקרוא שירה! ואחר כך עוד אומרים שהטכניון הם חדי-צדדים!

אחות רחמניה

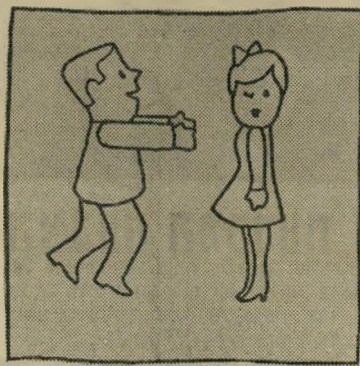
עוד מעט היא תהיה אחות-רחמניה-מוס' מכת-לגמרי, והיא מאד צעירה ונחמדה ור' צינית, וכל הדרושות שלה מבחור, זה ש' יהיה רציני ומעניין. אז תענו ברצינות ול' עניין ל- (2/1596), כי גם זה דחוף לה, מאוד אפילו.

התנועה הקיבוצית

אתן תמיד שואלות אותי עליהם — אז הנה לכן. יש להשיג: קיבוצניק בן 25. מחבב נורא טיולים. והיות והיה מפקד בשיריון, יצא לו להכיר המון מקומות ששמה בטח לא היית. ויש לו כשרונות ספרותיים, וכשרונות ל' ציור, ואם את מעוניינת באותם דברים כמו (3/1596) אז עשי כבר משהו בנדון.

איך לרדוף אחרי גברים מבלי לרדוף אחריהם בכלל

את כמובן יכולה לברר את סדר היום של הבחיל שלך, ולחצות כל יום את דרכו. אבל אל תבחתי בו. עברי לידו יום יום, ממש מולו, בהתעלמות נוראית. אל תד' אג. הוא יבחין כך מהר. אחת שמתעלמת ממנו יום-יום זה לא דבר ששוכחים. וכשהוא כבר ניגש אליך באמתלא כל-שהי אל תעני לו בצלחת-ניצחון. השפילי ראשך וחייכי בביישנות. הוא יבין את הרמז להכיר אותו! מה לעשות?

השפילי עיניים בביישנות ואל תזוזי מן המקום...

שעלי לזרז אחריך. אחת יבין שאת רצה לזרז אחריך. והעיקר — סבלנות של ברזל: שבי וחכי שיתקשר, שישלפן, שיבוא — ואל תתקשרי אליו. אמצאי את כל כוח הרצון שלך לא לרדוף אחרי אפילו אם תתפוצצי, ולרגע אחד אל תשכחי את הכלל — "גבר זה כמו כבוד: כמה שהוא יותר ירגיש שרודפים אחרי — יותר הוא ימהר לברוח!"

גברת אחת צעירה, שנקרא לה כאן א.פ., כותבת לי בכתב ענוג, שראשית היא מקווה שאני לא לוקחת כסף בעד יצירת הקשר בין הכותבים לרותי, וגם, (היא ממשיכה) היא מעוניינת להתכתב עמי: וכאן באה רשימת חמישה שמות. ובכן ראשית: אינני לוקחת כסף. הקורספונדנטיות האלה, הגם שהן עו' לות ממון לא קטן — הן תהנות העיתון לכם. העיקר שתמצאו לכם אחד את השני, ואהבו אחד את השני.

אבל גם לשם אהבה צריך להתאמץ, אסתר יקירתי. ואם את כבר בגיל שמי' עניינים אותך בחורים, את צריכה גם להיות בגיל שבו כבר יודעים שכמעט שום דבר לא נעשה מלבד.

את רוצה להתכתב עם כמה מספרים חזקים בהצלחה. שבי, כתבי לכל אחד, והתאמצי להיות מספיק מוצלחת כדי לגבור על יריבותיך. (כמעט כל מכתב מקבל הרבה תשובות.) סתם, מכתבים עם מספרים לא יישלחו לאף אחד. כתבי לכל אחד, לפי מה שאת מתר' שמת מתאורו, הכניסי למעטפה עם המספר עליה, ושגרי אלי. מעטפה אחת או עשר, לא-כפת לי. לשאר כבר אדאג אני.

המון שואלות אותי מה לעשות: "יש בן בכיתה, ואני אוהבת אותו, והוא לא מביט עלי. מה לעשות?" או, "אני נוסעת כל יום עם אותו נהג, והוא בחור נורא יפה. מה לעשות שיבחין בי?" (התשובה — כלום. שלא יסתכל עליך — אלא על הכביש.) או "על ידני גר סטודנט, וכל יום אני רואה אותו הולך לאוניברסיטה, ואני משתגעת להכיר אותו! מה לעשות?"

כמובן שאין עצה אחת — כי אחרת היה הכל פשוט מדי. אפילו חתולה צריכה להת' אמן כדי שהחתול יחזר אחריה, ואפילו צי' פורה צריכה למשוך את תשומת-לב הציפור. הצרה שאצל אנשים, בנוסף לכל, אסור לבחור לחור. אסור לה לגשת לבחור בר' חוב ולשאל אותו בקול מלא משמעות "תס' לחלימה-השעה?" או "פארלו פראנסה, בובה?" ואסור לה להזמין בחור לרקוד, ואפילו אסור לה לשרוק אחרי חתיכים! איזה עולם אכזר. ואחרי-כך עוד קוראים לזה אמנציפציה.

זה הם שפשוט גוזרים עליך לשחק את המשחק הנצחי, בעל השם הקצר "תני לו לרדוף אחריך" — ואז תתפסי את אותו.

ובכן ראשית, כללי הזהב: אל תלפני לו. אל תקני לו מתכות בטרם התחברתם. אל תשאלי אותו "אז מתי נתראה?" ואפילו אל תשאלי מישו זר אם הוא לא מוכר לך מאיזה מקום. הטיק משושפן מדי, והסיכוי הוא שכך הוא גם בעתיד לא יהיה מוכר לך מאיזה מקום.

להיפך: הסיכוי היחיד שלך הוא בפאסי-ביות — אבל מופגנת. הסתכלי בו עוד ועוד — אבל ברגע שביט בך השפילי מיד את עיניך. הוא יבין שהוא מעניין אותך. והוא יבין שעלי לגשת ולעשות את הצעד. ואם לא יעשה — מגיע לך משהו יותר טוב.

ואילו מציאות...

על ההשמנאים שמעתם? אז את התמונה הזאת מצאו ברחוב החשמלאים. זוה למרות שהמוצא אותה בכלל לא גר שם — הוא מ' פתח-תקונה!

מציא אישה מצא טוב, נאמר. אז תארו לעצמכם כמה טוב זה למצוא ארבע בבת אחת! ועוד גימנזיסטיות, ועוד על תמונה שעליה היה כתוב "לאורה".

הוועידה השנייה של תנועת העולם הזה - כו

דגל פלסטיני בשיא נאום הפתיחה שלף אורי אבנרי את הדגל הפלסטיני, הירוק לבן שחור, בעל המשולש האדום, הכריז: "נוציא דגל זה מידי אויבינו, ונשים אותו בידי הפלסטינים המוכנים לשלום. במקום רימון - לחיצת יד"

ההצבעה המכרעת נערכה על מילה אחת: "בתנאי". ברוב מכריע קיבלה הוועידה את עמדת ההנהלה, שקבעה כי ישראל תעודד את הקמת המדינה הפלסטינית "בתנאי" שזו תהיה קשורה מראש באמנה בטחונות, מדינית וכלכלית עם ישראל, בניגוד לדעה שתמכה בהקמת מדינה פלסטינית בלי כל תנאי כזה, תוך נסיגה של כוחות צה"ל מתוך השטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים.

התנועה שלא היו מגויסים - ולעתים אלה במין המגויסים שיקלו להוסיף למספר שעות - ישבו בדיונים כמעט רצופים, במשך ימים שלמים. עם סגירת מוצאי שני ראון, נעשתה השאלה בוערת: מה צריכה להיות עמדתה של התנועה כלפי מלחמה אפשרית? האם יכולה תנועה זו - המזוהה עם מאבק בלתימתפשר לשלום - האם היא יכולה לתמוך במלחמה?

איננו כת קטנה, היכולה להתחמק מן ההכרעה ולשתוק". הסביר אבנרי, "היינו חייבים לומר בפירוש: האם אנחנו תומכים במלחמה המתקרבת ובאה? ציפו לתשובה מפינו, גם בארץ וגם בחוץ-לארץ!"

תוצאות הדיונים הללו באו לידי ביטוי בנאומו של אבנרי בכנסת, כשבועיים לפני התחלת הקרבות. תמצית הנאום: אין אנו יכולים להשלים עם חיסול המדינה. הוא הוסיף: "יש גישה על-לאומית, או אנטי-לאומית, האומרת כי שלום חשוב יותר מהמדינה. כי למען השלום - מותר חיסול המדינה. לשלום כזה - אני אי-שית איני מוכן. ב-1967 האמנתי שאפשר היה למנוע את המלחמה. אבל ברגע שעימדנו בפני הברירה: קיום המדינה או מלחמה - יצאנו למלחמה."

לכן הצביע בעד כינון ממשלת הליכוד הלאומי - למרות שהודיע כי הסיעה נש-ארת באופוזיציה.

ההצבעה המכרעת

מ תקיפה נעדיים מופ, כימאי ורואה חשבון מחיפה, רקדנית, יהלומן, מסגר, עורכי-ידיו, מורה למתימטיקה מח'לאביב, מנהל קולנוע מבתיים, פועלי-בנין מאור-יהודה, סטודנטים ואקדמאים מירושלים, רו-פא מנתניה, סופר ומחנך מהקריות, חיילים המשרתים בחלקים שונים של הארץ, גנן, אחות, מהנדסים, חקלאים וסוחרים מצאו את עצמם יושבים זה ליד זה באולם קול-נוע תכלת בת'לאביב, במשך סוף-השבוע האחרון. לכולם היה מכה-משותף: הם היו צירים בהעידה השנייה של תנועת העולם הזה - כוח חדש - הגוף המדיני הצעיר בארץ.

הוועידה דנה ואישרה:

- 1 הוועידה מקבלת את ראשי הפרקים שהונחו על שולחנה.
- 2 הוועידה מגנה את התעמולה למען סיפוח ה-שטחים, המנהלת בארץ עלידי גורמים, ש-חלק מהם הוא בעל צביון פאשיסטי.
- 3 הוועידה קוראת לממשלה לפתוח מייד במיב-צעים חד-צדדיים להתחלת יישוב הפליטים.
- 4 הוועידה מתנגדת לכל התנחלות יהודית בשט-חים המוחזקים, ורואה בה מיכשול חמור בדרך להידברות עם העם הפלסטיני, ולחשכ-נת שלום במרחב.
- 5 הוועידה מביעה את דעתה שהמשך קיום ממשלת הליכוד הלאומי, שאינה מסוגלת לקבל החלטה חיובית להסדר בעיית ארץ-ישראל, פוגע באינטרסים של המדינה ובבט-חונה. המשך המצב הנוכחי של חוסר-החלטה גורם להגברת פעולות הטרור.
- 6 הוועידה קובעת כי אין פתרון צבאי לבעיית מלחמת החבלה של בני העם הפלסטיני, וכי רק פתרון מדיני, לפי תוכנית-השלום של ה-תנועה, ימנעו אסקלציה של המלחמה, העלו-לה להיות הרתי-אסון לשתי האומות גם יחד.
- 7 הוועידה מביעה התנגדות חריפה לשיטת ה-עונשים הקולקטיביים בשטחים המוחזקים,
- 8 כגון פיצוץ בתים, וכן לפעולות כגון הגליית אישים, גירוש תושבים, מעצרים מינהליים ו-שאר פעולות הסותרות נוהלים של מדינת-חוק. יחד עם זאת מביעה הוועידה הערכה לכל הגורמים שהנהיגו בשטחים המוחזקים מישטר ליברלי, כגון זרם חופשי של בני-אדם וסחרות על-פני קו שבת-ההנשק.
- 9 הוועידה מביעה התנגדות נמרצת למזימה ל-העלאת אחוז החסימה בבחירות לכנסת, ש-כוונתה להביא לחיסול אופוזיציה ממשית ב-מדינה ולמניעת התמודדות חופשית של רעיו-נות, בשעה שהמדינה עומדת על פרשת-דרכים גורלית. הוועידה קוראת לכל שוחרי הדמו-קרטיה במדינה לשתף עימה פעולה למיגור מזימה זו.
- 10 הוועידה מביעה אהדה לכל לוחמי החופש והשלום בעולם, ובכללם לסטודנטים הלוחמים לחופש באירופה המזרחית, ולנוער האמרי-קאי המתקומם כנגד מלחמת ויאט-נאם.

ותה התבקשה הוועידה לאשר את תוכנית השלום של התנועה. תוכנית זו מבוססת על העובדה היסודית, שבארץ אחת חיים שני עמים, ושניהם רואים בארץ השלי-מה - מולדת.

תנועת העולם הזה - כוח חדש רק

חדש העמידה בפני המדינה אתגר חדש: תוכנית לחיסול המלחמה

קשישים

רות ואלפרד דוידסון, מחיפה, שבלטו בין ה"צעירים" מתייעצים על אחד מסעיפי תוכנית השלום, תוך עיון בתיק שהומצא לכל ציר.

צעירים

הטביעו את חותמם על "הוועידה" כאן: שרי החו"פאית והמשורר יאיר הורביץ, שנכתב כאורח.

דיון

ער וחוסס ריתק את הצירים שעות ארוכות. בתמונה: אריה פריהאוף, אלכס מסיס ואורה כהן מתל"אביב.

ויכוח

בשעת הפסקה, במרכז המעגל: שמואל טגל, טגן ה"יר" החדש (מהגב) ומולו נראה הסטודנט דב גופר (מזר) מירושלים. הוויכוח היה נוקב וחודר.

— אלא גם אפשרי. "לפני עשר שנים נחשבנו לבוגדים או לאוטופיסטים. עוד לפני שנה היינו חבורה של יוצא־ירופן. כיום אנחנו נמצאים בעמ' דת'יונק, כשרעיונותינו קורנים לכל עבר. המוני אורחים יודעים שיש בידנו תוכנית ברורה — אולי התוכנית המעשית היחידה. הם מוכנים לשמוע, הם רוצים להאזין." לצירים הוגשו לא רק מלים. בשיא נאור מו, נטל אבנרי חבילה קטנה, הוציא מתוכה דגל ירוק־לבן־שחור, עם כשולש אדום — דגל פלסטיני.

"מה עומד מולנו — מספר חבלנים? אנחנו יכולים לחבלנים. רימונים, מוקשים אנחנו יכולים לנשק קטלני יותר. "מה שעומד מולנו אינו נשק, כי אם רעיון: פלסטיני. חיללי צה"ל שנכנסו לכראמה מצאו מחנות והשמירו אותם. ראו חבלנים ולכדו או הרגו אותם. הם גם מצאו משהו אחר, שמעטים מאיתנו ראו אותו עד כה: דגל פלסטיני. וזהו הנשק המסוכן ביותר. אנו, שלפני קום המדינה כה חלמנו על דגל ועל מדינה, יכולים להבין את כוחו של נשק זה. "אנו אומרים: נוציא דגל זה מידי אויבנו, וניתן אותו בידי ידידים מבני העם הפלסטיני. בל יתנוסף על מחנות המתנכלים לדגלנו — אלא יתנוסף לצד דגלנו. היום מסמל דגל פלסטיני את רימון־היד, מחר הוא יסמל את לחימה־היד."

★ ★ ★

תוכנית הפרדציה, בת עשרת הסעיפים (ראה מיסגרת), היתה ידועה לחברי התנועה עוד לפני שהוגשה לאישורה הישמי של הוועידה. רוב ההסתייגויות לתוכנית המוצעת, שהוגשו מראש על־ידי הצירים, נגעו לענייני נוסח. אולם בשתי נקודות־יסוד התנגשו שתי גישות: בשאלת הגבולות (סעיף 5) ובשאלת המדינה הפלסטינית (סעיף 4). לגבי הגבולות הוגשה הסתייגות האומרת: "למדינת־ישראל יתווסף איזור לטרון וירחב פרוורדיר ירושלים. יצורפו אליה רמת הגולן ומחצית חציהאי סיני, ואילו למדינת פלסטיני יעבור המשולש הקטן ומחצית השנייה של חציהאי סיני."

ברוב של 42 נגד 16 נדחתה ההסתייגות. מוקדה־התנגשות השני היה מהותי עוד יותר. מצד אחד עמדה ההצעה, לעודד הקמת מדינה פלסטינית בתנאי שמדינה זו תהיה קשורה, מיד עם הקמתה, באמנה בסטטוט, מדינית וכלכלית עם ישראל. כנגדה הוגשו שבע הסתייגויות. בחלקן התייחסו לתיקוני נוסח. השאר היו הסתייגויות מהותיות, התייחסו למילה "בתנאי", כמו זו של דויד ארנפלד, אשר הציע: במקום "בתנאי שמדינה זו תהיה קשורה עם הקמתה באמנה בסטטוט, מדינית וכלכלית עם ישראל", נוסחה האומרת: "מדינת ישראל תעודד את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה, ותעשה כל מה שביכולתה כדי שמדינה זו תהיה קשורה וכו'."

בנמקו את הסתייגותו, הסביר דויד ארנפלד מרוע יש לתמוך בנסיגת צה"ל והקמת מדינה פלסטינית מבלי להתנות זאת מראש בהקמת פרדציה. "כאשר מכתבים למדינה את תנאי קיומה בענייני בטחון, כלכלה ו"שטחים חיוניים אחרים — פירוש הדבר ש"מקיים ממשלת־בובות! ממשלה כזו לא תיצג את רצונו החופשי של העם הפלסטיני, והוא לא יפסיק את מלחמתו." כאשר הגיעה שעת־ההצבעה, התקבלה ההצעה הקובעת כי הסכם הפרדציה יהיה תנאי הכרחי להקמת מדינה פלסטינית. החעי' דה גם קיבלה תוספת, שהוצעה על־ידי אלכס מסיס וזכתה להסכמת מגישי ההצעה המקורית. תוספת זו (ראה מיסגרת) קרי בעת, כי תנאי ראשון למימוש הפרדציה הוא כינון ממשלה ישראלית על־יסוד תוכנית־שלום גלויה ומוצהרת. בזאת, למעשה, הוכרעה הנקודה המדינית העיקרית ברוח הצעתה של הנהלת התנועה.

★ ★ ★

החלק השני של הדיון המדיני היה מוקדש לבעיות הפנימיות של המדינה, ובו ניתנה ההודמנות לצירים להביע את דעותיהם על נושאים כמו התנחלות בשטחים החדשים, העלאת אחוזה־החסימה, מחוליה של התנועה והנהגתה, יחסינו אל שליחות יא רינג (הצעת־החלטה של אריה פריהאוף מחיפה, שהתקבלה, אימצה את ידי יארינג להמשיך בשליחותו).

אתו הצירים הצעירים ביותר, אלכס קליין, הציע להעידה לקרוא להקמת האחוזות נוספות ברמת הגולן ובסיני, כצעד לקראת אייחזרות האזורים הללו. ואילו דויד ארנפלד (המשך בעמוד 34)

תוכנית השלום

1. ארץ־ישראל

ארץ־ישראל בשלמותה היא מולדת לשתי אומות — האומה העברית והאומה הפלסטינית.

2. שלמות הארץ

שלמות ארץ־ישראל היא צורך נפשי, מדיני, כלכלי ובטחוני לכל תושביה, והיא תיכון רק על פי הסדר בין שתי האומות המעוררות בה, אשר לכל אחת מהן זכות לעצמאות לאומית.

3. שתי מדינות

היישום הלאומי של שתי אומות ארץ־ישראל תתגלם בשתי מדינות: מדינת־ישראל ומדינת פלסטיני, שתהיינה קשורות זו בזו במיטגרת מדינית, כלכלית ובטחונות משותפת.

4. מדינה פלסטינית

מדינת־ישראל תעודד את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת־עזה, בתנאי שמדינה זו תהיה קשורה עם הקמתה באמנה בסטטוט, מדינית וכלכלית עם ישראל.

5. גבולות

הגבול הפנימי בין שתי המדינות בארץ־ישראל יתבסס על קו־הגבול מלפני ה־5 ביוני 1967. ניתן יהיה לעשות שינויים בגבול בהסכמה הדדית בין שתי המדינות.

6. ירושלים המאוחדת

ירושלים המאוחדת תהיה בירת ארץ־ישראל, נוסף על היותה בירת ישראל ובירת המדינה הפלסטינית הערבית.

7. זיקות חיצוניות

התקשרות שתי מדינות ארץ־ישראל לא תסתור את הזיקה המיוחדת של מדינת־ישראל לעולם היהודי, ואת הזיקה המיוחדת של מדינת פלסטיני לעולם הערבי.

8. עבר־הירדן

תושבי עבר־הירדן יוזמנו להצטרף לאיחוד הארצי־ישראלי, אם על־ידי הצטרפות עבר־הירדן למדינת פלסטיני, אם על־ידי הצטרפות עבר־הירדן כמדינה שלישית לאיחוד הארצי־ישראלי.

9. ריבונות

כל אחת ממדינות ארץ־ישראל תהיה ריבונית לגמרי בכל עניין שלא נכלל בפירוש באמנת האיחוד הארצי־ישראלי.

10. אמנת האיחוד

אמנת־האיחוד תכלול את העקרונות הבאים:

(א) **הסדר מדיני:** אף אחת מן המדינות לא תצטרף לברית מדינית המכוננת נגד רעותה. כל ברית של כל אחת מן המדינות עם גורם זר תהיה טעונה הסכמה הדדית מראש.

(ב) **הסדר כלכלי:** לא תהיינה שום מחיצות כלכליות, בתוך ארץ־ישראל, אלא בהסכמה הדדית.

(ג) **הסדר בטחוני:** לא תותר כניסת צבא זר לתחומי ארץ־ישראל, ותיוצרנה ערובות צבאיות ממשיות למניעת איום צבאי על ארץ־ישראל, על המדינה הפלסטינית או על מדינת־ישראל. ערובות אלו יכללו, לפי הצורך, פירוד שטחים ו/או קיום ביססים צבאיים של כל אחת משתי המדינות על אדמת רעותה, ו/או הקמת צבא של האיחוד, כפי שייקבע באמנת־האיחוד.

(ד) **חופש תנועה:** לא תהיינה שום הגבלות על חופש התנועה של אזרחי שתי המדינות בכל רחבי ארץ־ישראל.

(ה) **איסור התנחלות:** לא תותר התנחלות פלסטינית בישראל, או התנחלות ישראלית בפלסטיני, אלא בהסכמה הדדית.

(ו) **יישוב פליטים:** כל בני ארץ־ישראל, הן פליטים והן מהגרים, יוזמנו לחזור לארץ־ישראל. יישוב הפליטים יהיה על האחריות המשותפת של ישראל ופלסטיני.

(ז) **חופש עליה:** כל אחת משתי המדינות תהיה ריבונית בענייני העליה לשטחה.

(ח) **שפות רשמיות:** בפרדציה תהיינה השפות הרשמיות עברית וערבית.

(ט) **פרדציה:** אמנת־האיחוד תהיה צעד ראשון לקראת הקמת פרדציה שלמה בין שתי המדינות.

(י) **ביטול האמנה:** אמנת־האיחוד, או כל חלק ממנה, לא תהיה ניתנת לביטול באורח חד־צדדי, אלא רק בהסכמת שתי המדינות גם יחד. ביטול שירותי של האמנה על־ידי צד אחד יתיר לצד השני חופש־פעולה מלא להבטחת האינטרסים החיוניים של קיומו ובטחונו.

(יא) **השתלבות במרחב:** אחת ממטרות־היסוד של האיחוד הארצי־ישראלי תהיה להביא להשתלבות ארץ־ישראל, על שתי מדינותיה, במיטגרת מרחבית כוללת, שתהיה מושתתת על שלום צודק, תיאום מדיני, שוק כלכלי משותף והסדר בטחוני, עד כדי הקמתה של קונפדרציה מרחבית רחבה.

* הוועידה קבעה, כי תנאי ראשון למימושה של תוכנית הפרדציה הוא כינונה של ממשלה ישראלית על יסוד תוכנית־שלום גלויה ומוצהרת, התומכת בזכות העם הפלסטיני למדינה משלו והמכירה בזכות כל עמי המרחב לריבונות לאומית ומדינית.

תנאי, והנושאת בחובה סכנה לקיום המדינה. "שניהם", הכריזו, "מובילים למלחמה חד־שה."

★ ★ ★

וא הריחב את הדיבור על הצדקות: "נמאס לנו להיות צדיקים. איננו רוצים שבעוד שנה יגירו עלינו: הם צדק, בעצם. אנחנו רוצים שהצדק יהפוך לכוף פוליטי פעיל. הצדקות מציעה לנו להיות קדושים יותר, להיות ימים בעיני עצמנו, במקום להדריך המונים, להפעיל המונים, לי שכנע אותם כי השלום אינו רק יפה ורצוי

אתמול נולדה, אבל רעיון הפרדציה נולד והתגבש שנים לפני כן". המשיך אבנרי. "כאשר באים אלינו אנשי שלמות הארץ, כחורת מלחמה וכיבוש, אין לנו תסביך נחיתות כלפיהם. לחמנו למען שלימות ה" ארץ, גם כאשר הם רקדו ברחובות ושמוחו על חלוקת הארץ". לדעתו, מאיימות כיום שתי סכנות על מדינת ישראל ועל שלמות הארץ: **השוכניזם**, החותר לסיפוח, וה" נושא בחובו את זרוע הריכוז של העם השני, **הצרפנות**, החותרת לנסיגה ללא

(8 ראובן קריץ — 47 קולות; 9 צבי ידיד — 45 קולות; 10 רחל אבנרי — 44 קולות; 11 נעים גלעדי — 43 קולות; 12 ג. לוי — 40 קולות; 13 אריה פריהאוף — 30 קולות; 14 דוד ארנפלד — 28 קולות; 15 אברי רביב — 28 קולות.)

מכיון שארנפלד, כחבר ועדת הביקורת, אינו יכול להיות חבר במוסד אחר, לא יצורף למרכז, ובמקומו ייבחר מספר 16, קורט לוי, שזכה ב-24 קולות.

כאשר נעלה החלטה, היתה לתנועה תוכנית פעולה דינמית ומעשית, ומוסדות שיש קדו על קידום הגשמתה של תוכנית זו.

בחירת היו"ר וסגנו עצמה עוררה מחלוקת חריפה, שבגללה נמנעו 19 צירים, תוך הבטת אמון בבחירת אבנרי-סגל עצמם. כי הסעיף הנדון בתקנון טעון דיון מחודש.

43 נגד 23) כי היו"ר וסגנו ייבחרו יחד, כדי להבטיח מירב שיתוף-הפעולה ביניהם. הועמדו להצבעה שני צמדים של יו"ר וסגן: אורי אבנרי ושמאל סגל; לעומת דוד ארנפלד ויוסי אתגר, אבנרי-סגל זכו ב-49 קולות ארנפלד-אתגר בארבעה קולות.

שלושת חברי ועדת הביקורת שנבחרו: יו"ר החלטה עורר-הדיון אמנון זכרונאי (58 קולות), דוד ארנפלד (42 קולות), רפאל אשכול (35 קולות).

לבסוף נמסרו גם תוצאות הבחירות (ב' קלפי סגורה) למרכז התנועה:

(1) אורי אבנרי — 75 קולות; 2) שלום כהן — 75 קולות; 3) שמואל סגל — 67 קולות; 4) אלכס מסיס — 63 קולות; 5) אליעזר עמיר — 55 קולות; 6) יוסף אתגר — 51 קולות; 7) פרץ עופר — 49 קולות;

המזרחית למדינת ישראל, ומביעה דעתה כי סיפוח חרצודי זה הרחיק סיכויי השלום. אורי אבנרי הודיע, כי הוא מפרש זאת כהצבעת אי-אמון, ביקש מהוועידה להצביע עליה כעל הצעת אי-אמון בו.

אך העימות לא בא. לפני ההצבעה הודיע ארנפלד, כי אינו מתכוון כלל להציע אי-אמון, ועל כן הוא מוריד את הצעתו מסדר-היום. בהחלטותיה הסופיות, אף הציעה הוועידה אימון מפורש בסיעה ובהנהלתה-נעוזה היוצאת.

★ ★ ★

ותר רק לבחור ביו"ר התנועה וסגנו, בשלושת חברי ועדת הביקורת של התנועה, וב-15 חברי המרכז. נקבע (ברוב של

(המשך מעמוד 33) פלך הציע להחליט כי "ההתנחלויות בשטח חים המוחזקים על-ידי ישראל מההחלף מתכנית סיפוח הדרגתי של האזורים המוחזקים. לפיכך תובעת הוועידה לפרק את כל ההתנחלויות שהוקמו".

שתי ההצעות הקיצוניות — כל אחת בכיוון אחר — לא התקבלו, אך הוועידה הסתייגה עקרונית מהתנחלות בשטחים החדשים (ראה החלטות הוועידה).

במשך כל הוויכוח הזה, אפשר היה לחוש בציפיה לקראת העימות הדראמטי, סביב הצעה אחרת של דוד ארנפלד, ש"הוועידה מצטערת על כי סיעת העולם הזה — כוח חדש הצביעה בכנסת בעד סיפוח ירושלים

'TERYLENE'

FROM Swinging London

Hyde Park

Terylene
THE ENGLISH FIBRE

לונדון התוססת - לובשת 'טרילין'

האופנה הצעירה, הרעננה והעליזה בוחרת ב'טרילין'-הסיב האנגלי. 'טרילין' הסיב המודרני והאופנתי הולך אתך לכל מקום.

לחיציה. כעת, תהיה לאישים אלה הזדמנות לרגונו מחדש, מאחר והספר יופיע לא רק בעברית אלא אף יתורגם לאנגלית. ● שמחת-חיים מסוג אחר לגמרי גילתה קא"רול בייקר, המופיעה יחד עם השחקן הצרפתי ז'ן סורל בסצינת-עירום-ומיקלחת נועזת, בסרט ירח-הדבש; לאחר ההסרטה, עת הלכה לטייל עימו ליד גדת הנהר טייבר, קראה לו: "קפוף!" השליכה אותו, פעם נוספת, למים — אך הפעם, כולו לבוש.

פסוקי השבוע

● ראשיהממשלה לוי אשכול, בקיבוץ אשדות-יעקב: "פעם הלכתי בדור של פינקס פתוח ויד רשומת. עתה, כיד נטויה ובזרוע חזקה".

● שמואל גביש, דובר הוועד התל-אביבי נגד הקמתה של תחנת רדינג די: "בהאתיקן משמש העשן השחור היוצא מה-ארובה סימן כי לא הצליחו לבחור אפיפיור חדש. עתה, ישמש העשן גם בישראל סימן לבחירות: לפיו ידע הציבור במי לא לבחור".

● אדר קיסרי, מזכיר מל"ז באותו עניין: "חשבנו שחברת-החשמל שייכת למדינת ישראל. מסתבר, כי מדינת ישראל שייכת לחברת החשמל".

● ח"כ שמואל תמיר, בערב-סטור דוטים בירושלים, על חבריה-הכנסת: "מבין ותקיה-הבית, אף אחד לא היה משחיל את עצמו פנימה, אילו היו בחירות אישיות".

ריקוד-בטן דתי בשועפאט

עיר זאב סינקס, נערכת בבית-מלון קטן הסמוך לאותו בית. את רטינות אורחיו ניסה סינקס לפצות בעזרת רקדניות-בטן מיורחיות. אך כפי שה-ארמון לא היה ארמון, כן לא הייתה הרקדנית מיורחית, אלא נערה בשם הילארי, שבאה ישר מאיזור ברוקלין שבניו-יורק. הילארי באה מבית יהודי-אמריקאי דתי מאוד. היא הגיעה לארץ-הקודש כדי ללמוד באוניברסיטה העברית וכאן גילתה כי החיים החילוניים יפים, הסכימה להופיע כרקדנית בטן במסיבה שנערכה בעיר ערבית.

הילארי בעת ריקוד-בטן

האמרגן יעקב אורי בתור מאלף-האריות של מדראנו. אבל היוהר ממנו, אמרו לו זוהר, הוא גרמני נאצי לשעבר, גסידוח ושואי-היהודים. נפעם ונגרש הלך זוהר לדבר אל מאלף-האריות הנאצי בגרמנית רצועה — ואילו יעקב אורי, לאחר שהמסטר עליו מטר קללות בגרמנית עסיסית, הסכים בכל זאת להכניסו לכלוב האריות והורה לו להתחבב למחרת בקירקס. בשעה הקבועה הופיע אורי זוהר לפנישה. האמרגן אורי פתח בפניו את כלוב-האריות ואמר: "נו יהודי, נראה אם יש לך דם." באותו רגע נזכר אורי זוהר בכל מה שסופר לו על שינאת-היהודים של המאלף, נמלך בדעתו ונסוג מבלי להיכנס לכלוב. ● אגב, לשניים אלה יש עוד חוויה משותפת הקשורה בקירקס מדראנו. אורי זוהר התאהב אז אהבה עזה במולי מדראנו, בתה הצעירה של מנהל-הקירקס. יעקב אורי מתח אותו, הרי ידע לו כי מאמא מדראנו מסכימה לתת לו את יד בתה לאשה — בתנאי שיעבור קודם בקירקס שבע שנים. אורי זוהר הצ'היר מיד על נכונותו לעשות זאת, חתם על התחייבות על גבי שטר של לירה ישרא-אלית, אותו נתן לו יעקב אורי. "על הלי-רה הזאת אני שומר עד היום", הודיע עכשיו יעקב אורי לאורי זוהר — שבי-נתיים עברו עליו עשר שנים, שתי נשים ושבעה קירקסים. ● אשה אחת ששמחת ביותר, השבוע, היא העיתונאית פיליפ-הן ("..."). סילבי עומדת למרסס קובץ-פיליטונים ובו מבחר פיליטונים ה-עוקצניים ביותר — שחלק מהם כבר עורר סערות, כשאישי-ציבור שונים נפלו קורבן

בייקר וסורל
שמחת-חיים רטובה לגמרי

שזר והבוחרים

מיד לאחר בחירתו מחדש כנשיא המדי-נה, העניק זלמן שזר ראיונות עיתונאיים, בהם טרח להסביר מדוע אין גילו (78) מהווה מיכשול להמשך כהונתו. "נועצתי ב-רופאי, גילה שזר, ואלה הרגיעו אותי. לפני חמש שנים, אמרו לי, היו לנו ספרי-קוח יותר מהיום. אם עמד ליבן במיבחן עד כה, אין כל יסוד לאסור עליו היום". ● ועוד גילה הנשיא כי כחודש ימים לפני בחירתו עדיין קיננו בליבו ספיקות, אם ייבחר מחדש. "הזמנתי מתוך-דירות ובי-קשתי ממנו לחפש עבורי דירה, למחרת הבחירה של הנשיא החדש. ליבי היה קל. הרגשתי שאל הנכון יצדק הבוחרים אם יגידו — די". ● דויד בן-גוריון עלה השבוע משדה-בוקר לבית-החולים תל-השור-מר על מנת לבקר את שר-הביטחון משה-דיין בחדר חוליו. ביגיי טרם לערוך ביר-קורת רפואית בגופו של דיין, ניהל במשך כעשרים דקות ויכוח מדיעני עם הצוות הרפואי המטפל בדיין. בן-גוריון אף גילה, כי התחבב האחרון בו הוא עוסק הוא — לימודי-ביולוגיה, וגיסה ליישא את ידיעו-תיו בנושא זה, בוויכוח עם הרופאים. "חבל שפולה אינה עוד בחיים", אמר ביגיי בתום הביקור, היית ממנה אותה לספל במשה. סוף-סוף, היא היתה מטפלת במיקצועה". ● ראשיהממשלה, לוי אשכול, בא לקבל ביום שישי האחרון את פני רעייתו, מרים-אשכול, שהגיעה מחו"ל לנמל-התעופה ב-לוד. בדרכו אל המטוס שמע אשכול המולה רבה מאחוריו, היפנה את ראשו — וגילה בין הקהל רבים מאנשי צמרת-רפ"י לש-עבר. "תראה איך מרים אהודה עליהם", הפליט אשכול בהתפעלות. רק כשהגיע למטוס, התברר לו שטעה. מאותו מטוס ירד גם חיכ יוסף אלמוגי, שאת פניו באו להקביל, בשדה התעופה, אלה שהיו חבריו ברפ"י.

אורי זוהר והקירקסים

הבדרן-בדימוס ובמאי-הסרטים בהווה, אורי זוהר, הוא חובב קירקסים ותיק — וכמובן שלא החמיץ גם את הצגתו של הקירקס האיטלקי הלאומי קולוסיאום. בי-הפסקה, פגש זוהר באמרגן הקירקס, יעקב-אורי ונוכח, כי פגישתם הראשונה נערכה לפני עשר שנים, בעת שהגיע לארץ ראשון-הקירקסים בתולדות המדינה — קירקס מד-ראנו. לאורי היה אז אריה קטן אשר השי-תוקק ללמוד את להטוטי-הקירקס. נמצא מי שהחליט למתוח אותו והציג בפניו את

הבדרן-בדימוס ובמאי-הסרטים בהווה, אורי זוהר, הוא חובב קירקסים ותיק — וכמובן שלא החמיץ גם את הצגתו של הקירקס האיטלקי הלאומי קולוסיאום. בי-הפסקה, פגש זוהר באמרגן הקירקס, יעקב-אורי ונוכח, כי פגישתם הראשונה נערכה לפני עשר שנים, בעת שהגיע לארץ ראשון-הקירקסים בתולדות המדינה — קירקס מד-ראנו. לאורי היה אז אריה קטן אשר השי-תוקק ללמוד את להטוטי-הקירקס. נמצא מי שהחליט למתוח אותו והציג בפניו את

שאלתיאל והפגזים

● ביום מינויו של אברהם הרמן כנשיא האוניברסיטה העברית בירושלים, הכין לו היומן דבר הפתעה. בגוף ידיעה,

העולם הזה

מאות

השר הדתי
פסק -
המשטרה
מבצעת:

סינדרל!

לחיי הלילה בתל אביב

מחסים
פונדקי חצות

צווי סגירה
לדיסקוטקים

מכבים את
אורות דיזנגוף

אוסרים
בילויי לילה